

כרטיס = תאריך

רחוב ירדן 17

ข้อความจากใจ

บ้านทะเลดาวเกิดขึ้นเพราะความทรงจำบางช่วงบางตอนในวัยเด็กของผู้เขียนค่ะ เนื่องจากตัวเองเป็นคนตัวเล็กจึงมักจะถูกเพื่อนผู้ชายแกล้งเสมอๆ ในตอนนั้นนี่ก็อยากมีพลังกำลังมากพอที่จะเอาคืนพวกผู้ชายเหล่านั้นบ้าง แต่สุดท้ายก็ไม่สามารถทำได้ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนก็ยังคงนึกถึงภาพเมื่อครั้งวัยเยาว์เสมอ ทุกภาพล้วนเป็นภาพของความสุข สนุกสนาน และนี่เองเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้เขียนมีแรงบันดาลใจในการเขียนบ้านทะเลดาวเพื่อรำลึกถึงบางช่วงบางตอนของชีวิตในวัยเยาว์

ผู้เขียนหวังว่าเมื่อทุกคนอ่านเรื่องนี้แล้วจะย้อนรำลึกถึงเรื่องราวของตัวเองเมื่อครั้งยังเป็นเด็กหญิงและเด็กชายตัวน้อยๆ กันนะคะ

ตอนที่ 1

หนังสือกองโตวางอยู่ตรงหน้า เธอเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่ากว่าจะเรียนจบต้องอ่านหนังสือมากมายขนาดนี้เชียวหรือ หนังสือตั้งแต่ชั้นประถมจนถึงมหาวิทยาลัย เธอยังคงเก็บรวบรวมไว้ทุกเล่ม เธอคิดก่อนเก็บมันเข้ากล่องเพราะชีวิตในวัยเรียนของเธอได้จบลงแล้ว ขณะที่เธอกำลังจะเก็บหนังสือสมัยชั้นประถมศึกษา ฉบับปล้นก็เหลือไปเห็นก้านดอกไม้ไผ่ล่มาจากหนังสือเรียนชั้นป.3 เธอเปิดดอกดู และพบว่ามันเป็นดอกกุหลาบที่ถูกทับจนแบนเสียแล้ว เธอนึกถึงเหตุการณ์ในอดีตซึ่งค่อยๆ ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

เด็กผู้หญิงตัวอ้วนกลม แก้มป่อง ปากแดงกำลังนั่งวาดรูปอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่เพียงลำพัง เด็กชายหญิงกลุ่มใหญ่กำลังเล่นกันสนุกสนานโดยไม่สนใจเด็กผู้หญิงคนนี้เลย อาจเป็นเพราะน้ำหนักตัวของเธอที่เกินมาตรฐาน หรือทางการแพทย์เรียกว่า “โรคอ้วน” จึงทำให้ถูกเพื่อนๆ ล้อหรือถูกกลั่นแกล้งอยู่เสมอๆ จนเด็กน้อยไม่เอ่อยากไปเล่นกับใคร

ขณะที่เด็กหญิงกำลังเพลินกับการวาดรูป จู่ๆ ก็มีเสียงหนึ่งตะโกนขึ้นมาจากกลุ่มเด็กเหล่านั้น

ตุ้ม นั่นคือเสียงกระโดดน้ำ เด็กผู้หญิงเงยหน้าขึ้นมองเด็กชายที่กำลังว่ายน้ำไป
เก็บกระดาดแผ่นนั้นขึ้นมา

“อ้าว เอาคืนไป” เด็กชายยื่นกระดาดให้เด็กผู้หญิงคนนั้น

“เปียกหมดเลย หนูไม่เอาแล้ว ไม่เอา” เด็กหญิงร้องไห้พร้อมตะโกนใส่หน้า
เด็กชายอย่างไม่กลัวเกรงก่อนวิ่งหนีจากไป

“กลับมาแล้วเหรอลูก มา มากินข้าวกัน” เสียงหญิงวัยกลางคนเรียกเด็ก
น้อยด้วยน้ำเสียงแสดงความรักใคร่

“หนูไม่กินหรอก หนูมันอ้วน วิ่งไม่ทันคนอื่นเขา ฮือๆ” เด็กหญิงตอบแม่
พร้อมกับร้องไห้ออกมา

“อ้าว เป็นอะไรลูก โดนพี่ชวดแกล้งมาอีกแล้วละซิเรา คราวนี้แกล้งอะไรอีก
ล่ะ” แม่ถามเด็กหญิง

“เขาทำกระดาดวาดรูปของหนูตกน้ำ” เด็กหญิงตอบพร้อมกับสะอื้นไห้

“ก็วาดใหม่ซิลูก” แม่ปลอบเด็กหญิง

“ไม่เอา หนูจะไม่วาดรูปนั้นอีก หนูเกลียดอายพี่ชวด” เด็กหญิงตอบ

“พูดจาแบบนี้ไม่น่ารักเลยนะเรา ไป ไปอาบน้ำแล้วลงมากินข้าว ถ้าไม่กินข้าว
ก็กินนมก็ได้ลูก” แม่บอกเด็กหญิง หลังจากเด็กหญิงขึ้นไปอาบน้ำเรียบร้อยแล้ว
เด็กหญิงก็ลงมาทานข้าวกับแม่จนได้

“แม่นึกแล้วว่าหนูต้องลงมากิน ของโปรดทั้งนั้นเลยเห็นไหม” แม่เอ่ยชวนลูกสาวก่อนตักไข่ตุ๋นของโปรดให้ “แม่มีเรื่องจะบอกหนูด้วยนะ เราจะย้ายเข้ากรุงเทพฯ กัน ป้าของลูกโทรมาบอกว่าหาบ้านทำขนมให้เราได้แล้ว ลูกจะได้ไปเรียนกรุงเทพฯ และหนีพี่ชวดโง่ละคะ” ผู้เป็นแม่หลอกล่อบุตรสาว

“ไปจะ หนูอยากไป หนูไม่อยากเจอพี่ชวด” เด็กหญิงตอบน้ำเสียงดีใจ เด็กหญิงไม่ได้ดีใจที่จะได้ไปกรุงเทพฯ แต่ดีใจที่จะไม่ได้เจอหน้าคนที่เธอเกลียดมากกว่า

“แต่พຽ່งนี้หนูต้องไปเป็นเพื่อนแม่ เอาแม่ไปให้แม่พี่ชวดก่อนนะ นั่นแน่นอนอย่างอแงนะ หนูต้องไปลาป้าเขาก่อนนะลูก” มารดารีบหักท่วงเมื่อเห็นบุตรสาวกำลังจะพูดทักท้วง

“ก็ได้ค่ะ” เด็กหญิงตอบน้ำเสียงไม่ค่อยเต็มใจเท่าไรนัก

เด็กหญิงต้องตื่นแต่เช้าเพราะถูกแม่ปลุกให้ลุกขึ้นเก็บข้าวของ

“เก็บของเร็วๆ นะลูก ตอนบ่ายเราจะได้อาแม่ไปให้แม่พี่ชวดกัน”

นั่นแหละคือสิ่งที่เด็กหญิงไม่ต้องการที่สุด อยากให้เวลาหยุดอยู่แค่นั้น แต่ก็ไม่มีใครหยุดเวลาได้ มันคลิบคลานเข้ามาช้าๆ จนในที่สุด

“เสร็จหรือยังลูก ป้ายแล้วนะเราต้องไปกันแล้ว เดี่ยวจะกลับมาค่าเกินไป” แม่เตือนเด็กหญิงอีกแล้ว และในที่สุด เด็กหญิงก็นั่งซ้อนท้ายจักรยานแม่มาจนได้ สองคนแม่ลูกปั่นจักรยานไปตามถนนลาดยาง สองข้างทางมีบ้านปลูกเรียงรายไป

ตลอดทาง บ้านส่วนใหญ่เป็นบ้านไม้ชั้นเดียว ใต้ถุนสูง พื้นบ้านบางหลังอาจเพปูน บางหลังก็ยังคงเป็นดินเหมือนเช่นบ้านของเธอและแม่ เด็กหญิงมองสองข้างทาง เหมือนอยากจดจำทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในสมองน้อยๆของเธอ และขณะที่เด็กหญิงกำลัง มองสองข้างทางเพลิน แม่ก็พูดขึ้นว่า “ถึงแล้วลูก ลงได้แล้ว” เด็กหญิงกวาดตามอง โดยรอบ ก็เห็นป้ายไม้ชื่อเขียนติดไว้ว่า ‘โรม่านตะวัน’

ตอนที่ 2

บ้านไม้สองชั้นสีขาวมีดอกไม้ปลูกอยู่รอบบ้าน ในสายตาของเด็กหญิง บ้านหลังนี้สวยงามและน่าอยู่ยิ่งนัก เด็กหญิงกวาดสายตามองไปโดยรอบด้วยความหวาดระแวงกลัวว่าจะเห็นเงาของเด็กชายที่ตนเกลียด

“สวัสดีค่ะ คุณตะวัน” แม่ทักทายแม่ของเด็กชายขูด

“สวัสดีค่ะ ไปไหนมาไงคะ” เจ้าของบ้านผู้เป็นมารดาของเด็กชายขูดทักทายกลับ

“ดิฉันตั้งใจจะเอาแยมแอปเปิ้ลมาให้ทานนะคะ เห็นคุณเคยบ่นว่าอยากทาน”

“โอ๊ย รับประทานแยเลย”

“ไม่รับประทานหรอกค่ะ คุณอาจจะไม่ได้กินอีกนานนะคะ เพราะดิฉันจะย้ายไปอยู่กรุงเทพฯ แล้วล่ะค่ะ”

“อ้าวเหรอกะ แล้วจะไปกันเมื่อไหร่ล่ะคะ”

“พรุ่งนี้เช้าค่ะ”

“ทำไมรีบจังเลย”

“ต้องรีบไปจัดการเรื่องร้าน และก็ต้องไปหาที่เรียนให้ลูกด้วยค่ะ เพราะใกล้จะเปิดเทอมแล้ว”

“ดิฉันก็คงไม่ได้ทานขนมอร่อยๆ แล้วซิคะเนี่ย ไม่รู้จะมอบอะไรตอบแทน แยมขวดนี้เลยค่ะ ไม่บอกให้รู้ล่วงหน้ากันเลย จะได้เตรียมของที่ระลึกให้บ้าง เอาเป็นว่าดิฉันขอมอบดอกไม้ไม่เป็นการตอบแทนแล้วกันนะคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกค่ะ อ้าวตาชวดมาพอดีเลย เต็มใจให้ตาชวดไปเก็บมาให้ นะคะ ตาชวดไปเก็บดอกไม้มาให้หน้าเขาหน่อยลูก พาน้องเขาไปเดินเล่นด้วยก็ได้”

เด็กหญิงทำหน้าที่ตาคล้ายอยากจะร้องไห้ก่อนรีบไปยื่นแอบหลังแม่พร้อมกับ ลายหน้าทันที

“เป็นอะไรลูก กลัวพี่เขาหรือจะไม่ต้องกลัว ไป ไปเดินเล่นกันลูก พาน้องไปหน่อยชวด” แม่ของนายชวดหันมาบอกบุตรชาย

“ไปเถอะลูก ไปช่วยพี่เขาเก็บดอกไม้หน่อย เสร็จเร็วเราจะได้กลับบ้านกันง ล่ะ”

เด็กหญิงจำต้องเดินตามหลังเด็กชายชวดไปด้วยความไม่เต็มใจ เพราะกลัว จะโดนกลั่นแกล้งอีก

“ไม่น่าตามมาเลย ยัยถึงงุ่น เดินก็ช้า เร็วๆ หน่อยซิ ช้าไม่รอดด้วยนะ” เด็กชายชวดบอกเด็กหญิงหลังจากเดินห่างออกมาไกลจากผู้ใหญ่ทั้งสอง

เด็กหญิงซึ่งกำลังเดินอ้อยอ้าย ๆ รีบเดินเร็วขึ้นจนกระทั่งหกคะลัม “โอ๊ย”
เด็กหญิงร้องเสียงดัง

“นั่นไง ทำไมชุ่มช่ำแบบนี้ นอกจากจะอ้วนแล้วยังชุ่มช่ำอีก ไม่รู้ว่าแม่ให้
ตามมาทำไม ลูกขึ้นเร็ว ๆ เข้า” เด็กชายขวิดเข้าไปกระซอกแซกเด็กหญิงอย่างแรง
แต่เด็กหญิงก็ไม่มีที่ท่าว่าจะลุกขึ้นมาเลย

“อยากนั่งก็ตามใจ นั่งตรงนี่แล้วกัน จะไปเก็บดอกไม้มาให้” เด็กชายขวิด
บอกก่อนรีบวิ่งปรี๊ดจากไป

เด็กชายขวิดใช้เวลาไม่นานก็ได้ดอกไม้มาทำใหญ่

“นั่นไงมากันแล้วละ อ้าว แล้วทำไมน้องเดินกะเผลกๆ อย่างนั้นล่ะลูก น้อง
เป็นอะไรไป” แม่ของเด็กชายขวิดถามบุตรชายเมื่อเห็นเด็กหญิงเดินกลับมาไม่ปกติ

“มาลูกมา เข้าไปในบ้านก่อน น้ำจะใส่ยาให้” แม่เด็กชายขวิดบอก แต่
เด็กหญิงส่ายหน้าปฏิเสธ แม่ของเด็กหญิงจึงพูดตัดบทว่า

“ไม่เป็นไรละ นิดหน่อยเอง ถ้างั้นดิฉันลากลับเลยแล้วกันนะคะ จะได้พาลูก
ไปอาบน้ำแล้วใส่ยาเลย”

“ถ้างั้นลาก่อนนะคะ กลับมาอย่าลืมแวะมาหาบ้างนะ ขอขอบคุณสำหรับแย้ม
ด้วยค่ะ”

ตอนนี้ไม่มีเด็กหญิงอ้วนคนนั้นอีกแล้ว มีแต่สาวหุ่นเพรียวลม หน้าตาดี แต่
ที่ยังไม่เปลี่ยนก็คือแก้มยู่ๆ ของเธอนี่แหละ เธอรู้ตัวดีว่าตัวเองเป็นคนหน้าตาดีก็

เพราะสมัยเรียนมีหนุ่มๆ เวะเวียนเข้ามาจีบเสมอๆ และกว่าที่เธอคนนี้จะทำหุ่ให้ได้แบบนี้ เธอต้องไปฝึกว่ายน้ำอยู่นาน จนในที่สุดก็ได้เป็นนักกีฬาว่ายน้ำของมหาวิทยาลัย และสิ่งหนึ่งที่เธอจำได้ดีคือ หลังกลับมาจากบ้านตาชวดวันนั้นแล้ว เธอก็ไม่ได้สนใจดอกไม้พวกนั้นอีกเลย แล้วมันมาอยู่ในหนังสือเล่มนี้ได้ยังไง หรือว่าแม่เอามาใส่ไว้ เธอคิดก่อนเปิดหนังสือเก็บลังกล่อง

เธอเกือบจะลืมไปแล้วว่าตาพี่ชวดชอบแก้มเธอเป็นที่สุด และเธอก็หวังว่าจะไม่ได้พบเจอตาพี่ชวดอีก ถ้าเจอกันคราวหน้า เธอมั่นใจว่าเขาจะต้องจำเธอไม่ได้แน่นอนเพราะเธอสวยเสียขนาดนี้ และถ้าเขาได้เห็นเธอตอนนี้ จะว่ายังไงบ้างนะ

ก๊อก ๆ ๆ เสียงเคาะประตูหยุดความคิดของเธอลง

“เก็บของเสร็จหรือยังลูก ลงไปกินขนมซิ แม่ซื้อมาฝาก”

“เดี๋ยวหนูลงไปค่ะ” ถึงแม้เธอจะโตะจนทำงานแล้ว แต่เธอก็ยังเรียกแทนตัวเองว่าหนูอยู่ดี เพื่อนๆ มักพูดกับเธอเสมอว่า แก่เรียกตัวเองว่าหนูมันไม่เหมาะกับแกเลยวะ เพราะเพื่อนๆ คิดว่าฉันเป็นสาวห้าว แต่พวกมันไม่เคยรู้เลยว่าสมัยเด็กเธอมักจะถูกกลั่นแกล้งเสมอๆ โดยเฉพาะหัวโจก ตาชวด แต่ตอนนี้ขอบอกว่าย่าแหยม เพราะเธอไปเรียนศิลปะป้องกันตัวมาแล้ว

“ลูกจะเริ่มงานเมื่อไหร่จ๊ะ” แม่ถามหลังจากที่เรานั่งทานขนมด้วยกัน

“อาทิตย์หน้าจ๊ะ เผอิญหนูโชคดีที่รุ่นพี่เขาติดต่อนำไปทำงานด้วยตั้งแต่ก่อนเรียนจบแล้ว”

“ที่ทำงานไกลจากบ้านเรามากไหมลูก”

“ไม่หอรอกแม่ ไม่ต้องเป็นห่วงหอรอก เดี่ยวนี้รถไฟฟ้าก็มีแล้ว ไปไหนก็สะดวกขึ้นกว่าเก่าเยอะ”

“ถ้าไกลมากลูกเอารถแม่ไปขับก็ได้นะ ถ้าวันไหนเลิกงานดึก แม่จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง”

หลังจากทานขนมเสร็จเรียบร้อยแล้ว เธอก็กลับขึ้นไปข้างบนเพื่อจัดการกองหนังสือกองนั้นต่อ บ้านที่เธอย้ายเข้ามาอยู่ตั้งแต่อายุเก้าขวบเป็นอาคารพาณิชย์อยู่ติดถนนใหญ่ ที่นี่เป็นทั้งร้านและบ้านในสถานที่เดียวกัน ข้างล่างแม่เปิดเป็นร้านทำเบเกอรี่และมีโต๊ะสำหรับนั่งทานขนมปัง ขนมเค้ก กาแฟหรือนมร้อนด้วย แม่ตั้งชื่อร้านว่า “แพนเค้ก” ซึ่งก็เป็นชื่อเดียวกับชื่อเธอเอง เห็นไหมว่าแม่รักเธอมากขนาดไหน และสิ่งที่ทำให้เธอภูมิใจที่สุดก็คือ ทุกอย่างในร้านเป็นฝีมือการตกแต่งของเธอเอง ก่อนที่แม่จะเปิดร้านขายของ แม่เคยรับทำขนมและขายหน้าร้านอย่างเดียว แต่ระยะหลัง ลูกค้าอยากนั่งทานที่ร้าน แม่ก็เลยปรับปรุง ซึ่งตอนนั้นเธอกำลังเรียนอยู่ปีสามคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ดังนั้นเธอจึงขอออกแบบตกแต่งร้านนี้เสียเลย

การทำงานวันแรกในวันพุงนี้ทำให้เธอตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ ถึงแม้เธอจะรู้จักรุ่นพี่บางคนแล้วก็ตาม

“ตื่นได้แล้วลูก วันนี้ไปทำงานวันแรกไม่ใช่เหรอ นอนหลับสบายเลยนะ”แม่ปลุกเธอเสียแล้ว กำลังนอนสบายเลย

เธอตื่นนอนขึ้นมาอย่างไม่ค่อยเต็มใจแต่เมื่อตอนนั้นเธอโตะจนทำงานได้แล้ว เพราะฉะนั้นเธอต้องแต่งตัวสวยไปทำงานวันแรกเสียหน่อยทำให้เสียเวลาไปบ้าง เธอออกจากบ้านและตรงไปแย่งผู้คนที่ขึ้นรถไฟฟ้าบีทีเอสเพื่อเข้าสู่เมืองหลวง เธอใช้เวลาเพียงแค่ 30 นาทีก็มาถึงสถานที่ทำงาน ขณะที่เธอกำลังเดินเข้าซอยที่ยังคงเหลือน้ำขังจากที่ฝนตกเมื่อคืนพลันก็ได้ยินเสียงคนร้องวิ๊ดวายดังอยู่เบื้องหลัง และไม่ทันที่เธอจะหันไปมอง เธอก็รู้สาเหตุของเสียงร้องพวกนั้นว่าคืออะไร เพราะตอนนี้เธอโดนเข้าเองแล้วไงล่ะ น้ำกระเด็นใส่กระโปรงและเสื้อขาวของเธอจนเลอะเทอะไปหมด

“โธ่วีย์ ไม่มีมารยาทเลยหรือไง ขับรถมาซาอะไรวะ สงสัยท้องจะเสีย” เธอตะโกนด่าตามหลังรถที่แล่นขับผ่านไปด้วยความเร็ว โดยไม่สนใจว่าคนในรถจะได้ยินหรือไม่ก็ตาม เธอขอให้ได้ด่าก็เพียงพอแล้ว

“อย่าให้ได้เจอนะ ได้เห็นดีกันแน่ รู้จักแพนเค้กน้อยไปเสียแล้ว”

ตอนที่ 3

ฉันรีบเดินอย่างรวดเร็วโดยไม่หยุดพักเหมือนเดิม เพราะตอนนี้ไม่มีอะไรให้ต้องสนใจต่อไปอีกแล้ว ก็ในเมื่อเสื้อผ้าของเธอเลอะชะงะขนาดนี้ นั่นไงสถานที่ทำงานของเธอ อาคารพาณิชย์ 3.5 ชั้น ประตูกระจก ดวงตากลมเบิกกว้างเมื่อรถยนต์คู่กรณีจอดเด่นอยู่ด้านหน้า ฮี ฮี เธอยิ้มร่ากับนางมารร้ายเข้าสิงเลยทีเดียวน เธอรีบเดินตรงไป เหลียวซ้ายมองขวา เมื่อเห็นว่าไม่มีใคร เธอก็ล้วงมือลงไปหยิบลิปสติกสีแดงสดที่ติดตัวมาออกจากกระเป๋าตกลงบนกระจกหน้ารถและเขียนคำว่า “คนไร้มารยาท” ตัวเบ้อเริ่มด้วยความสะใจ

เธอมองดูผลงานตัวเองด้วยความชื่นชมก่อนเดินเข้าไปในตัวอาคาร

“อ้าวมาแล้วหรือจะนางเอก เดินยิ้มมาเชียว แต่แฮ้ย เกิดอะไรขึ้น กทม.ไม่ปิดท่อหรือวะ ถึงได้เลอะเทอะชะงะขนาดนี้” พี่อ้วนทักทายหลังจากเห็นเธอเดินยิ้มผ่านประตูเข้ามา

“ไม่ได้ตกท่อหรอก แต่โดนหมาด่ามันวิ่งผ่าน น้ำเลยกระเด็นใส่” เธอบอกพร้อมกับยิ้มอย่างอารมณ์ดี

“สงสัยหมาคงจะตัวใหญ่ แล้วแกเป็นอะไรไปเนี่ย ตีใจเหวอะวะที่เสื้อผ้าเลอะ ทำจะต้องแล้วแก”

ระหว่างที่เธอกำลังคุยอยู่กับพี่อ้วน พี่กำปั้นก็เดินเข้ามาทักทาย

“มาแล้วหรอแพนเค้ก เสียตายจ้งมาซ้ำไปนิดหนึ่ง ถ้ามาเร็วกว่านี้พี่จะแนะนำ ให้รู้จักกับวิศวกรฝีมือดีของบริษัทเรา เพราะต่อไปต้องติดต่อประสานงานกัน คนนี้หล่อด้วยนา แต่แพนเค้กคงไม่ชอบหรอกเพราะมีพี่อยู่แล้วทั้งคน”

“เอาอีกแล้วนะเอ็ง พุดเข้าตัวตลอด ซ้ำไม่เคยเห็นไอ้แพนมันรักรักเอ็งสักที” พี่อ้วนพุดแซวพี่กำปั้น

“อ้าวแพนเค้ก เสื้อผ้าเราเปื้อนโคลนหมดเลย ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนดีไหมพี่ จะพาไปซื้อ มันเยอะมากเลยนะเนี่ย” นี่แหละพี่กำปั้นของเธอ ใจดีและห่วงใยเธอเสมอ แต่ไม่รู้ว่าทำไมเธอไม่รักรักพี่เขาเสียที อาจเป็นเพราะว่าเธอกำลังเรียนอยู่ในตอนนั้นจึงไม่ยากคิดเรื่องรักๆ ใคร่ๆ เท่าไหร่

“ไม่เป็นไรคะพี่กำปั้น รอให้แห้งแล้วก็ค่อยๆ เช็ดไป เพราะวันนี้เค้กไม่ต้องออกไปไหนไม่ใช่หรอคะ”

“จะเอาอย่างนั้นก็ตามใจ ถ้าอย่างนั้นพี่จะพาไปแนะนำให้รู้จักกับเพื่อนร่วมงานนะ พวกเราอยู่กับแบบพี่แบบน้อง ไม่ต้องซีเรียส” พี่กำปั้นบอกขณะเดินนำพาเธอไปรู้จักกับเพื่อนร่วมงานราว 10 คนเห็นจะได้ พี่กำปั้นบอกว่ายังมีเพื่อนร่วมงานบางส่วนที่ออกไปทำงานข้างนอกตามโครงการต่างๆ เพราะบริษัทที่เธอทำงานอยู่ตอนนี้เป็นบริษัทสร้างบ้านจัดสรร ส่วนเธอทำหน้าที่เป็นสถาปนิก

ถึงแม้ตอนนี้เธอจะยังไม่ได้ออกแบบเต็มตัวเพราะยังเป็นพนักงานใหม่ แต่เธอก็อยู่ในตำแหน่งสถาปนิกของบริษัทนั่นเอง ช่วงนี้เธอต้องศึกษาตัวอย่างงานเก่าๆ และเป็นลูกมือรุ่นพี่เสียเป็นส่วนใหญ่ เธอจึงไม่ค่อยยุ่งมากนัก

วันนี้เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์เธอจึงลงมาช่วยแม่ขายของด้านล่าง วันนี้ขายดีมาก เธอจึงต้องช่วยแม่ทำขนมเค้กแล้วก็ช่วยเสิร์ฟบ้างเวลาลูกค้าเข้ามาเยอะๆ

“แพนเค้ก เอาเค้กไปส่งให้ร้านป้าศรีฝั่งโน้นหน่อยลูก”

“ตอนเย็นไม่ได้โทรแม่ ตอนนี่ที่ร้านกำลังยุ่งหนูจะได้อยู่ช่วยก่อนไหม”

“ไม่ต้องหรอก ป้าเขาจะเอาไปให้หลานตอนบ่ายสองโมง นี่ก็บ่ายโมงแล้วลูก”

“จ๊ะ จ๊ะ” เธอรับคำก่อนที่วกลงขนมออกจากร้าน เธอรีบข้ามถนนเพื่อเอาเค้กไปส่งป้าศรีตามคำสั่งของแม่

เอ๊ยด เสียงรถเบรกดังลั่น เธอรีบกระโดดหลบด้วยความตกใจ และไม่ทันที่จะกล่าวคำขอโทษก็ได้ยินเสียงด่าออกมาจากรถคันนั้น “อยากไปหาญาติไหนรอกหรือ”

โอ๊ย เท่านั้นแหละเธอก็เอาเค้กที่อยู่ในมือขว้างใส่หน้าคนพูดโดยไม่ได้คิดถึงป้าศรีเลย และไม่ทันที่จะปะทะคารมกันต่อ หมอนั้นก็รีบขับรถออกไปเพราะรถที่อยู่ข้างหลังบีบแตรเสียงดังสนั่น เธอมองตามหลังรถคันนั้นไปปรากฏว่าเป็นรถคันเดียวกับที่ทำให้เธอเลอะเทอะในวันแรกของการทำงาน

เธอไม่เข้าใจว่าทำไมจึงต้องมาเจอรถคันนี้ถึงสองครั้งสองคราว สงสัยเธอจะไม่ถูกโศลกกับรถสีดำ เธอคิดก่อนเดินข้ามถนนเพื่อไปขอโทษป้าศรีเสียยกใหญ่ ความแค้นยิ่งเพิ่มขึ้นเมื่อถูกป้าศรีบ่นเสียจนหูชาไปเลย นี่แค่ด่านแรกและถ้าแม่รู้ก็คงจะบ่นอีกยาวเลย ถึงแม่จะรักเธอมากแค่ไหนแต่แม่ก็รักลูกค้าเช่นกัน เพราะแม่มักจะพูดกับเธอเสมอว่า ลูกค้าคือชีวิตของคนอาชีพค้าขายอย่างเรา เพราะว่าลูกค้าคือคนที่ทำให้เรามีอาหารเลี้ยงชีวิตเราจนถึงทุกวันนี้ เราจึงต้องทำให้ลูกค้าพอใจที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ อาจจะต้องด้วยเหตุผลนี้ก็ได้ ขนของแม่ทุกชิ้นจึงทำให้ลูกค้าตัดสินใจและบอกต่อๆ กันจนทำให้เราขายดีมาจนถึงปัจจุบัน

แม่มักจะบอกเสมอว่า แม่ทำอาหารให้เธอทานพร้อมกับใส่ความรักลงไปด้วย ส่วนขนมที่แม่ทำให้ลูกค้า แม่ก็ใส่ความจริงใจและชื่อเสียงไปด้วย

เธอต้องรีบข้ามถนนกลับไปที่บ้านเพื่อนำเค้กก้อนใหม่ที่ทำไว้แล้วมาส่งให้ป้าศรีด้วยความปลอดภัย

“แม่จ๋า” เธอเรียกแม่เสียงหวานที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้

“โอ๊ย น่ากลัวจังเลย เสียงแบบนี้ต้องมีอะไรแน่เลยใช่ไหม” แม่ถาม

“จ๊ะ คือว่าหนูทำเค้กหล่น ตอนข้ามถนนจ๊ะแม่”

“โอ๊ย แล้วป้าศรีเขาวางยังไงบ้างเนี่ย” แม่ร้องเสียงดังด้วยความตกใจ

“ก็แค่โดนบ่น แต่หนูบอกป้าเขาว่าจะเอาก้อนใหม่ไปให้แต่ไม่ใช่รสเดิมแล้ว ป้าเขาก็ยอมจ๊ะแม่” เธอบอกแม่เสียงอ่อยๆ

“ถ้าฉันก็ดี รีบเอาไปให้ป้าเขาเลย แล้วคราวนี้ถือระวังๆ หน่อยนะ เพราะว่าเราไม่มีก้อนใหม่แล้ว” แม่บอก

“จ๊ะ หนูจะระวังเท่าชีวิตเลยจ๊ะ” เธอตอบแม่พร้อมกับมุงหน้าตรงไปยังร้านป้าศรีเหมือนเดิม

“มาแล้วจ๊ะป้าจ๋า คราวนี้ทั้งสวยทั้งอร่อยเลยนะจ๊ะ และฉันก็ใส่คำขอโทษมาด้วยนะ ยกโทษให้แค่ก้อนป้านะ” เธออ่อนป้าสุดชีวิต

“ได้ได้ คราวหน้าไม่ยอมแล้วนะ” ป้าศรียอมแต่ก็ยังทำเสียงดูใส่เธออยู่ดี

“จ๊ะ คราวหน้าไม่มีอีกแล้วจ๊ะ” เธอตอบก่อนเดินออกจากร้านป้าศรีข้ามถนนมายังร้านของตัวเอง

เธอหรีตตามองเมื่อเห็นรถยนต์สีดำคันหนึ่งจอดอยู่หน้าร้าน เธอรีบข้ามถนนเดินเข้ามาดูใกล้ๆ ชะตากรรมนำเธอมาพบกับรถคู่กรรมคู่เวรของเธอเข้าอีกจนได้ รถคันเดิม ยี่ห้อเดิม ทะเบียนเดิม คันนี้แหละที่เธอต้องการ

“ได้เจอดีกันแน่” เธอพูดกับตัวเองก่อนรีบเข้าไปในร้านโดยเร็ว

ตอนที่ 4

ทันทีที่เธอมองผ่านกระจกใสเข้าไปในร้าน เธอก็เห็นเขากำลังยืนสั่งของอยู่หน้าเคาน์เตอร์ เธอรีบเดินตรงเข้าไปหาชายหนุ่มทันที

“ไม่ขาย” เธอพูดกับเขาน้ำเสียงห้วนๆ

เขาหันมองหน้าเธอแสดงอาการไม่พอใจ แต่คิดหรือว่าเธอจะกลัว เธอมองกลับไปอย่างไม่กลัวเกรงเช่นกัน สงสัยคราวนี้เธอจะได้ฝึกภาคปฏิบัติศิลปะป้องกันตัวเสียแล้วกระมัง เธอคิดขณะยื่นจ้องหน้าเขา

“คุณเป็นใครไม่ทราบครับ” เขาถามแบบท่าทีกวนเบื่อง่ายๆ

“ฉันจะเป็นใคร ไม่เห็นจำเป็นต้องบอก แต่ฉันมีสิทธิ์ไม่ขายของให้คุณก็แล้วกัน มีสมองคงคิดออกนะว่าฉันเป็นใคร” เธอพูดจาแบบกวนสุดๆ

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็คงจะเป็นเจ้าของร้าน ส่วนผมเป็นลูกค้า ถ้าอย่างนั้นคุณจะไม่ขายของผมเหอะ แต่ถ้าคุณไม่อยากขายจริงๆ ก็ไม่เป็นไร ผมจะได้แจ้งหนังสือพิมพ์ไปเลยว่า ร้านนี้บริการแย่มากๆ เผอิญว่าผมมีเพื่อนเป็นนักข่าวพอดี” เขาพูดพร้อมกับยกคิ้วและยิ้มที่มุมปากนิด ๆ ซึ่งในสายตาเธอ เธอคิดว่าทุเรศที่สุด

“ถ้าคิดว่านายแถมมากนัก ก็ทำดูแล้วกัน” เธอตอบกลับไปเสียงดังโดยไม่เกรงใจ โชคดีที่ไม่มีลูกค้าในร้านทำให้เธอไม่ต้องกลัวว่าลูกค้าจะตกใจ

“อะไรกันลูก มีอะไรหรือคะคุณ” แม่ถามจนก่อนหันไปถามเขาขณะเช็ดมือที่เปียกน้ำกับผ้ากันเปื้อน

“ไม่มีอะไรครับ ผมแค่ต้องการสั่งเค้กวันเกิดเท่านั้นนะครับ แต่คุณคนนี่บอกว่าไม่ขายให้ล่ะครับ” ชายหนุ่มตอบด้วยเสียงนุ่มนวลแบบมีสัมมาคาราวะทันที

“อ้าวทำไมไม่ขายให้คุณเขาละ เรายังไงนะ” แม่หันมาดูใส่เธอก่อนหันไปพูดกับหมอนั้น “ไม่เป็นไรคะสั่งกับฉันก็ได้ หรือว่าจะไม่สั่งแล้วคะ”

“สั่งครับสั่ง ถ้าคุณน้ารับทำให้ผมก็จะสั่งครับ”

“แม่คะ”

แม่หันมองเธอสายตาเรียบเฉย เธอจำต้องหยุดพูดเพียงแค่นั้นเพราะนั่นแหละคือสายตาที่น่ากลัวที่สุด

“เข้าไปช่วยตาลทำงานในครัวไปลูก” แม่สั่งเสียงเรียบจนเธอจำใจต้องทำตาม แม่สั่ง เธอหันมองหน้านายคนนั้นซึ่งกำลังแอบลอบยิ้มและยกคิ้วให้เธอจนนึกอยากจะหาอะไรที่มลูกตากวนประสาทคุณั้นเสียจริงเชียว

“แหมคุณแค้ก ทะเลาะกับหนุ่มหล่อเสียงดังเชียวนะคะ” ลูกตาลถามเธอทันทีที่เห็นหน้า

“ใครหล่อ ตานั้นเนียนะหล่อ เซอะ” เธอพูดพลางเบ้าปากเมื่อนึกถึงใบหน้ากวนๆ ของนายนั้น

“หล่อซิคะ หล่อเหมือนเทพบุตรกรีกเลย ตาคม คิ้วดกหนา จมูกงี้โด่งเป็น ลันเซียว แถมมีเขี้ยวเสน่ห์เสียด้วย” ลูกตาลบรรยายความหล่อของหนุ่มกวน ประสาท

“ตาคมหรือ ไซ้ ตาเหมือนคนอดนอน คิ้วก็รียกับป่าดงดิบ จมูกก็ เหมือนปิรามิด เขี้ยวก็ไม่ได้มีเสน่ห์อะไร แค่อ้าวักัดคนมากกว่า เหมือนหมาบ้า ไล่ เลิกพูดถึงหมอนั้นได้แล้ว” เธอบ่นก่อนอาสาช่วยลูกตาลตีเบ๊งค์ “มา จันช่วย”

หลังจากนั้นเธอก็ไม่ได้พูดถึงตานั้นอีกเลย แต่ภายในใจยังคงคุกรุ่นเต็มไปด้วยความแค้น นึกอยากชกหน้าสักทีสองที เขาให้ตัวเองลงไปกองอยู่บนพื้น และ ขณะที่มือก็กำลังตีเบ๊งค์ สมองก็กำลังคิดว่าวิธีแก้แค้น ซึ่งไม่นานเกินรอ เธอก็ได้ พบกับหนทางเอาคืนจนได้

“แม่คะ เด็กที่ผู้ชายคนนั้นสั่ง แม่ทำหรือยังคะ”

“แพนเค็กถามแม่ทำไมหรือ ก็ลูกเพิ่งทะเลาะกับเขาไปไม่ใช่หรือ ทำไมมาถามหาเด็กเขาล่ะ” แม่ถามด้วยความสงสัย

“ก็หนูอยากช่วยแม่ทำการไถโทษที่หนูไปว่าเขาโง่งงคะ” เธอบอกแม่ ขณะพยายามทำน้ำเสียงให้เป็นปกติที่สุด

“ถ้าจันก็ดี ทำผิดแล้วรู้ว่าตัวเองทำผิด แบบนี้ซิจึงจะน่ารัก” แม่พูดก่อนหัน มายิ้มอ่อนหวานจนทำให้เธอรู้สึกละอายใจขึ้นมา แต่เมื่อนางมารเข้าสิงร่างเสียแล้ว อะไรก็คงจะเปลี่ยนไปได้ยาก

“ถ้าอย่างนั้นลูกก็ช่วยแต่งหน้าเค้กแล้วกันนะ นี่ข้อความที่เขาคงจะให้เราเขียน”
แม่ยื่นกระดาษสีขาวที่มีข้อความว่า ‘ด้วยความรักที่มีให้ ไม่เคยเปลี่ยนแปลง คุณคือ
ผู้หญิงที่ผมรักที่สุด’

เธอแทบอยากอาเจียนออกมาเมื่ออ่านคำพูดเล็กๆ ที่หมอนั้นเขียน

เธอเริ่มลงมือเขียนหน้าเค้ก กระจุกยิ้มเมื่อเห็นผลงานตัวเองก่อนรีบบรรจุ
ลงกล่องเพื่อไม่ให้แม่เห็นได้ เธอเฝ้ามองประตูทางเข้าด้วยความตื่นเต้น นอกจาก
การฟังผลสอบจะเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นแล้ว เหตุการณ์ในวันนี้ก็ทำให้เธอตื่นเต้นได้ไม่
แพ้กัน และในที่สุดการรอคอยของเธอก็มาถึงเมื่อนายคนนั้นมาพร้อมกับรถหวั
ยแตกของเธอ

“มารับเค้กหรือคะ” เธอถามเสียงหวานซึ่งแตกต่างจากนางมารร้ายในวันนั้น
อย่างสิ้นเชิง

‘งละละซี’ เธอคิดด้วยความสะใจเมื่อเห็นหน้าตาขงนางของนายนั้น

“วันนี้ดิฉันแต่งหน้าเองเลยนะคะ สวยที่สุดเท่าที่ทำมาเลยละคะ เพื่อตอบ
แทนเรื่องเมื่อวานไงคะ” เธอยิ้มให้อย่างที่คิดว่าหวานที่สุด

“อย่างนั้นหรอครับ อ้อ แล้วเท่าไรหรอครับ” เขาถามเธอขณะยังทำหน้าที่
งงๆ

“ห้าร้อยบาทค่ะ จริงๆ แล้วห้าร้อยห้าสิบบาทค่ะ แต่ดิฉันลดให้ห้าสิบบาทค่ะ”
เธอบอกก่อนหยิบกล่องเค้กส่งให้เขา

“อย่าลืมนะมาอุดหนุนอีกนะคะ” เธอตะโกนบอกตามหลังเขาไปก่อน
หัวเราะคิกคักด้วยความสดใส

“ถ้าแฟนนายเปิดดู คงแทบจะวิ่งเอาเค้กมาคืนฉันเลยละมั้ง ฮี ฮี” เธอพน
พิมพ์ด้วยความพอใจเมื่อนึกถึงข้อความหน้าเค้กที่ถูกแต่งขึ้นมาใหม่

‘ความรักจอมปลอม ขอให้กรรมตามสนอง คนมารยาททราม’

รุ่งขึ้นเธอก็ไปทำงานพร้อมกับขนมเค้กที่ทำไว้ตบตาแม่เอาไปให้ที่ทำงานได้
กินกัน

“พี่ๆ ค่ะ มาทานเค้กกันค่ะ แฟนเค้กทำเองเมื่อวานนี้”

“จริงเหรอ ดีเลย พี่จะได้เอาไปกินกับกาแฟ” พี่ผู้หญิงคนหนึ่งกล่าว
เธอกำลังเปิดกล่องเค้กเพื่อตัดแบ่งให้พวกพี่ๆ พอตีฬ้าวันก็เดินมาพอดี

“กินเค้กใหม่ฬ้าวัน ฉันทำเองนะ”

“วันนี้อารมณ์ดีอะไรเนียเอาเค้กมาให้กิน”

“ก็เผอิญว่ามีลูกค้าที่ฉันไม่ชอบหน้ามาสั่งเค้กที่ร้าน ฉันก็เลยทำให้ใหม่ ส่วน
อันนี้ฉันทำให้แม่ดู แม่จะได้ไม่สงสัยง อันนั้นนะเค็มปีเลย”

“แกนี่มันร้ายจริงๆ ปานนี้คงจะอ้วกแตกไปแล้วมั้ง” พี่อ้วนบอกฉัน

ขณะที่ทุกคนกำลังสนใจเค้กที่อยู่ตรงหน้า เธอก็ได้ยินฬ้าวันพูดกับใครคน

หนึ่ง

“วันนี้เข้าออฟฟิศเธอ มาทานเค้กกันใหม่ น่องใหม่เขาเอามาฝาก”

เธอกำลังจะหันไปชวนผู้ที่มาใหม่แต่แล้วก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอตอนนี้เป็นคนเดียวกับนายเลี่ยนศักดิ์

“ไม่กินหรือครับพี่ เมื่อวานเพิ่งกินมาเอง ตอนนี้ยังเลี่ยนอยู่เลย”

“จะให้พวกพี่กินใหม่จะเพน กำมิดแน่นเชียรว” พี่ผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มบอกเธอ ทำให้เธอตื่นจากอาการตกใจชั่วคราว

‘ทำไมฉันต้องตกใจที่เห็นนายเลี่ยนศักดิ์ด้วย ก็ในเมื่อหมอนั้นสมควรจะต้องชดใช้ในเรื่องที่ทำไว้กับฉันนี่นา’ เธอคิดก่อนเซิดหน้าขึ้นและหันไปพูดกับนายเลี่ยนศักดิ์ว่า “ปากนายคงจะไม่มีวาสนาได้กินของอร่อยๆ หรือ” เธอแบ่ปากใส่เขา ก่อนหันมาทำการตัดแบ่งเค้ก

“ทำไมวันนี้เข้ามาออฟฟิศได้ล่ะ” พี่อ้วนถามเขา

“เผอิญงานมีปัญหาเรื่องวัสดุนิดหน่อย ผมเลยแวะเข้ามาคุยกับพี่พล่นะครับ”

“ถ้ามีอะไรให้พี่ช่วยก็บอกได้นะ”

“ไม่เป็นไรครับผมเคลียร์ได้”

‘โธ่ทำเป็นเก่ง’ เธอคิดในใจด้วยความหมั่นไส้ และขณะที่เธอกำลังตัดเค้กอยู่นั้น นายคนนั้นก็ยื่นหน้าเข้ามาแทรกกลางระหว่างเธอกับพี่ผู้หญิงคนหนึ่ง เขายื่นหน้าเข้ามาใกล้จนได้กลิ่นโคโลจน์จืดๆ

“ผมขอดูหน้าตาเคັกว่าน้อยนะ ไอ้โห สวยเซียวแหละท่าทางจะน่ากิน แหม คำพูดที่อยู่บนเคັกว่าก็ซึ้งกินใจเซียว แต่งเองหรือเปล่าครับ” นายเลียนคักดียื่นหน้าเข้ามาถาม ไกล่เสี่ยจนเธอต้องขยับถอยหนี

“ไม่ได้แต่งเองหรือก อย่างมันเนียนะ จะแต่งได้ขนาดนี้” พี่อ้วนตอบคำถาม นายคนนั้นแทน

“ถูกต้องแล้วพี่ เลียนจนฉันจะอ้วกแบบนี้ ฉันแต่งไม่ได้หรือก แต่อย่าถามถึงคนแต่งเลยนะ แค่คิดก็จจะอ้วกอีกแล้ว” เธอพูดก่อนหันมาทำท่าจะอ้วกใส่ นายคนนั้น

“แต่ผมไม่คิดแบบนั้นนะ ผมคิดว่าถ้าผู้หญิงคนไหนได้รับเคັกว่านี้ไปละก้อ ต้องเป็นผู้หญิงที่โชคดีที่สุดแน่ๆ” นายนั้นแสดงความคิดเห็นก่อนก้มลงมากระซิบบิตรีมหู “ผมมอบเคັกว่านี้ให้คุณ”

“ไปก่อนนะพี่” เขาหันมาลาพี่อ้วนและทุกๆ คนในออฟฟิศพร้อมกับหันมายกคิ้วให้เธอก่อนเดินจากไป

“เลยไม่ได้แนะนำให้เราารู้จักเลย เสียตายจัง” พี่อ้วนหันมาพูดกับเธอ

“ไม่เห็นจะอยาการู้จักเลย” เธอบ่นพึมพำกับตัวเอง

ตอนที่ 5

หลังจากวันนั้นเธอก็ไม่ได้พบหน้านายคนนั้นอีกเลย แพนเค้กดีใจมากเพราะทุกครั้ง她去ทำงาน เธอก็กลัวว่าจะพบหน้าหมอนั้นและกลัวว่าจะอดทนไม่ไหวต้องทำร้ายร่างกายเขาจนได้ไม่วันใดก็วันหนึ่ง

“คุณเค้กกลับมาแล้วเหรอคะ เสียตายจ้ง เลยไม่ได้เจอคุณคนนั้นเลย” ลูกตาล ทักทายหลังจากเธอลงมาช่วยแม่ที่หน้าร้าน

“ใคร” เธอถามด้วยความสงสัย

“ก็คนที่คุณเค้กทะเลาะกับเขาในวันนั้นไงล่ะคะ คนที่หล่อ ๆ นะ”

“อ้อ นายคนนั้นนะเหรอ เขามาทำไมล่ะ” เธอถามอย่างไม่ค่อยใส่ใจนัก

“เขามาสั่งเค้กคะ” ลูกตาลตอบสั้นๆ

“มาสั่งเค้กอีกแล้วเหรอ สงสัยไม่เซ็ด แล้วมารับวันไหนล่ะ”

“พรงี้คะ คุณแม่คุณเค้กกำลังทำให้อยู่คะ”

ทันทีที่ได้ยินความคิดดีๆ ก็ผุดขึ้น เธอจึงรีบเข้าครัวไปหาแม่ทันที

“แม่คะ กำลังทำอะไรอยู่คะ” เธอถามเมื่อเห็นแม่กำลังตีไข่อยู่อย่างขมุกขมัว

“กำลังทำเค้กให้ลูกค้า เขาจะมารับพรงี้”

“เคັกช่วยคะแม่ แม่ออกไปข้างนอกเถอะ ลูกค้าเริ่มเยอะแล้ว” เธอบอกแม่ เพื่อเริ่มแผนการครั้งใหม่

“ถ้างั้นแม่ฝากด้วยนะ” แม่บอกก่อนล้างมือเดินออกไปหน้าร้าน

แพนเคັกยิ้มดีใจก่อนเริ่มแผนการทันที เธอหยิบเกลือ ใส่ผสมลงไปกับไข่ และตีให้เข้ากัน ใส่ส่วนผสมแป้ง เติมหลีนก่อนตัดลงพิมพ์นำเข้าเตาอบ เธอรองขนมเค้กสุก พักไว้จนเย็นสนิท เตรียมตัวแต่งหน้าเค้กโดยไม่ลืมโรยพริกไทยลงไปจนพอใจ

“แม่คะ เขาให้เขียนข้อความอะไรหรือเปล่า” เธอออกไปถามแม่หน้าร้าน

“มี แต่ข้อความดูจะแปลกๆ นะ ลูกไปหยิบกระดาษที่แม่ให้ไว้บนโต๊ะมาดูแล้วกันนะ”

เธอพยักหน้าก่อนเดินไปหยิบกระดาษโน้ตที่เคาน์เตอร์ เธอขมวดคิ้วอ่านข้อความด้วยความแปลกใจ “ดาบนั้นคืนสนอง อะไรของเขานะ ทำทางหมอนี้คงจะเข้าขั้นบ้าไปแล้ว” เธอบ่นพิมพ์มาก่อนทำการแต่งหน้าเค้กไปตามข้อความที่ระบุบนกระดาษโน้ต

วันนี้เธอก็ไปทำงานตามปกติเช่นทุกวัน เธอมองไปทางไหนก็มีแต่คนรุ่นวายกับงานของตนรวมถึงตัวเธอด้วย

แพนเคັกเงยหน้าจากงานเมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อตน

“เคັกมีคือนเอาของมาให้แอะ แต่ไม่ลงชื่ออะ มารับไปซิ”

เธอขมวดคิ้วมองกล่องในมือเพื่อนรุ่นพี่ ก่อนรับมาถือไว้ด้วยอาการงุนงง
ทุกคนต่างตื่นตัวรีบมาที่โต๊ะของเธอทันที

“แกะเปิดเลยซี พี่อยากรู้ว่าข้างในเป็นอะไร” เพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่งเอ่ยขึ้น

“ค่ะๆ” เธอพยักหน้าตอบรับความอยากรู้อยากเห็นของเพื่อนรุ่นพี่ก่อนลงมือ
แกะกล่องของขวัญที่ได้รับ

“มาทำงานไม่นานก็มีหนุ่มแอบชอบแล้วเหรอเนี่ย ใครแอบชอบเค้า บอกมา
ดีๆ เลยนะ” พี่ผู้หญิงคนเดิมกวาดตามองเพื่อนร่วมงานที่เป็นผู้ชายทุกคนแต่ก็ไม่
เห็นพิรุณแต่อย่างใด

“ทำอะไรรกันนะ” พี่กำปั้นเข้ามาทักทายหลังจากเห็นพวกเธอจับกันเป็นกลุ่ม
ใหญ่

“มีคนแอบมาตีท้ายคร้วพี่แล้ว เอาของขวัญมาให้เค้าด้วย” พี่ผู้หญิงคนเดิม
กล่าวแซวพี่กำปั้น

“ใครกล้ามาตีท้ายคร้ว คนนี้พี่จองตั้งแต่ยังใส่กระโปรงนักเรียนอยู่เลยนะ
ว่าแต่ใครเอาของขวัญมาให้เค้าหรือ” พี่กำปั้นหันมาถามเธอน้ำเสียงอ่อนโยน

“เค้าก็ไม่รู้เหมือนกันค่ะ” เธอบอกก่อนรีบเปิดกล่องของขวัญเมื่อถูกเร่งจาก
เพื่อนร่วมงาน

“เปิดเร็วๆ ซิเค้า” ทุกคนต่างเร่งเร้าเธอมากขึ้น

แพนเค้กแกะห่อของขวัญออก และทันทีที่กล่องถูกเปิด ทุกคนก็ต้องตกใจ เมื่อพบข้อความ ‘ดาบนั้นคืนสนอง’ บนหน้าเค้ก เธอทั้งตกใจ อับอายและโกรธสุดขีด ถ้านายคนนั้นอยู่ต่อหน้าเธอตอนนี้ เธอต้องได้เป็นฆาตกรแน่ๆ

“เค้กไปทำอะไรใครไว้หรือเปล่า เขาก็เลยส่งไอ้นี้มาเตือน” คนหนึ่งในกลุ่มพูดขึ้น

“เค้ก ไม่ได้มีศัตรูที่ไหนเลยนะ” เธอตอบไปทั้งที่รู้ว่าใครเป็นคนส่งมาให้

“ใครทำแบบนี้เนี่ย เล่นแรงเกินไปแล้ว อย่าให้รู้ว่าใครทำนะ จะตั้งให้หน้าหงายเลย เค้กไม่ต้องกินหรอก ไม่รู้ว่ามီးอะไรใส่มาด้วยหรือเปล่า” พี่กำปั้นพูดด้วยความไม่พอใจ

“คงไม่มีอะไรหรอกมั้ง คงแค่มีคนมาแหย่เล่นนะ หน้าตาทำทางก็น่ากินชะด้วย” พี่ผู้หญิงที่อ้วนที่สุดพูดขึ้นพลางแอบกลืนน้ำลาย

“อย่าเสียงดีกว่า” พี่กำปั้นหันไปบอกทุกคน

“แหม นายไม่กล้าเสียงเหรอ ไหนบอกว่าชอบน้องเขาไปละ แค่นี้ก็พิสูจนไม่ได้หรอก ลองชิมให้น้องเขาดูหน่อยซิ” พี่ผู้ชายในกลุ่มแซวพี่กำปั้น และทุกคนต่างก็พร้อมใจเชียร์พี่กำปั้นให้ชิมขนมเค้กก้อนนั้นด้วย

ในที่สุดพี่กำปั้นก็ทนแรงเชียร์ไม่ไหวจึงยอมกินเค้กก้อนนั้นเป็นคนแรก

“ไม่ต้องทานก็ได้ละ ทิ้งมันไปเถอะ” เธอร้องห้ามพี่กำปั้นเสียงหลง

“ไม่เป็นไร แค่นี้เองที่ทำได้ทุกอย่างเพื่อเด็ก พี่ขอเป็นคนเลี้ยงแทนตัวเอง
จ่ะ” พี่กำปั้นหันมาพูดกับเธอน้ำเสียงอ่อนหวานจนทำให้ทุกคนถึงกับให้ร้องออกมา
ด้วยความหมั่นไส้

พี่กำปั้นตักเค้กเข้าปากคำโตก่อนทำหน้าที่ตาเหยเกรวกับกนิยาพิชเข้าไปเลย
ทีเดียว

“เฮ้ย ทำไมทำหน้าที่แบบนี้วะ มียาพิษหรือ” ทุกคนพูดขึ้นพร้อมกันก่อน
ถอยห่างจากเค้กปริศนาทันที

“ไม่ใช่ยาพิษ แต่มันเป็นเค้กที่แย่ที่สุดเท่าที่ฉันเคยกินมาเลย อย่าให้รู้หน้า
เป็นร้านไหน พ่อจะเอาไปป้าใส่หน้าร้านประจานเลย” พี่กำปั้นพูดออกมาด้วยความ
ไม่พอใจสุดๆ

แพนเค้กได้แต่นั่งเงิบเก็บไว้ เพราะเธอคงไม่กล้าพอที่จะบอกทุกคนว่าเป็น
เค้กที่ร้านของแม่ของเธอเอง เธอกัดฟันกรอดหวังรอคอยการแก้แค้นครั้งต่อไป คอยดู
แกะชาตินี้คงจะได้เห็นดีกันสักวันหนึ่ง เธอคิดขณะมองข้อความบนหน้าเค้กสายตา
มุงมุ่น

ระหว่างที่เธอกำลังนั่งทำงานซ้ำซากจำเจอยู่นั้น พี่อ้วนก็เดินเข้ามาหาและ
บอกเธอให้ไปพบเขาที่ห้องทำงาน

“ตอนนี้เราก็มามีงานที่นี้ได้พอสมควรแล้ว พี่คิดว่าจะมอบงานชิ้นใหม่ให้เรา
ทำเป็นชิ้นแรกนะ ตอนนี้บริษัทกำลังจะเปิดโครงการใหม่ที่ต่างจังหวัด เป็นจังหวัด
บ้านเกิดเราไงละ พี่เห็นว่าเราเป็นคนที่นี่น่มาก่อน คงจะรู้ความต้องการของคนที่นี่ดี

แต่โครงการนี้ไม่ใช่โครงการใหญ่ นะ พี่เห็นว่าเรายังไม่มีประสบการณ์ก็ควรที่จะทำโครงการเล็กๆ ไปก่อน เราเห็นว่าเป็นไง” พี่อ้วนถาม

“ตกลงค่ะ งานอะไรก็ได้ แค่งานทำได้หมดแหละ เพราะตอนนี้ก็ฉันไม่ค้นหาค้นหัวสมองเต็มที่ อยากจะออกแบบเองบ้าง” เธอบอกพี่อ้วนด้วยความดีใจ ถึงจะเป็นโครงการเล็กๆ แต่เธอก็ตั้งใจทำให้ดีที่สุด

“ถ้างานก็ดีเลย ว่างรึ่งนี้จะพาไปดูโครงการ” พี่อ้วนบอก

แพนเค้กตื่นเต้นดีใจจนรอกถึงพรุ่งนี้แทบไม่ไหวทีเดียว เพราะการออกแบบครั้งนี้จะเป็นงานชิ้นแรกของเธอ

“พร้อมแล้วใช่ไหม” พี่อ้วนถามเมื่อพบเธอมารอที่ออฟฟิศแต่เช้า

“พร้อมแล้วค่ะ เราจะไปกันเลยไหมคะ”

“เหมอะโรงจะขนาดนั้นแม่คุณ ขอผมทานกาแฟก่อนสิ”

ระหว่างนั่งรอพี่อ้วนดื่มกาแฟ สมองก็ทำงานคิดโครงการคร่าวๆ เธออยากทำบ้านชั้นเดียว รอบบ้านปลูกดอกไม้ หน้าบ้านมีสนามหญ้าและซุ้มนั่งเล่น รอบบ้านมีรั้วไม้สีขาวเตี้ยๆ มีระเบียงยื่นออกมาสำหรับเอาไว้วางดีมก้ากาแฟตอนเช้าและชมดาวตอนกลางคืน เธออยากมีบ้านบนเนินเขาเหมือนที่เคยวาดเอาไว้เมื่อสมัยยังเป็นเด็ก

อ้วน **‘บ้านทะเลดาว’**

“ไปได้แล้ว มานั่งฝันหวานอะไรคนเดียว” พี่อ้วนพูดขัดจังหวะความคิดของเธอลง

ระหว่างทางที่นั่งรถไปกับพี่อ้วน แพนเค้กก็มองสองข้างทางพบว่าความเจริญเข้ามาเร็วมาก ความเงียบสงบหายไปพอสมควร พี่อ้วนพาเธอมาถึงสถานที่ทำโครงการ ถนนลาดยางถูกแทนที่ด้วยถนนคอนกรีต สองข้างทางที่เคยเป็นทุ่งนา ก็เปลี่ยนเป็นหมู่บ้านเสียส่วนใหญ่

“โอ้โฮ สวยมากเลยพี่ แต่ว่าคงต้องใช้เวลาน้อยนะ” เธอบอกเมื่อเห็นที่พื้นใหญ่เต็มไปด้วยต้นไม้

“ต้นไม้มีมากแบบนี้ เสียตายแย่มาก แต่ฉันจะออกแบบให้ตัดต้นไม้หน่อยที่สุด เพราะธรรมชาติมันก็สวยของมันอยู่แล้ว ด้านหลังมีภูเขาเสียด้วย คงไม่มีน้ำป่าไหลลงมาหรอกนะ” เธอหันมาถามพี่อ้วนเมื่อเห็นภูเขาอยู่ไกลๆ

“นั่นแหละคือสิ่งที่เราต้องคำนึงถึงเวลาออกแบบ แม้ว่าที่ผ่านมามีบริเวณนี้จะไม่เคยมีน้ำป่าไหลหลาก แต่เราก็ต้องคำนึงถึงเรื่องนี้ด้วย” พี่อ้วนพูดเป็นงานเป็นการก่อนพาเธอเดินดูสถานที่

ตอนที่ 6

ช่วงนี้เธอต้องทำโครงการไปส่งพี่อ้วนทำให้ไม่มีเวลางไปช่วยแม่ขายของเหมือนเคย และวันนี้ก็เป็นอีกวันที่ต้องอยู่ทำงานจนดึก แต่ก็ไม่มีอะไรสูญเปล่าเมื่อโครงการชิ้นแรกเสร็จสิ้นลง เธอนั่งมองโครงการด้วยความภูมิใจ

นี่แหละหมู่บ้านในฝัน ต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ปลูกเป็นแนวยาวตลอดสองข้างทางเข้าหมู่บ้าน ทะเลสาบกลางหมู่บ้านมีไว้เพื่อผ่อนคลายความเครียด เธอเชื่อว่าการทอดสายตามองผืนน้ำกว้างจะช่วยให้ความรู้สึกร้อนภายในใจบรรเทาลง สันามหญ้ารอบทะเลสาบไว้เป็นที่พักผ่อน ศาลากลางน้ำมีสะพานทอดยาว มีลู่วิ่งสำหรับออกกำลังกายและปั่นจักรยานอยู่รอบทะเลสาบ ส่วนตัวบ้านจะมีห้องใต้หลังคาสำหรับเป็นจุดชมดาว

เธอลุกขึ้นหยิบเนื้อตัวขี้ไต้ความเมื่อยล้าก่อนเตรียมตัวเข้านอนเพื่อรอวันพรุ่งนี้ที่จะนำผลงานส่งให้พี่อ้วนดูก่อนที่พี่อ้วนจะนำผลงานเสนอกกรรมการบริษัทเพื่อพิจารณา

เธอตื่นขึ้นมาในตอนเช้าก็ต้องพบกับความโศคร้าย คราวที่แล้วฝนตกเธอก็ต้องพบเจอกับเรื่องร้ายๆ วันนี้ฝนก็ตกลงมาอีกทำให้เธอหัวน้ำใจ

แพนเค้กตัดสินใจนั่งแท็กซี่ไปบริษัทเพราะกลัวว่าโครงการจะถูกฝนหรือโดนคนขับรถทำน้ำกระเด็นใส่อีก แต่แล้วเธอก็คิดผิด เพราะเมื่อฝนตกเธอก็ติด เป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วสำหรับคนกรุงเทพฯ ๕

ขณะที่เธอกำลังชะเง้อมองตำรวจที่กำลังทำหน้าที่อย่างขยันขันแข็งท่ามกลางฝนปรอย เธอก็ได้ยินเสียงดังโครม หัวของเธอกระทบกับเบาะรถเต็มแรง โอ้แม่เจ้า เรื่องร้ายเกิดขึ้นกับเธอกันแล้ว รถแท็กซี่ชนเข้ากับท้ายรถสีดำ มองปราดเดียวก็รู้ว่า เป็นรถคันเดียวกับคูกรณีของเธอ

คนขับแท็กซี่เปิดประตูรถลงไปเจรจากับเจ้าของ เธอรีบยกเอางานปิดหน้าตัวเองทันทีเพราะกลัวว่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้นมาอีกหากได้เห็นหน้ากันตั้งแต่เข้า เวลาค่อยๆ ผ่านลวงเลยไป ทั้งสองก็ไม่สามารถตกลงกันได้ ในที่สุดเธอก็อดรนทนรอต่อไปไม่ไหว ต้องลงมาจากรถจนได้

“คุณลุงคะ ค่าโดยสารเท่าไรคะ ฉันมีธุระต้องรีบไปด้วย” เธอถามลุงคนขับแท็กซี่

คูกรณีหันมองหน้าเธอก่อนพูดขึ้น “โอ้ นึกว่าใครนั่งอยู่ในรถ ที่แท้ก็คนไม่มีน้ำใจนี่เอง ปลอมเขาไปเถอะลุง” เขาจงใจพูดแดกดันเธอ แพนเค้กจ้องมองหน้าเขาด้วยความหมั่นไส้ แต่ตอนนี้เธอไม่มีเวลามากพอที่จะมาปะทะคารมด้วยได้ เธอต้องรีบไปก่อน โอกาสหน้ายังมี

“ผมไม่เอาเรื่องลุงแล้วกัน ต่างคนต่างซ่อม” นั่นเป็นเสียงสุดท้ายที่ได้ยินก่อนเธอจะเดินไปขึ้นรถมอเตอร์ไซค์รับจ้างที่จอดรอให้บริการอยู่ริมถนน

“มาแล้วหรือ หัวฟูมาเลยนะ เร็วพีต้องรีบเข้าที่ประชุมแล้ว เราเข้าไปด้วยเลยแล้วกัน จะได้ไปเสนองานด้วยตัวเอง”

“อ้าว ทำไม่อย่างนั้นล่ะพี” เธอถามน้ำเสียงตกใจเพราะไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน

“แกมาช้าแบบนี้จะให้ฉันไปพูดอะไร แกยังไม่อธิบายอะไรให้ฉันฟังเลย เอาเป็นว่าแกไปอธิบายเองแล้วกัน”

“ไม่เอาหรือพี ฉันยังไม่ได้เตรียมตัวมาเลย” เธอท้วงพ้ออ้อเสียงดัง

“ไม่ได้ แกต้องรับผิดชอบงานนี้เอง หรือว่าแกจะไม่ทำ” พีโอ้วนยื่นคำขาด จนในที่สุดเธอก็ต้องจำใจเข้าร่วมประชุมด้วย

ระหว่างนั่งฟังผลประกอบการและความคืบหน้าของโครงการปัจจุบัน เธอก็มีเวลาพอที่จะเตรียมตัวได้บ้าง

“เราจะเริ่มโครงการใหม่กันอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า ซึ่งเป็นโครงการต่างจังหวัด ถึงแม้จะเป็นโครงการเล็กๆ แต่เราก็คงจะทำให้ดีที่สุด เราจะเริ่มประชุมกันเลยทีเดียว” ประธานในที่ประชุมพูดขึ้น

“วิศวกรคุมโครงการนี้ยังไม่มาเลยอะ” เลขานุการที่ประชุมบอกกับประธาน

“อย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นเราประชุมเรื่องอื่นก่อนแล้วกัน” ประธานบอก

แพนเค็กลอบถอนใจพลางนึกขอบคุณนายคนที่มาช้าที่ทำให้เธอมีเวลาเตรียมตัวได้อีก คนๆ นี้เป็นใครนะ ใหญ่โตขนาดท่านประธานยังยอมรอเลย เธอคิดด้วยความสงสัย

“ขอโทษครับที่มาช้า เผลอภูมามีอุบัติเหตุชนิดหนอย” เสียงคุ้นหูแบบนี้จะเป็นใครได้อีก นอกจาก.....นายเลียนศักดิ์นั่นเอง โอ๊ย ตัวโชคร้ายของเธอมาแล้ว โลกกลมมันเป็นอย่างนี้เอง เธอคิดก่อนรีบหันไปบอกพี่อ้วน

“พี่อ้วน พี่เป็นคนเสนองานนี้ไม่ได้หรอก ฉันทันทีนะ” เธอกระซิบบอกเสียงเบา “งานเล็กๆ แค่นี้แกยังทำไม่ได้ นับประสาอะไรกับงานใหญ่ๆ เด็กเกียรตินิยมอันดับหนึ่งอย่างแกต้องทำได้สิ” คำปลอบของพี่อ้วนฟังดูทะแม่งๆ ซอบกล เธอคิดก่อนตัดสินใจ ‘เป็นไงเป็นกัน ทำไมเราต้องกลัวนายนั้นด้วย’ เธอบอกตัวเองในใจ ก่อนหายใจเข้าเต็มปอด

“ขอเชิญคุณอ้วนเสนอโครงการได้เลยครับ” ประธานพูดขึ้นเมื่อสมาชิกครบ “ผมขอให้น้องเป็นคนเสนอนะครับ น้องเขาจะได้อธิบายรายละเอียดให้ฟัง ถ้าท่านไหนไม่เข้าใจก็สอบถามน้องเขาได้เลย” พี่อ้วนพูดกับที่ประชุมก่อนแตะข้อศอกเธอเบาๆ

สายตาดูเย้ยเย้ยและรอยยิ้มชนิดๆ ที่มุมปากทำให้เธอมีกำลังใจมากขึ้น เอาความเกลียดมาเป็นพลังซิเรา เธอบอกตนเองก่อนเริ่มนำเสนอผลงาน

เธออธิบายรายละเอียดของโครงการให้ทุกคนฟังตั้งแต่ต้นจนจบก่อนถอนใจโล่งอกเมื่อเห็นรอยยิ้มแสดงความพอใจของทุกคนเว้นแต่นายนั้นคนเดียวที่ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ออกมา

“ดีมากครับ ผมชอบห้องชมดาวนะครับ ชักอยากให้เห็นของจริงแล้วสิ ว่าไงคุณวิศวกร” ท่านประธานหันไปถามนายคนนั้น

“ผมก็คิดว่าดี แต่เหมือนเพื่อฝันไปหน่อย บ้านเราไม่ใช่เมืองหนาว อากาศร้อนมาก ถ้ามีห้องใต้หลังคาจะทำให้เสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น และอาจจะไม่มีใครได้ใช้ประโยชน์ จะมีก็แต่พวกหนูพวกแมลงที่ไปใช้ประโยชน์เสียมากกว่า ผมคิดว่าเราควรจะตัดส่วนนี้ออกไป ส่วนอื่นผมยอมรับได้” เขาพูดจบก่อนเหลือบมองเธอคล้ายเยาะเย้ยอยู่ในที

“ที่นั่นเป็นต่างจังหวัดนะคะ และอากาศก็ไม่ได้ร้อนเหมือนในกรุงเทพฯ ด้วยห้องชมดาวก็รู้อยู่แล้วว่าต้องชมตอนกลางคืน พระอาทิตย์คงไม่ได้ขึ้นกลางคืนละมั้งคะ และที่สำคัญ คงไม่มีใครขึ้นไปชมดาวตอนกลางวันแน่นอน มีแต่พวกประสาทด่าเท่านั้นแหละคะที่จะไปชมดาวตอนกลางวัน หรือคุณวิศวกรจะขึ้นไปชมดาวตอนกลางวันให้แดดมันเผาเล่นคะ ส่วนเรื่องหนูและแมลง เราก็ทำท่อสำหรับฉีดยาเข้าไปเพื่อกำจัดแมลงชิกะ หลายโครงการเขาก็ทำกันได้หรือคุณวิศวกรไม่สามารถทำให้ฉันได้คะ” เธอย้อนถามกลับไปด้วยความโมโหจนต้องตะเบ็งเสียงกลางที่ประชุมโดยไม่สนใจว่าใครจะมองเธอว่าอย่างไร

“แต่ผมว่า” ชายหนุ่มพูดได้แค่นั้น ท่านประธานก็พูดแทรกขึ้น “พอเถอะๆ ผมเห็นด้วยกับโครงการนี้ ผมอนุมัติ เอาเป็นว่าเสร็จการประชุม” ประธานตัดบทและเลิกการประชุมทันที ก่อนที่เรื่องราวจะลุกลามใหญ่โต

เธอหันไปยิ้มให้นายนั้นด้วยความสะใจเมื่อเห็นนายนั้นกัดฟันกรอด ‘คงอยากจะเข้ามาบีบคอฉันให้ตายคามือเลยละซีท่า’ เธอคิดด้วยความสะใจ

ตอนที่ 7

หลังจากออกจากห้องประชุม เธอก็เห็นพี่อ้วนเข้าไปตบป่านายนั้นเพื่อเป็นการปลอบใจ ทำไมพี่อ้วนต้องไปปลอบนายนั้นด้วยก็ 모르 เธอคิดก่อนเดินออกมาก่อน เธอยืนรอพี่อ้วนอยู่หน้าห้องประชุมนานมาก จนกระทั่งพี่อ้วนเดินออกมากับนายนั้นก่อนแยกย้ายกันไป

“พี่อ้วน นายนั้นเกี่ยวอะไรกับโครงการนี้เธอ” เธอถามพี่อ้วนเสียงเซียว

“เฮ้ย เป็นอะไรวะ ไม่ดีใจหรือที่งานผ่าน มาตะคอกใส่ฉันทำไมเนี่ย นายนั้นของแถนะใคร”

“ก็นายวิศวกรคนนั้นไง” เธอพยักหน้าไปยังนายเลียนศักดิ์ที่เดินแยกตัวไปอีกทาง

“เขาก็เป็นคนคุมงานโครงการนี้ละซี เขาเป็นคนพื้นที่ด้วยเหมือนกัน เขาเป็นวิศวกรมือหนึ่งของบริษัทเราเลยนะ แล้วแกไปหักหน้าเขาในที่ประชุม เขาโกรธแค้นมากเลยรู้ไหม” พี่อ้วนบอก

“ฉันไม่แคร์หรอก ก็เขามาว่างานของฉันเป็นเรื่องเพื่อฝันทำไมล่ะ”

“แต่แกก็⁴ไม่ควรแสดงอารมณ์แบบนั้นออกมา ควรจะอธิบายเหตุผลกันดีๆ โศกคดีที่เจ้านายชอบงานแก เขาก็เลยไม่ตำหนิ วันหลังต้องควบคุมอารมณ์มากกว่านี้หน่อยนะ”

“พูดชะยี้ดยาวเลย เมื่อ⁵ที่พี่บอกว่าเขาเป็นวิศวกรคุมโครงการนี้หรือ ถ้างั้นฉันขอเลิกทำงานนี้ พี่ให้คนอื่นไปทำหน้าที่แทนฉันเถอะ”

“เกอย่ามาพูดเป็นเด็กเล่นขายของของหน่อยเลย โครงการก็ผ่านแล้ว และแกก็เป็นคนสร้างแบบขึ้นมาเอง แล้วจะมีใครรู้ดีไปกว่าแกได้ นี่เป็นโอกาสของแกที่จะได้ทำโครงการใหญ่ๆ ต่อไปนะ ถ้าแกจะทิ้งโอกาสนี้โดยใช้อารมณ์เป็นเครื่องตัดสินใจ ฉันก็ผิดหวังในตัวแกมาก วรรณเลขา” พี่อ้วนเรียกเธอเต็มยศแบบนี้ ท่าทางจะโกรธเธอจริงๆ เฮ้อ ทำไมเราไม่สู้ล่ะ แพนเค้กสู้เขาซิ เธอบอกตนเอง

“ตกลง เอาเป็นว่าฉันยอมทำงานนี้ แล้วเราจะต้องเริ่มงานกันเมื่อไหร่คะ”

“เดือนหน้า แต่อีกไม่กี่วันก็จะเดือนหน้าแล้ว ช่วงแรกฉันจะไปอยู่เป็นเพื่อนแกก่อนจนกว่าแกจะทำความรู้จักกับเพื่อนร่วมงานที่นั่น หลังจากนั้นฉันก็จะปล่อยให้แกอยู่ตามลำพัง แต่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก นายชวดก็ดูแลแกได้ เขาเป็นคนดี ยกเว้นเรื่องงานที่ค่อนข้างเป็นคนเอาจริงเอาจังไปหน่อย”

“เมื่อ⁶ที่พี่อ้วนบอกว่าใครนะที่จะดูแลฉัน”

“ก็นายชวด วิศวกรที่แกะปะทะคารมกับเขาในห้องประชุมไงล่ะ”

“ห่า นายนั้นชื่อชวดหรือ” อะไรกันนี่ ชีวิตนี้เธอจะหนีคนที่ชื่อชวดไปไม่พ้น เชียวหรือ คัตรูหมายเลขหนึ่งสมัยเด็กก็ชื่อชวด คัตรูหมายเลขสองก็ชื่อชวดอีก

“นายขอเขาเป็นคนที่นั่น ครอบครัวของเขาก็ทำไร่อยู่ที่นี่ด้วย ฉันเคยไปเที่ยวไร่ นายขอมาแล้วนะ สวยดี ชื่อไร่ตะวัน ตะวันอะไรนี่แหละ จำไม่ได้แล้ว”

“ไร่มันตะวันหรือเปล่าคะ” เธอพูดออกไปทั้งที่ใจเต้นแรงราวกับกลองสักหนึ่งพันลูกมาตีพร้อมกัน

“ใช่ ไร่มันตะวัน พ่อชื่อมัน แม่ชื่อตะวัน ก็เลยมาเป็นไร่มันตะวัน เออทำไมไม่รู้จักล่ะ”

“อ้าวก็ฉันเป็นคนพื้นที่ เคยนั่งรถผ่านบ่อยๆ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ฉันขอตัวก่อนนะ” เธอบอกพี่อ้วนก่อนเดินกลับมาที่ห้องทำงานของตน

สิ่งที่ได้ยินทำให้เธอตกใจไม่น้อย เพราะแท้จริงแล้วศัตรูหมายเลขหนึ่งกับศัตรูหมายเลขสองก็เป็นคนเดียวกันนั่นเอง รู้แบบนี้ก็ดีเลยจะได้แก้แค้นเสียทีเดียวท่าทางจะจำเธอไม่ได้เสียด้วย ก็เธอสวยเสียขนาดนี้ จำได้ก็แปลกแล้ว

ช่วงเวลาผ่านไปไวเหมือนโกหก เธอต้องเตรียมตัวไปทำงานร่วมกับหมอนั่นแล้วเธอเหนียว เธอคิดขณะจัดเตรียมของใช้ส่วนตัว

“พุงนี่จะไปแล้วเธอลูก แล้วเอาเสื้อผ้าไปกี่ชุดล่ะ” แม่เข้ามาถามเธอขณะเก็บเสื้อผ้าลงกระเป๋า

“หนูก็เตรียมไปพอสำหรับหนึ่งอาทิตย์แหละจ้ะ อาทิตย์หนึ่งก็จะกลับมาบ้านครั้งหนึ่งจ้ะ คิดถึงหนูหรือเปล่าเนี่ย” เธออ่อนถามแม่พลางโอบกอดแม่และหอมแก้มแม่เสียฟอดใหญ่

“ประจบเซี่ยวนะ ว่าแต่หนูไปทำงานแถวบ้านเก่าเราไม่ใช่หรือลูก ถ้าลับดาห์ไหนดงานยุ่งก็ไปค้างที่บ้านเราก็ได้ ไม่ต้องกลับมาหรอก จะได้เข้าไปดูแลบ้านบ้าง ไม่รู้ป่านี่จะเป็นยังไงบ้าง ไม่จะผูกหมตเสียแล้วก็ไม่รู้ และถ้าแม่ว่างเมื่อไหร่จะไปเยี่ยมลูกบ้างนะ จะได้ไปค้างที่บ้านเรากันไงล่ะจ๊ะ”

“แค้ก พี่อ้วนฝากมาบอกว่าเขาต้องรีบเข้าประชุมด่วน วันนี้เขาไปส่งไม่ได้นะ เขาให้พี่ไปส่งแทนนะ ตอนเย็นพี่อ้วนจะตามไปที่หลัง” พี่กำปั่นบอกเธอทันทีที่เห็นเธอหิ้วกระเป๋าเดินเข้าไปในออฟฟิศ

“ถ้าอย่างนั้นเราจะไปกันหรือยังคะ”

“ไปกันเลยสิ” พี่กำปั่นบอกก่อนตรงเข้ามาช่วยหิ้วกระเป๋า นี่แหละสุภาพบุรุษที่แสนดีของเธอ ‘รอก่อนนะคะแล้วแพนแค้กจะรักพี่ในวันหนึ่ง’ เธอคิดในใจพลางเดินตามหลังสุภาพบุรุษไป

ระหว่างทางนั่งรถไปกับพี่กำปั่น ชายหนุ่มก็ชวนเธอคุยเรื่องโน้นเรื่องนี่ไปตลอดทาง

“วันนี้พี่มีความสุขมากเลยนะที่ได้อยู่กับน้องแค้กตามลำพังแบบนี้ ไว้เราจะได้เที่ยวกันก่อนดีไหม”

“อย่าเลยคะ เดี่ยวเราจะไปถึงช้านะ” เธอบอกเพราะกังวลกลัวว่าถ้าไปผิดเวลาจะถูกนายขวดทั้งดำและมองเธออย่างดูถูกเป็นแน่

“ไม่เป็นไรหรอกน่า และตอนนี้พี่ก็หิวข้าวแล้วด้วย” พี่กำปั้นบอกพลางทำหน้าเหยเกจนเธอไม่สามารถปฏิเสธได้

“ก็ได้ค่ะ แต่อย่าช้านะค่ะ”

พี่กำปั้นยิ้มก่อนพาเธอแวะทานอาหารและสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง จนในที่สุดเธอก็หมดความอดทน

“พี่คะ ที่นี่เป็นที่สุดท้ายนะค่ะ เพราะตอนนี้บ่ายกว่าเข้าไปแล้ว เราควรที่จะไปถึงโครงการนานแล้วนะค่ะ”

“โอเคจ้ะ อย่างอนเลยนะ” พี่กำปั้นบอกน้ำเสียงอ่อนโยน

กำปั้นขับรถต่อไปไม่นาน ความผิดปกติก็เกิดขึ้น รถเริ่มแล่นช้าลง

“รถเป็นอะไรคะ ทำไมแล่นช้าลงแบบนี้ล่ะ” เธอถามพี่กำปั้นด้วยความกังวล

“สงสัยรถอาจจะมีปัญหา” กำปั้นบอกก่อนหมุนพวงมาลัยรถเข้าข้างทาง

พี่กำปั้นจอดรถข้างทางก่อนเดินสำรวจรอบรถ และในที่สุดก็เจอสาเหตุที่ทำให้รถมีปัญหา ยางแบน เธอถอนใจเมื่อรู้ว่าตัวเองต้องโดนนายนั้นเล่นงานแน่ๆ

“พี่กำปั้นมียางอะไหล่หรือเปล่าคะ” เธอถาม

พี่กำปั้นหันมองหน้าเธอก่อนพูดในสิ่งที่เธอไม่อยากจะยิน “ล้อนั้นก็แบนเหมือนกัน พี่ยังไม่ได้เอาไปปะเลย โธ่อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิ เดี่ยวพี่จะลงไปหาที่ปะยางแถวนี้ดู รอพี่อยู่ที่นี้ก่อนนะ” พี่กำปั้นพูดพร้อมกับเดินเข้ามาตบไหล่ฉันเป็นการปลอบโยน

ตอนที่ 8

หลังจากที่พี่กำปั้นหายไบนานก็มาพร้อมกับล้อที่ถูกปะมาเรียบร้อยแล้ว

“เรียบร้อยแล้วใช่ไหมคะ” เธอถาม

“เรียบร้อยแล้วจะ เดินทางกันต่อเถอะ” พี่กำปั้นบอกหลังจากเปลี่ยนยางรถเสร็จเรียบร้อยแล้ว

เธอได้แต่หวังว่าคงจะไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นมาอีก และในที่สุดเธอก็เดินทางมาถึงโครงการจนได้

“เอ๊ะ พี่อ้วนมาแล้วนี่ไง” เธอหันไปบอกพี่กำปั้นหลังจากเห็นพี่อ้วนกำลังยืนคุยอยู่กับนายชวดหน้าปลา

“มาแล้วเหรอแม่คุณ ฉันนึกว่าแกสองคนเป็นอะไรไปแล้ว” พี่อ้วนเอ่ยทักทายเราสองคน

“มัวเที่ยวกับแฟนจนเพลินล่ะซี คุณไม่มีความรับผิดชอบเลยนะ ฉันบอกแกแล้วไงว่าเด็กแกไม่มีความรับผิดชอบ เด็กผู้หญิงก็เป็นแบบนี้แหละ สนใจผู้ชายมากกว่างาน” นายชวดหันไปพูดกับพี่อ้วนต่อหน้าเธออย่างไม่เกรงใจ

“ทำไมต้องพูดจาแบบนี้ด้วยล่ะ นายยังไม่รู้สาเหตุของการมาซ้ำเลย ก็มาด่าๆ
ฉันเนี่ยนะ” เธอตะเบ็งเสียงใส่ นายขวิดน้ำปลา

“เฮ้ย นายพูดแรงไปหรือเปล่า นายควรจะขอโทษน้องเขาอะ” พี่กำปั้นพูด
ปกป้องเธอ

“นายก็เหมือนกันนะแหละ หลงผู้หญิง เสียตายสมอมวะ” นายขวิดหันไปพูด
กับพี่กำปั้น

“เฮ้ย มันจะมากเกินไปแล้วนะ” พี่กำปั้นพูดพร้อมกับเดินตรงเข้าหานายขวิด
ราวกับจะหาเรื่อง โชคดีที่พี่อ้วนอยู่ก็เลยห้ามพี่กำปั้นไว้

“พอ ๆ ทะเลาะกันทำไมวะ คบกันมาตั้งนาน รีบเอาของเข้าไปเก็บถอะ
เดี๋ยวจะได้ออกไปกินเหล้ากัน ตอนนี้ก็เย็นมากแล้ว นายนอนค้างเสียที่นี้เถอะ กว่า
จะกลับไปถึงกรุงเทพฯ คงจะตึก” พี่อ้วนหันไปพูดกับพี่กำปั้นก่อนพาเธอและกำปั้น
ไปยังห้องพัก

พี่อ้วนพาเธอมายังตู้คอนเทนเนอร์ ที่ซึ่งถูกดัดแปลงทำเป็นห้องนอน ภายใน
ห้องมีเพียงพูกนอนวางอยู่บนพื้น มีตู้ติดผนัง แม้ว่าทุกอย่างจะไม่สุขสบายเท่าที่ควร
แต่เธอก็สามารถอยู่ได้อย่างไม่ลำบากมากนัก เว้นแต่ห้องน้ำที่เป็นห้องน้ำรวม

“แค้ก ยังไม่ต้องรีบจัดของนะ เราจะออกไปกินข้าวข้างนอกกัน” พี่อ้วน
ตะโกนบอกมาจากข้างนอก

“คะ” เธอตะโกนตอบกลับไปก่อนรีบออกมาจากห้องเพื่อไปสมทบกับพี่อ้วน
ข้างนอก

ทุกคนต่างนั่งทานข้าวด้วยกันโดยไม่มีใครยอมพูดคุยกันเลย มีเพียงพี่อ้วนคนเดียวที่พยายามชวนทุกคนคุยแต่ก็ไม่สำเร็จ ทุกคนนั่งเงียบไม่ยอมพูดยอมจาอะไรทั้งสิ้น จนกระทั่งพี่อ้วนล้งเหล้ามาดื่ม นั่นแหละถึงมีเสียงคุยกัน เฮ้อ เนี่ยแหละผู้ชาย พอเหล้าเข้าปากก็ลืมหูทุกอย่าง นายขวดพูดคุยกับพี่กำปั้นราวกับว่าไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นมาก่อน

“พอได้แล้วพี่อ้วน กลับได้แล้วละ ดึกแล้วนะ” แพนเค็กเอ่ยชวนพี่อ้วนกลับเมื่อเห็นว่าทุกคนกำลังจะเมามากเกินไปแล้ว

“เบ๊บเดียวหนา” พี่อ้วนตอบ แพนเค็กส่ายหน้าก่อนลุกขึ้นพูดน้ำเสียงจริงจัง

“ถ้าอยากดื่มหนักก็ดื่มกันไป ฉันจะกลับแล้ว และฉันก็จะเอารถไปด้วย คลานกลับกันไปเองแล้วกันนะ ไปละ” เธอพูดจบก็แย่งกุญแจรถมาจากพี่อ้วน

“เฮ้ยรอดด้วย ไปพวกเรา แม่เสื้อสวมมันไม่รอพวกเราแล้ว เร็วๆ เข้า” พี่อ้วนหันมาบอกทุกคน พี่กำปั้นได้ฟังก็รีบลุกขึ้นทันที มีเพียงนายขวดคนเดียวที่นั่งพับอยู่กับโต๊ะเพราะฤทธิ์เหล้า

ทุกคนช่วยพยุงนายขวดลุกขึ้น แต่ดูเหมือนนายขวดจะไม่ยอมลุกขึ้นมาง่ายๆ แพนเค็กถอดทรวงออกไปไม่ไหวจึงเดินไปหยิบน้ำเย็นใส่ขวดเข้าไปที่หน้าชายหนุ่ม

“อ๊วย คุณเอาน้ำมาเสาดหน้าผมทำไม” นายขวดถึงกับสะดุ้งเหมือนจะมีสติขึ้นมาทันที

“ได้สติแล้วหรือ งั้นก็รีบลุกขึ้นมา ถ้าไม่ลุกก็คลานกับที่พักเอาเองแล้วกัน” เธอพูดพร้อมกับเดินตรงมาที่รถเพื่อทำหน้าที่คนขับ ยังไม่ทันจะขึ้นรถดี แพนเค้กก็ ถูกมือดีกระชากไหล่เต็มแรงจนเสียหลัก

“นี่คุณว่าผมเป็นหมาหรือ จะมากไปแล้วนะ” นายขวดทำท่าจะตรงเข้ามาบีบคอเธอ แต่ด้วยความที่เคยเรียนศิลปะป้องกันตัวมาก่อน แพนเค้กจึงใช้เข้ากระทุ้งเข้าที่ท้องน้อยของนายขวดจนตัวงอ

“นี่แค่สั่งสอน ถ้าวันหลังมาทำฉันเจ็บอีกละก็ โดนหนักกว่านี้แน่ เร็วขึ้นรถ มัวยืนอ้าปากหวอกันหน่อยได้” แพนเค้กหันไปออกคำสั่งกับผู้ชายสองที่ได้แต่ยืนเบิกตาโตมองเหตุการณ์ตรงหน้า

และแล้วกว่าจะได้กลับมานอนก็ปาเข้าไปตีสาม แพนเค้กหงุดหงิดเมื่อต้องรีบตื่นแต่เช้าเพื่ออาบน้ำก่อนพวกผู้ชายตื่น อากาศยามเช้าสดชื่นจนทำให้ความหงุดหงิดจางหายไป เธอใส่ชุดคลุมอาบน้ำออกมาพร้อมกับถืออุปกรณ์อาบน้ำมาด้วย และขณะที่เธอกำลังเดินจวนจะมาถึงห้องน้ำ เธอก็ต้องตกใจเมื่อพบผู้ชายคนหนึ่ง กำลังยืนอาบน้ำโดยใส่แค่กางเกงชั้นในตัวเดียว

“ว้าย” เธอร้องเสียงดังด้วยความตกใจก่อนรีบหันหลังให้ผู้ชายคนนั้นทันที รูปร่างดีแบบนี้คงจะไม่ใช่พี่อ้วนแน่ๆ และก็คงจะไม่ใช่พี่กำปั้นเพราะว่าพี่กำปั้นดูท่าจะสูงน้อยกว่านายคนนี้น้อย ถ้าอย่างนั้นนายคนนี้ก็คงจะเป็นใครไม่ได้นอกจากนายขวด เธอคิดก่อนทำหน้าที่เมื่อเมื่อรู้ว่าต้องมาพบหน้านายขวดแต่เช้าแบบนี้

“นี่นาย ทำไม่ไม่ยอมเข้าไปอาบน้ำในห้องน้ำ มายืนโชว์หุ่นอยู่ได้ น่าเกลียด
นี่กว่าเท่าที่ตายละ” เธอพูดทั้งที่ยังยืนหันหลังให้เขา

“แล้วใครใช้ให้คุณตื่นตอนนี้ละ เคยแต่อาบน้ำในห้องสี่เหลี่ยม ผมก็อยาก
เปลี่ยนบรรยากาศบ้างซิคุณ ถ้าคุณไม่อยากเจอผมก็ตื่นให้เร็วกว่านี้นิดนึงละกันนะ”
เขาเดินเข้ามากระซิบบ้างหูตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ตัวเลย รู้ตัวอีกที เขาก็เข้ามายืนใกล้จน
ได้กลิ่นหอมสบู่เนี่ยแหละ

เธอรีบวิ่งหนีเข้าห้องน้ำไปทันทีเพราะเสื้อผ้าของเธอดูจะไม่ค่อยมิดชิดนัก
หากต้องปะทะคารมกันตอนนี้ กลัวว่าหมอนั้นจะทนมไม่ไหวเข้ามาประชิดตัวอีก ก็
ไปเองง่ายๆ

ระหว่างที่กำลังอาบน้ำอยู่นั้น เธอก็คิดอะไรเพลินๆ หมอนี้ก็เก่งไม่เบา ขนาด
เมื่อคืนมาแทบไม่ได้สติ วันนี้ยังตื่นเข้าได้อีก เอ! หรือว่าเมื่อคืนแกลังทำเป็นเมาเพื่อ
จะแกลังเราหรือเปล่าเนี่ย ถ้าเป็นอย่างที่คิดละก้อได้เจอดีแน่ นายชวดน้ำปลา

หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว แพนเค้กก็ออกมาจากห้อง เธอ
พบพี่อ้วนและพี่กำปั้นรออยู่ก่อนแล้ว

“พี่จะกลับกรุงเทพฯ แล้วนะ วางเมื่อไหร่จะแวะมาเยี่ยมนะ” พี่กำปั้นบอก

“คะพี่” เธอตอบก่อนเดินไปส่งพี่กำปั้นที่รถ เธอยืนรอจนกำปั้นขับรถจากไป
เธอก็เตรียมตัวที่จะทำงานอย่างเต็มที่ เธอเดินเข้าไปในตู้คอนเทนเนอร์อีกด้านหนึ่ง
ซึ่งทางบริษัททำเป็นออฟฟิศชั่วคราว พี่อ้วนกับนายชวดกำลังพูดคุยกันอยู่ที่โต๊ะ

“กำปั้นกลับไปแล้วหรือ” พี่อ้วนถาม

“อ้อ” เธอพยักหน้าตอบ

“ถ้าฉันจะขอแนะนำอย่างเป็นทางการอีกครั้งนะ นี่คือวิศวกรมือหนึ่งของบริษัท ซีรเดซ หรือเรียกสั้นๆ ว่าชวด ส่วนนี้สถาปนิกน้องใหม่ไฟแรง เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง วรณเลขา หรือ แพนเค้ก” พี่อ้วนแนะนำเธอกับนายชวดให้รู้จักกันอย่างเป็นทางการครั้งแรก

“อ้าว จับมือกันสิ เป็นเพื่อนร่วมงานกันแล้ว” พี่อ้วนเจ้ากี้เจ้าการสั่งเธอ แพนเค้กแอบเบิกปากก่อนยื่นไปจับมือนายชวดอย่างจำใจ ทั้งสองมองหน้ากันก่อนแยกตัววิ่งไล่กันราวกับเกลียดกันมาแต่ชาติปางก่อน

“เอ๊ะ เมื่อกี้พี่บอกว่าเขาชื่อเล่นว่าอะไรนะ” นายชวดหันมาถามพี่อ้วนถึงชื่อเล่นของเธอ

ตายแล้ว เขากำลังจะจำเราได้ที่ไหน อย่างนะพระเจ้า อย่าให้เขาจำได้ว่าเราคือถึงอุ้งนุ่นเดินได้ที่เขาเรียกเมื่อสมัยเด็ก

“แพนเค้ก” พี่อ้วนตอบนายชวด

“อ้อ แพนเค้ก ชื่อน่ากินเนอะ แต่ถ้าเป็นชื่อคนน่าจะเอาไปทิ้งถังขยะมากกว่า” นายชวดเริ่มกว่นประสาธเธออีกแล้ว

เธอยืนจ้องหน้านายชวดนึกอยากหยิบกาแฟเสาดใส่หน้านายชวดน้ำปลาเสียตอนนี้ แต่โชคของนายนั้นยังดี พี่อ้วนชิงห้ามทัพเสียก่อน

“พอ ๆ แยกย้ายกันทำงาน จ้องจะกัดกันอยู่ได้ ตูละเบือ” พี่อ้วนบ่น

“เฮ้ย ฉันถามแกจริงๆ เอะ แกเกลียดมันตั้งแต่ชาติปางไหนวะ แค่ว่าทะเลาะกันในที่ประชุม มันก็แค่เรื่องงาน” พี่อ้วนหันมาถามเธอหลังจากนายชวดเดินออกไป

“พี่อย่ารู้เลย รู้แต่ว่าฉันเกลียดนายชวดน้ำปลานั่นแล้วกัน ฉันไปทำงานก่อนล่ะ” เธอพูดจบก็เดินจากไปปล่อยพี่อ้วนนั่งเกาหัวแกรกๆ ด้วยความสงสัย

ตอนที่ 9

ตอนนี้เริ่มมีชาวบ้านมาสมัครเป็นคณงานกันมากขึ้น เนื่องจากคณงานที่บริษัทจัดหาไม่เพียงพอจึงต้องรับคณงานเพิ่มเพื่อให้เสร็จทันตามกำหนดระยะเวลา ตอนนี้นางก็คืบหน้าไปได้พอสมควร เหลือเพียงเธอและนายชวดเท่านั้นที่อยู่ประจำโครงการนี้ เพราะพี่อ้วนมาอยู่ได้หนึ่งสัปดาห์ก็ต้องเดินทางกลับเข้ากรุงเทพฯ ไป

ช่วงนี้เธอไม่ค่อยมีปัญหาเกี่ยวกับนายชวดสักเท่าไรเพราะเนื่องจากต่างคนต่างก็ยุ่งเรื่องงานของตนจนไม่มีเวลาที่จะมาทะเลาะกันเหมือนเคย

วันนี้เธอจะไปดูบ้านตัวอย่างที่สร้างใกล้เสร็จ เหลือก็เพียงเรื่องการตกแต่งภายในที่เธอจะต้องรับผิดชอบดูแล แต่เนื่องจากบ้านตัวอย่างอยู่หน้าโครงการ ส่วนออฟฟิศที่ทำงานอยู่ด้านหลังโครงการ ทำให้เธอต้องยืมมอเตอร์ไซด์คณงานขับออกไป

“น้ำมีมอเตอร์ไซด์ให้ฉันยืมไหมคะ ฉันอยากไปหน้าโครงการหน่อยนะค่ะ”
เธอถามคณงานคนหนึ่ง

“อ้อ นายช่างใหญ่เพิ่งจะยืมไปนะครับ โน่นไงครับ นายช่างกำลังจะไปพอดี”
คนงานชี้ไปทางนายชวดที่กำลังขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซค์ ไม่ทันที่เธอจะร้องห้ามคนงาน
หนุ่ม เขาก็วิ่งไปหานายชวดและหันมองเธอ นายชวดหันมองก่อนขึ้นสตาร์ทรถ

“ไม่เห็นจะจ้อเลย” เธอพิมพ์ปาก่อนสะบัดหน้าออกเดินไปเรื่อยๆ

“นี่คุณ ชื่นรณมาลี จะไปหน้าโครงการไม่ใช่เหรอ” นายชวดหยุดรถก่อนชวน
เธอขึ้นรถไปด้วย

“ไม่เป็นไร ฉันไปเองได้ คุณมันไม่ใช่สุภาพบุรุษ แทนที่จะให้รถฉันก่อน”
เธอพูดก่อนรีบเดินหนีไป

“ถ้าไม่ไปก็ตามใจ” เขาตะโกนตามหลังก่อนขี่มอเตอร์ไซค์จากไปโดยไม่หัน
มองเธออีกเลย

ระยะทางจากออฟฟิศมาถึงหน้าโครงการ ไกลจนทำให้เธอเหนื่อยแสน
เหนื่อย แสงแดดแผดเผาจนเธอคิดว่าจะกลายเป็นเนื้อตากแห้งไปเสียแล้ว โชคดีที่
เธอเดินทางมาถึงโครงการก่อนที่จะเป็นลมไป ทันทีที่มาถึง เธอก็ได้ยินเสียงคนสอง
คนกำลังเถียงกันเสียงดังลั่น เธอรีบเข้าไปดูก็พบนายชวดกำลังต่อว่าคนงานคนหนึ่ง
อยู่พอดี

“ทำไมทาสีไม่เสมอกันแบบนี้ และทำไมขนาดหน้าต่างไม่ตรงตามสเปกที่ผม
วางไว้ ใครสั่งให้คุณทำแบบนี้”

“ผมเป็นคนสั่งเอง ทำไมนายช่างต้องมีปัญหาด้วย หน้าต่างผิดขนาดไปแค่
เซ็นสองเซ็นเองนี่ครับ ส่วนเรื่องสีผมก็ทำให้ใหม่ได้ มันก็แค่บ้านตัวอย่าง”

แพนเค็กเหลือบมองคนงานที่กำลังยืนพูดกับนายขวด ถึงแม้เธอจะไม่ค่อยชอบหน้านายขวดนัก แต่เมื่อเห็นคนงานหน้าตาน่ากลัว หนวดเคราราวกับผู้ร้ายในละคร ผิวค้ำแดด ก็ทำให้เธออดที่จะไปยื่นเป็นเพื่อนนายขวดไม่ได้

“เรื่องแค่นี้หรือ คุณพูดมาได้ยังไง คุณมีปัญหาเรื่องสเบ็กงานกับผมหลายครั้งแล้วนะ ถึงแม้จะเป็นบ้านตัวอย่าง คุณก็จะทำซุ่ยๆ แบบนี้ไม่ได้ ยิ่งเป็นบ้านตัวอย่างต้องทำให้ดีที่สุด หรือแม้ไม่ใช่บ้านตัวอย่างก็ต้องทำให้ดีที่สุดเหมือนกัน ผมเคยบอกคุณแล้วว่าอย่าให้ผมรู้ว่าคุณทำงานผิดอีก ผมจะไม่ให้อภัยคุณอีกแล้ว”

“นายช่างพูดแบบนี้แสดงว่าจะไล่ผมออกหรือ” นายคนนั้นถามนายขวดด้วยท่าทางเอาเรื่อง

“ใช่ ฉันทันใจนายออก มันไม่ใช่แค่เรื่องหน้าตาหรือเรื่องทาสีวันนี่หรอก แต่มันหลายครั้งแล้วกับความผิดของคุณ เพราะฉะนั้น คุณออกไปเสียเถอะ” นายขวดพูดกับนายคนนั้นด้วยท่าทางไม่กลัวเกรงสายตามุ่งร้ายราวกับจะหยิบปืนออกมายิงนายขวดเสียเดี๋ยวนี้ แต่โชคดีที่นายนั้นไม่มีปืน

“แกจำเอาไว้แล้วกัน เรื่องมันไม่จบแค่นี้แน่” นายคนนั้นพูดทิ้งท้ายไว้ก่อนเดินจากไป

“ส่วนคุณผมไม่เอาผิดหรอก คุณเป็นแค่ลูกน้อง ยังไงก็ต้องทำตามคำสั่งหัวหน้า ผมอยากให้คุณช่วยหรือหน้าตาออกแล้วทำให้ใหม่ให้ตรงตามสเบ็กของผมด้วย” นายขวดหันไปสั่งงานคนงานที่ยืนอยู่ตรงนั้น

“ท่าทางนายจะเป็นคนบ้าอำนาจจริงๆ ด้วย เขาแค่ทำผิดสเบ็กเพียงแค่นี้ก็เซ็นถึงกับไล่เขาออกเลยหรอ นายนี้มันใจร้ายจริงๆ ระวังเถอะจะไม่ตายดี” เธอหันไปต่อว่านายชวดหลังจากทุกอย่างคลี่คลาย เพราะถึงแม้นายคนนั้นจะน่ากลัวแต่หากนายชวดลงโทษถึงขนาดต้องไล่ออกก็ดูจะรุนแรงเกินไป

“คุณไม่รู้จะไรอย่าพูดเลย ผมรำคาญที่จะต้องมาอธิบาย” นายชวดพูดพร้อมกับเดินหนีจากไป

“ไม่จำเป็นที่คุณจะต้องมาอธิบายอะไรให้ฉันฟังหรอก ฉันเข้ามาเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างนั้นแหละ นายมันบ้าอำนาจ” เธอยังเดินตามไปต่อว่านายชวดอีก

“ถ้าคุณไม่หยุดที่จะมาตะเบ็งเสียงใส่หูผมอีกสักที คุณได้เห็นดีกันแน่” นายชวดหันมาต่อว่าจนเธอเบรคแทบไม่ทัน

“แล้วนายจะทำอะไรฉัน ถ้านายคิดจะทำอะไรฉันล่ะก็ ได้เจอลูกเขาลอยของฉันอีกแน่ แล้วจะหาว่าไม่เตือน” เธอเซ็ดหน้าบอกนายชวด

“ถ้าอยากรู้ว่าผมจะทำอะไรก็ลองตะเบ็งเสียงใส่หูผมอีกสิ แล้วคุณก็จะรู้ว่าผู้หญิงจะเจออะไรจากผู้ชายได้บ้าง ลองดูสิ” นายชวดพูดทำทนายพาลางมองด้วยสายตาที่ทำให้เธอรู้สึกขยาดขึ้นมา

“ทำไม่ฉันต้องทำตามคำสั่งนายด้วย ถ้าทำตามที่นายสั่งก็กลัวนายนะซี” เธอแบ่ปากใส่ นายชวดพร้อมกับหมุนตัวเดินจากไปสำรวจรอบบ้านทันที

ขณะที่กำลังเดินสำรวจรอบบ้าน เธอก็พบความไม่เรียบร้อยหลายจุด ไม่ว่าจะเป็นการทาสีที่ไม่สม่ำเสมอ หรือแม้แต่ประตูบางบานที่ปิดไม่สนิท

‘หรือสมควรแล้วที่หัวหน้าคนงานคนนั้นต้องออกไป’ เธอคิดก่อนรีบสลัดความคิดนั้นออกไปเมื่อรู้สึกตัวที่กำลังจะเข้าข้างนายชวดเสียแล้ว

นายชวดกำลังยืนคุยกับคนงานอยู่ในห้องรับแขกชั้นล่าง เธอจึงรีบเดินตรงเข้าไปหา “บ้านตัวอย่างจะเสร็จเมื่อไหร่หรือ ฉันจะได้สั่งเฟอร์นิเจอร์เข้ามาตกแต่งเสียที”

“ก็ใกล้จะเสร็จแล้วละ เหลือแต่แก้ไขงานที่ไม่เรียบร้อยเท่านั้น” นายชวดตอบท่าทางเป็นงานเป็นการ

“อย่างนั้นหรือ อ้อ ทำไมฉันไม่เห็นห้องใต้หลังคาเลยล่ะ คุณอย่าบอกนะว่าจะไม่ทำตามที่ฉันออกแบบ” เธอถามนายชวดด้วยท่าทางที่พร้อมจะเอาเรื่องได้เสมอ ถ้าคำพูดของเขาไม่เข้าหู

“ผมทำแล้วแต่ยังไม่เสร็จ ต้องรอให้กระจุกมาก่อน ผมเป็นคนซื่อสัตย์กับงานนะครับ สถาปนิกออกแบบมาอย่างไร ผมก็ทำตามนั้นแหละครับ ผมไม่ใช่เด็กเล่นขายของที่จะทำตามความต้องการของตัวเองฝ่ายเดียว”

“นี่คุณจงใจว่าฉันหรือเปล่าเนี่ย” เธอแหงเลียงดั่งใส่ นายชวด

“ท่าทางคุณจะคิดมากเอาการเลยนะ คิดให้มันน้อยๆ หนอยเถอะแม่คุณเดียวจะเป็นบ้าไปเสียก่อน ถ้าคิดว่าผมว่าคุณก็ตามใจแล้วกัน ผมชี้แจงเถียงด้วยเพราะตอนนั้นมันก็เย็นมากแล้ว ผมจะกลับที่พักไปกินข้าว เข้าใจไหมครับ” นายชวดพูดพร้อมกับเดินจากไปโดยไม่ชวนเธอแม้สักคำ

เธอเบ้ปากมองนายขวดที่กำลังเดินจากไปอย่างไม่สนใจก่อนเดินสำรวจรอบบ้านอีกครั้ง เธอเดินสำรวจงานครุฑใหญ่ก็เดินออกมาจากบ้านตัวอย่าง เธอนึกแปลกใจเมื่อพบนายขวดยืนอยู่หน้าบ้าน

“กลับได้แล้วคุณ ถ้าคำกว่านี้มันจะเปลี่ยวนะ รีบไปเถอะ ผมหิวข้าวแล้ว”

“ใครให้คุณรอฉันล่ะ” เธอตอบน้ำเสียงสะบัดๆ

“ผมก็ไม่อยากรอหรอก แต่ถ้ากลับไปคนเดียวก็คงจะยังไม่ได้กิน เพราะต้องรอให้ครบคนก่อนถึงจะได้กิน และป่านนี้พวกเขาก็คงรอพวกเราอยู่ อย่าเรื่องมากน่า รีบขึ้นมาเถอะ” เขาบอกก่อนสตาร์ททรอ

เธอตัวตวยตามองค้อนคนช่างว่าก่อนจ่ายอมซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ของนายขวด ความมืดปกคลุมตลอดสองข้างทางทำให้เธอนึกดีใจที่ไม่ได้อร้นจนเกินไป เพราะหากต้องเดินกลับคนเดียวล่ะก็ เธอแทบไม่อยากจะเป็นอย่างใบบ้าง

ตอนที่ 10

ช่วงนี้เธอค่อนข้างวุ่นวายกับการจัดเฟอร์นิเจอร์เข้าบ้านตัวอย่าง พร้อมกับดูแลการตกแต่งสวนอีกด้วย นอกจากเธอจะทำหน้าที่ออกแบบโครงการแล้ว เธอยังต้องดูแลเรื่องการตกแต่งภายในอีกด้วย เนื่องจากโครงการนี้เป็นโครงการเล็กๆ ทำให้เธอต้องทำหน้าที่ดูแลทั้งภายในภายนอกอาคารทั้งหมด

ในที่สุดบ้านตัวอย่างก็เสร็จสมบูรณ์ นานอยู่ตามที่เธอต้องการเลยทีเดียว โดยเฉพาะห้องใต้หลังคาซึ่งนายขวดทำได้ดีกว่าที่คิดเอาไว้เสียอีก ห้องใต้หลังคามีพื้นที่ขนาดกำลังพอดี ห้องกว้างสำหรับคนประมาณ 5-6 คนอยู่ได้อย่างสบาย ความสูงจากพื้นถึงเพดาน ขนาดพอที่จะให้คนตัวโตๆ กุกเข่าได้อย่างสบาย เธอออกแบบห้องใต้หลังคาเพื่อใช้สำหรับนอนดูดาว ดังนั้นความสูงจึงไม่สูงมากนักเพื่อให้คนนอนชมดาวได้รู้สึกราวกับว่าดวงดาวห่างเพียงแค่มือเอื้อมมือเท่านั้น นายขวดทำบ้านตามการออกแบบของเธอทุกอย่างไม่ผิดเพี้ยนเลยทีเดียว เธอยืนมองตัวบ้านด้วยความชื่นชม เพราะนี่คือผลงานชิ้นแรกของเธอ

เธอยืนชื่นชมบ้านอยู่นานจนไม่รู้ว่าไม่มีใครคนหนึ่งยืนอยู่ด้านหลัง

“เป็นไงคุณ ผมเก่งใหม่ เนมิตบ้านในจินตนาการของคุณออกมาได้ขนาดนี้ เก่งไหมล่ะ” เสียงนายชวดดังขึ้นจากด้านหลัง

“มาเจียบๆ แบบนี้ ถ้าฉันตกใจทำอันตรายไป จะมาว่าฉันไม่ได้ล่ะ” เธอพูด น้ำเสียงหงุดหงิดด้วยความตกใจก่อนพูดเสียงเรียบเรื่อย “บ้านก็โอเค พอใช้ได้”

เธอบอกแค่นั้นก่อนก็รีบเดินหนีไปด้วยกลัวว่าเขาจะรู้ว่าเธอพอใจกับผลงาน ของเขามากแค่ไหน

“วันนี้คุณกลับบ้านพักกับผมก็ได้นะ เหนียววันนี้อารมณ์ดี” นายชวดเอ่ยชวน “ไม่จำเป็น ฉันกลับเองได้” เธอบอกนายชวดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ถ้างั้นผมไปก่อนนะ แล้วเจอกันที่บ้านพัก” นายชวดบอกลาก่อนเดินผิวปาก ท่าทางกวนโมโหยิ่งนัก

ระหว่างทางที่กำลังเดินกลับเข้าไปในโครงการ เธอก็ต้องหยุดชะงักเมื่อใคร คนหนึ่งยื่นดักหน้าขวางเธอไว้

“นายเป็นใครมาขวางฉันทำไม” เธอถอยหลังหนึ่งก้าวก่อนถามด้วยความ ตกใจ

“ผมไม่ทำอันตรายคุณหรอก แค่อยากฝากให้คุณไปบอกแฟนคุณด้วยว่า ระวังตัวไว้ให้ดี” ชายลึกลับบอกพร้อมกับวิ่งหนีไปทันที

หลังหายจากอาการตกใจ เธอก็รีบวิ่งเดินกึ่งวิ่งกลับที่พักทันที และทันทีที่ เห็นหน้านายชวด เธอก็ไม่รอช้ารีบเดินเข้าไปหานายชวดทันที

“นี่นาย ไปทำอะไรให้ใครไม่พอใจรู้ตัวหรือเปล่า เขาฝากฉันมาบอกให้นายระวังตัวไว้ให้ดีด้วย” ขณะที่บอกนายขวด เธอก็ยังไม่หายจากอาการตื่นเต้น จนไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองที่กัทักว่านายขวดเป็นแฟนไปเสียแล้ว

“ใครฝากมาบอกผม และคุณแน่ใจได้ยังไงว่าคนที่เขาพูดถึงคือผม ไม่ใช่สร้างเรื่องโกหกขึ้นมาหลอกนะ” นายขวดพูดขณะจ้องมองเพื่อจับผิดเต็มที่

“บ้าเหอ ใครจะมาโกหกเรื่องน่ากลัวแบบนี้ ฉันไม่รู้หรือว่าเขาเป็นใคร ก็เขามีผ้าคลุมหน้า และเขาก็ฝากมาบอกว่า ให้ไปบอก.... เออ เออ” เธอยังพูดไม่ทันจบ นายขวดก็พูดแทรกขึ้น

“นั่นไง โกหกชัดๆ”

“ฉันไม่ได้โกหกนะ เขาบอกว่าให้มาบอกนายนั่นแหละ ไม่เชื่อก็ตามใจ ถ้านายเป็นอะไรไปนะ อย่าหวังว่าฉันจะช่วยเลย เซอะ” เธอบอกพร้อมกับสะบัดหน้าเดินเข้าห้องพักตัวเองไป

“พรุ่งนี้ผมจะเข้าเมืองไปซื้อของ จะไปด้วยกันไหม” นายขวดตะโกนบอกตามหลังเธอไป

เธอตื่นขึ้นมาใจตอนเช้าและกำลังลั้งเลตต์ตัดสินใจว่าเช้านี้เธอควรจะไปซื้อของกับนายนั่นดีหรือเปล่า เธอสำรวจดูของใช้ส่วนตัวก็พบว่ามิของบางอย่างที่ไม่ได้เตรียมมาด้วย เธอจึงตัดสินใจที่จะออกไปซื้อของกับนายขวดน้ำปลาจนได้

“อ้าว นี่กว่าจะไม่ไปด้วยซะแล้ว ถ้าออกมาช้ากว่านี้ ผมก็จะไปแล้ว” นายชวดบอกกับขณะขึ้นนั่งประจำที่ด้านคนขับ

เธอตัวต้วตามองค้อนนายชวด ก่อนตามขึ้นไปนั่งด้านหน้า และเมื่อเดินทางมาถึงตลาดในเมือง ต่างคนต่างก็แยกย้ายไปซื้อของใช้ส่วนตัว เธอซื้อได้แค่สบู่และยาสีฟันก็เริ่มรู้สึกปวดท้องคล้ายจะเป็นประจำเดือน เธอจึงเดินกลับมารอนายชวดที่รถ

“อ้าวเป็นอะไรเนีย ชื่อของเสร็จแล้วหรือคุณ” นายชวดถามหลังจากเห็นที่ยืนคอยอยู่ที่รถ

“ชื่อเสร็จแล้ว เราจะกลับกันเลยใหม่ ฉันรู้สึกปวดท้องนะ” เธอบอกนายชวดเสียงอ่อย รู้สึกคล้ายกับว่ามีของเหลวไหลออกมา เธอสบตานายชวดขณะครุ่นคิดบางอย่าง เธอไม่ได้เตรียมผ้าอนามัยมาด้วยและตอนนี้กางเกงของเธอก็คงจะเปื้อนเลือดเสียแล้ว

“ปวดท้องเป็นอะไรไปละ ต้องพาไปหาหมอใหม่เนีย” นายชวดถามฉันหัวงงๆ “ไม่ต้องหรอก แค่เป็นโรคของผู้หญิงนะ เดียวก็ค่อยยังชั่ว แต่ว่าตอนนี้...ฉัน....ฉัน” เธอพูดอ้อๆ อึ้งๆ เพราะรู้สึกอายที่จะบอกความจริงกับนายชวด

“อ้าว จะปวดอะไรก็ไม่พูด ถ้าฉันก็กลับกันได้แล้ว” นายชวดพูดเสียงดังน้ำเสียงหงุดหงิด

“เดี๋ยวอย่าเพิ่ง คือว่าฉันฉัน” เธอยังคงพูดตะกุกตะกักอยู่ในลำคอ

“โอ๊ย ผมรำคาญแล้วนะเนี่ย จะพูดอะไรก็ไม่พูด” นายขวดพูดน้ำเสียง หงุดหงิดก่อนบิดกุญแจสตาร์ทรถ

“โอเค ๆ ฉันพูดแล้ว คุณช่วยไปซื้อผ้าอนามัยให้ฉันหน่อยได้ไหมละ” เธอ รีบตะโกนใส่นายขวดก่อนที่ความมกั้จะหายไป

“อะไรนะ คุณบอกให้ผมไปซื้ออะไรนะ ขอฟังชัดๆ อีกทีสิ” นายขวดถามเธอ ด้วยอาการงงงวย

เธอแหม่ปากแน่นก่อนตะโกนตอบกลับไป “ฉันบอกว่าไปซื้อผ้าอนามัยให้ หน่อย”

“เฮ้ย! ทำไมคุณไม่ไปซื้อเองละ ผมไม่ใช่แฟนคุณนะ ทำจะบ้าแล้ว” นายขวด สบถเสียงดังลั่น

“ก็กางเกงฉันเปื้อนเลือดนะซี แล้วที่ห้องของฉันก็ไม่มีผ้า...อนามัยเสียด้วย ถ้าคุณไม่กล้าซื้อให้ฉันก็ไปซื้อกระดาษทิชชูให้ฉันแล้วกัน” เธอพูดประชดคนเรื่อง มากด้วยความหมั่นไส้

“โอเค โอเค ผมไปซื้อให้ก็ได้ ผู้หญิงนี่มันเรื่องมากจริงๆ เลย” นายขวด ตะคอกใส่เธอหน้าตาแดงด้วยความเขินอาย

‘เวลาอายุก็ดูเข้าที่ตีเหมือนกันนะ’ เธอแอบคิดในใจพลางยิ้มข้านเมื่อนายขวด เปิดประตูก้าวลงจากรถไป

เธอนั่งรออยู่ในรถไม่นาน คนชื้ออายุก็กลับมาพร้อมกับถุงกระดาษในมือ

“อ้าว เอาไป” นายขวดพูดขณะยื่นถุงกระดาษส่งให้ด้วยสีหน้าอายๆ

“อ้าว แล้วยิ้มอะไรนี่” นายขวดตะคอกถามขณะก้าวขึ้นนั่งหลังพวงมาลัย

เธอได้แต่ยิ้มก่อนมองمينไปทางอื่น เพราะไม่อยากต่อล้อต่อเถียงกับนายขวดอีก เธอนึกขำเมื่อนึกถึงภาพผู้ชายตัวโตๆ ยืนซื้อของแบบนี้ให้ผู้หญิง

ทันทีที่เดินทางมาถึงบ้านพัก เธอก็หันไปขอบคุณนายขวดเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน

“เมื่อก็คุณพูดอะไรนะ” นายขวดถาม

“เปล่า” เธอบอกก่อนถอยหลังเดินเข้าห้องไปด้วยกลัวว่าเขาจะเห็นรอยเปื้อนที่กางเกง

ตอนที่ 11

วันนี้เป็นวันหยุด เธอจึงได้พักผ่อนอ่านหนังสืออยู่ในห้องพัก ขณะที่เธอกำลังจะเปลือยหลับลั่นก็ได้ยินเสียงคนงานชายหญิงร้องตะโกนโหวกเหวกอยู่ข้างนอก เธอรีบลุกออกมาดูก็พบนายชวดถูกคนงานชายพุงเดินเข้ามาพร้อมกับมีเลือดไหลออกมาจากศีรษะ

“อ้าวนาย เกิดอะไรขึ้นเนี่ย” เธอรีบเข้ามาถามนายชวดด้วยความตกใจ

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ตอนที่ผมกำลัง.....” นายชวดยังไม่ทันเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง เธอก็พูดแทรกขึ้น

“ยังไม่ต้องเล่าหรอก รีบไปหาหมอก่อนดีกว่า เลือดไหลไม่หยุดแล้ว” เธอบอกนายชวดพร้อมกับหันไปบอกคนงานชายให้ช่วยพุงนายชวดไปขึ้นรถ

“ไม่เป็นไร แค่ทำแผลก็พอแล้ว คุณช่วยผมทำแผลให้หน่อยได้ไหม ไม่อยากไปโรงพยาบาล ไม่อยากตอบคำถามหมอ” นายชวดบอก

“จะเอาอย่างนั้นหรือ” เธอถามซึ่งนายชวดก็พยักหน้าเป็นการยืนยันคำพูดเดิม

“ถ้าฉันก็ตามใจ แต่อย่ามาว่าฉันไม่มีน้ำใจแล้วกัน และถ้าฉันทำแผลให้หาย
ไม่ดี ก็อย่ามาว่ากัน” เธอพูดกับนายชวดพร้อมกับพยักหน้าให้คนงานชายช่วยพยุง
นายชวดไปที่หน้าห้องของตน

นายชวดนั่งรออยู่หน้าห้อง เธอก็เดินเข้าไปเอาอุปกรณ์ทำแผลในห้องที่ถูก
แม่พยาบาลยึดเย็บดยาเหล่านี้มาให้

“หนึ่งนึ่งๆ อย่าร้อง อดทนหน่อย” เธอสั่งก่อนแหวกผมคนโดนตีเพื่อดู
บาดแผล

“บาดแผลใหญ่นะ แต่ดูเหมือนจะไม่ลึกเท่าไร” เธอบอกก่อนเท
แอลกอฮอล์ลงบนลำลีทำความสะอาดบาดแผล

เสียงครางของนายชวดทำให้เธอสะใจเพิ่มน้ำหนักมือให้หนักขึ้นไปอีก

“โอ๊ยคุณ เบาหน่อยได้ไหม” นายชวดร้องบอกเธอเสียงดัง

“อดทนหน่อยซิ ฉันบอกว่าคุณต้องอดทนไง อย่าจะไปหาหมอตีหนัก” เธอบอก
พลงแอบลอบยิ้มด้วยความสะใจ

“เออ ไหนคุณเล่าเรื่องให้ฉันฟังหน่อยซิ มันเกิดอะไรขึ้นเธอ” เธอถามนาย
ชวดระหว่างทำแผล

“ตอนบ่ายผมไปอาบน้ำ หลังจากอาบน้ำเสร็จก็กำลังจะกลับมาที่นี้ จู่ๆ ก็ไม่รู้
มีใครจากไหนมาตีหัวผมจากด้านหลัง ผมถึงกับทรุดลงไปเลย โชคดีที่มีคนงานผ่าน
มาพอดี ผมจึงร้องตะโกนให้คนช่วย เพราะผมไม่มีแรงพอที่จะต่อสู้กับมัน พอ
คนงานมาถึงมันก็เลยวิ่งหนีไปทางด้านหลัง”

“ฉันบอกนายแล้ว มีคนมาเตือนให้ระวังตัว นายก็ไม่เชื่อ นายต้องไปทำอะไร ให้ใครไม่พอใจแน่ๆ นายลองคิดดูซิว่าไปทำอะไรให้ใครไม่พอใจ” เธอบอกพลันก็นึกถึงคนงานที่นายขุดไถ่ออกไป เธอจึงพูดโพล่งออกไป

“หรือว่าหัวหน้าคนงานที่นายไถ่ออกไปเมื่อสัปดาห์ก่อน แต่แค่ไถ่ออกจากงาน ทำไม่ต้องแค่นถึงขนาดต้องทำร้ายร่างกายกันเลยละ นายพอจะรู้ไหม”

“คงไม่ใช่มั้ง อาจจะผิดตัวก็ได้” นายขุดตอบแบบนั้น แต่สีหน้าแปลกๆ ของเขาทำให้เธอไม่ค่อยอยากเชื่อสักเท่าไร

“ผมไปละ ขอบใจ” เขาบอกหลังจากเธอใช้ผ้าก๊อตปิดบาดแผลให้เขาแล้ว

“อย่าเพิ่งไปซิ นายต้องเล่ารายละเอียดให้ฉันฟังก่อน ฉันไม่เชื่อที่นายพูดหรอก มันต้องมีเรื่องอะไรแน่ๆ”

“อะไรของคุณอีก ผมไม่มีอะไรจะเล่าทั้งนั้นแหละ หรือคุณจะมาดูผมไป เห็นไหมว่าผมเพิ่งกลับมาจากอาบน้ำเนี่ย ตอนนี้นุ่งผ้าเช็ดตัวแค่ผืนเดียวเองไม่เห็นหรือไง หรือถ้าอยากดูก็ไปดูด้วยกันข้างใน” ชายหนุ่มบอกทำท่าจะฉุดเธอเข้าห้อง แพนเด็กตกใจก่อนรีบผลักนายขุดและวิ่งกลับเข้าไปในห้องทันที

“ทะเลิ่ง ลามก โปรดสัตว์ได้บาปจริงๆ เลย” เธอพนเพิ่มพำขณะปิดประตูเสียงดังโครม

หลายวันผ่านไปก็ยังไม่เห็นเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นอีก หรือว่าจะจริงอย่างที่นายขุดบอกว่าเป็นการทำร้ายผิดตัว เธอคิด

หลังจากนั้นเธอก็ลืมเหตุการณ์วันนั้นไปเลยเพราะว่ากำลังยุ่งกับการตกแต่งบ้านตัวอย่างหลังใหม่ซึ่งเป็นบ้านชั้นเดียว การตกแต่งต้องใช้เวลาพอสมควร เนื่องจากพื้นที่ใช้สอยน้อยกว่าบ้านหลังใหญ่ จึงต้องจัดทุกอย่างให้ลงตัวและดูไม่คับแคบจนเกินไปนัก ภายในบ้านทำเป็นพื้นยกระดับ แยกส่วนห้องนอนสามห้อง ห้องรับแขกออกจากห้องทานข้าวและห้องนั่งเล่นซึ่งมีกระจกล้อมรอบเพื่อมองชมสวนด้านนอก

เธอมีความสุขกับการตกแต่งบ้านตัวอย่างจนไม่มีเวลาที่จะไปทะเลาะกับนายขวด จนกระทั่งวันนี้นายขวดก็มาทำให้เธอต้องบริหารปากอีกแล้ว

“คุณมาอยู่ที่นี้หลายวันแล้วนะ ยังทำงานไม่เสร็จอีกเธอ ทำไมทำงานช้าจังเลย ผมรอคุณมาหลายวันแล้วนะ ลูกน้องผมไม่เป็นอันต้องทำอะไรกัน คอยแต่มาทำตามคำสั่งคุณอย่างเดียวนี่แหละ”

“พอหายดีก็ปากหมาเลยนะคุณ จริงๆ แล้วคนร้ายไม่น่าจะตีหัวคุณเลย น่าจะฟาดปากเสียมากกว่า”

“แล้วเมื่อไหร่จะเสร็จเนี่ย” นายขวดถามโดยไม่สนใจคำพูดของเธอเลย แม้แต่น้อย

“วันนี้แหละ แต่คงจะคำสั๊กหน้อย” เธอตอบก่อนผละเดินออกไปดูความเรียบร้อยของงานต่อไป

หลังจากได้ปะทะคารมกับนายขวด เธอก็ไม่เห็นหน้าเขาอีกเลย จนกระทั่งเธอกำลังจะกลับที่พัก

“ขึ้นรถรับคุณนาย”

“นายมีธุระอะไรที่นี้เหรอ ก็ฉันเห็นนายกลับไปแล้วไม่ใช่เหรอ” เธอถามนาย
ขาดด้วยความสงสัย

“ผมมารับคุณนะแหละ ขึ้นรถเร็วเข้า”

“ทำไมต้องมารับฉันด้วย ฉันกลับเองได้ยะ”

“ถ้าคุณเป็นอะไรไป บริษัทก็จะเอาผิดกับผมนะสิ เพราะตอนนี้ผมเป็นคน
ดูแลที่นี่”

“โอ้ ฉันก็นึกว่าเป็นคนดี ที่แท้ก็ยิ่งเหมือนเดิม” เธอพูดพร้อมกับขึ้นรถไปกับ
นายขาด เพราะหากเธอต้องเดินกลับไปคงจะเดินไปไม่ถึงไหน เธอรู้สึกครั้นเนื้อครั้น
ตัวราวกับจะเป็นไข้เพราะวันนี้เธอต้องตากแดดดูแลเรื่องการจัดสวนบ้านตัวอย่างทั้ง
วัน

ทันทีที่ถึงที่พัก เธอก็รีบตรงไปยังห้องอาบน้ำด้านนอก และขณะที่กำลัง
อาบน้ำอยู่นั้น เธอก็ได้ยินเสียงกรอกรอบแกรอบดังอยู่ข้างนอก เธอจึงรีบร้องตะโกนถาม
ออกไปทันที “ใครนะ”

“ไม่มีเสียงตอบ

“นายขาดหรือเปล่า นายมาแอบดูฉันอาบน้ำใช่ไหม” เธอถามออกไปแต่
คำตอบที่ได้กลับมาคือความเงียบ เธอรีบอาบน้ำ สวมชุดชั้นใน ทียบเสื้อคลุมใส่
ออกมาจากห้องน้ำก่อนเดินตรงไปหานายขาดที่ห้องทันที

“นายมาแอบดูฉันอาบน้ำใช่ไหม” เธอตะคอกถามนายขวดด้วยความไม่พอใจ

“อะไรของคุณ บ้าหรือเปล่าเนี่ย ผมจะไปแอบดูคุณทำไม ผมก็นอนอยู่ห้องของผมตั้งแต่กลับมาจากบ้านตัวอย่างแล้ว ประสาทหรือเปล่าเนี่ย อย่ามาหาเรื่องกันนะ” นายขวดพูดราวกับไม่รู้เรื่องอะไรเลย นายขวดกวาดสายตามองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เธอจึงเริ่มรู้ว่าว่ามีเพียงแค่ชุดคลุมอาบน้ำสวมอยู่เท่านั้น เธอจึงรีบเดินกลับห้องไปทันที แต่ยังเดินกลับไม่ถึงห้อง ไฟทุกดวงก็ดับลง

“โธ่ไฟดับ นายขวด” เธอเดินกลับมาเคาะประตูห้องนายขวดก่อนตะโกนเรียกเสียงดังลั่นทันทีที่รอบตัวมีแต่ความมืด

“รอผมอยู่ตรงนั้นแหละ ผมจะหยิบไฟฉายไปให้” นายขวดตะโกนบอกมาจากข้างในห้องพัก

วันนี้ไม่มีคนงานเหลืออยู่เลยสักคน ทุกคนเดินทางเข้าไปเที่ยวงานวัดในเมืองกันหมด

ปัง ปัง ปัง ว้าย โธ่ อะไรกันเนี่ย เธอตกใจกับเสียงที่ได้ยิน แล้วจู่ๆ ก็มีมือหนึ่งมาดึงตัวเธอออกไปพร้อมกระซิบเสียงเบา

“มัวยืนเช่อะไรอยู่ได้ มีคนยิงเรา รีบหนีเร็วเข้า” นายขวดปิดไฟฉายและใช้มือโอบบ่าเธอพาวิ่งหนีไป

ตอนที่ 12

“ทำไมเขามายิงเราล่ะ” เธอถามขณะวิ่งหนีไปด้วย

“มันมายิงผม” นายขวดตอบ

“อ้าว แล้วนายพาฉันมาด้วยทำไมเล่า เขาจะฆ่านายคนเดียวนี่นา โธ่เอ๊ย”
เธอสบถก่อนหันมาตะโกนด่านายขวดฝ่าเสียงปืนที่ยังยิงมาติดๆ กัน

“ไม่น่าช่วยมาเลย คุณเกือบจะถูกยิงแล้วไม่รู้ตัวหรือไง คุณมายืนอยู่หน้า
ห้องผมทำไมล่ะ อย่าเพิ่งถามอะไรมาเลย วิ่งเร็วเข้าเถอะ”

ปัง ปัง ปัง ว้าย โอ๊ย ปัง ปัง อึ้ย แพนเค้กส่งเสียงร้องไปตลอดทางแต่ก็อด
ไม่ได้ที่จะหันมามอง “คุณเห็นไหมว่ามันเป็นใคร”

“ถามผมแล้วผมจะรู้เหรอ มันมืดเข้าใจไหม ตอนนี่วิ่งอย่างเดียวก่อนเถอะ
ไป ไปทางนี้” นายขวดบอกก่อนหลุดวิ่งเธอ

“ฉันว่าไปทางนี้ดีกว่า” ต่างคนต่างเสนอความคิดและวิ่งกันไปคนละทาง

ปัง ปัง “โอ๊ย โอ๊ย ไปทางคุณก็ได้” เธอบอกนายขวดพร้อมกับวิ่งตามนาย
ขวดไปทันที

“ไปหลบที่พุ่มหญ้าหลังต้นไม้ขึ้นก่อน เร็วเข้า” ชายหนุ่มกระตุ้นเธอก่อนถือ
วิสาสะฉีกเสื้อคลุมของเธอขว้างไปยังฝั่งตรงข้ามกับที่ทั้งสองซ่อนตัวอยู่ เขารีบเอา
ต้นไม้และหญ้าบริเวณนั้นคลุมศีรษะเธอและเขา

เธอแอบมองพวกที่กำลังเดินตรงมายังที่ซ่อนตัวของเธอและนายขวด ชาย
ฉกรรจ์สามคนสวมหมวกคลุมหน้า หยุดและสอตสายตามองหาพวกเธอ หนึ่งในชาย
กลุ่มนั้นพูดขึ้น

“เฮ้ย แยกกันหาเร็ว มันต้องอยู่แถวนี้แหละ” เสียงคนพูดคุ้นหูเธอยิ่งนัก
แพนเค้กลุ้นระทึกด้วยความตื่นเต้น หญ้าที่แยงเข้าไปในจมูกทำให้เธอเกือบ
จามออกมา นายขวดรีบกดศีรษะเธอตั้งเข้ามาชิดไว้แนบอก แพนเค้กใจเต้นแรง
เพราะไม่เคยถูกผู้ชายกอดมาก่อน นี่คือน้ำอกอดของผู้ชายคนแรกที่ได้สัมผัส เธอ
ไม่เคยรู้เลยว่าอ้อมกอดของผู้ชายเป็นอย่างไร เพราะขาดพ่อมาตั้งแต่เด็กๆ และเธอ
ก็ไม่เคยมีความสัมพันธ์กับผู้ชายคนไหนเกินกว่าคำว่าเพื่อนเลย

“เฮ้ยดูนี่ซิ เศษผ้าที่หว่า สงสัยมันจะหนีไปทางนี้วะ ไปพวกเรา” ชายคนหนึ่ง
ตะโกนเรียกพวกพ้องของตน

“ปล่อยฉันได้แล้ว พวกมันไปแล้ว” เธอหันมาบอกก่อนผลักอกนายขวด
“รอก่อนเถอะคุณ พวกมันไปแค่เบ๊บเดียวเอง” นายขวดกระซิบบอก
“ถ้าฉันก็ปล่อยฉันก่อนแล้วกัน” เธอบอกก่อนผละออกจากนายขวด
ระหว่างนั่งรออยู่ที่เดิมครู่ใหญ่ ทั้งสองก็เริ่มแน่ใจว่าพวกนั้นจะไม่ย้อนกลับ
มา แพนเค้กยืนขึ้นก่อนหันมองรอบตัว

“นี่พวกเรามาอยู่ในป่าได้ยังไงเนี่ย” เธอถามเมื่อรอบตัวมีแต่ต้นไม้ใหญ่ นายชวดกวาดตามองฝ่าความมืด “ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ตอนนั้นกำลังตกใจ ก็เลยวิ่งมาไม่รู้ตัว”

“อ้าว แล้วเราจะหลงป่ากันไหมเนี่ย” แพนเค้กเสียงดังด้วยความกังวล “จะโวยวายเสียงดังไปทำไม เดี่ยวไอ้พวกนั้นก็ไต่ยีนเข้าหรงอก” นายชวดปรามเสียงเบา ก่อนเดินนำไปข้างหน้า

คืนเดือนมืดทำให้มองไม่เห็นทางมากนัก ปากกว้างมากจนทำให้หนุ่มสาวเริ่มสับสน

“ทางที่เราวิ่งมามันไม่ใช่ไกลขนาดนี้ไม่ใช่เหรอ” เธอถามหลังจากเดินมาได้พักใหญ่ๆ

นายชวดไม่ตอบ เขายังคงเดินนำต่อไป

“คุณไม่รู้ทางใช่ไหมเนี่ย” เธอถามฝ่าความมืด

นายชวดยังคงนิ่งเงียบ จนแพนเค้กต้องตะโกนถามซ้ำ “ฉันถามว่านายไม่รู้ทางใช่ไหม”

นายชวดหยุดเดินก่อนหันมาตะคอกตอบเสียงดัง “ใช่”

“โธ่เอ๊ย ฉันไม่น่าตามนายมาเลยจริงๆ ที่แท้ก็ไม่ได้เรื่อง ฉันจะต้องเดือดร้อนเพราะนายอีกนานไหมเนี่ย แล้ว.....”

“อ้าวทำไมเงียบไปเฉยๆ หหมดแรงแล้วหรือคุณ” เธอไต่ยีนเพียงเสียงนายชวดพูดอยู่ข้างหน้า แต่เธอไม่มีแรงที่จะพูดต่อไปแล้ว เธอกำลังจะหมดสติ

“นาย ขว.....” เสียงของเธอขาดหายไป

เธอเพ้อและรู้สึกงัวเงียว่าตัวรุ่มๆ คล้ายจะเป็นไข้ เธอหนาวเหลือเกิน เธอค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาก็เห็นนายขวดกำลังนั่งมองเธออยู่

“เรามาถึงที่พักแล้วหรือ” เธอถามด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง

“ยังหอรอกคุณ ก็เมื่อสักครู่คุณสลบไป ผมเลยต้องอุ้มคุณมาพักที่นี่ก่อน คุณไม่สบายหรือเปล่า รู้สึกว่าตัวจะตัวอุ่นๆ นะ”

“ฉันรู้สึกไม่ค่อยดีตั้งแต่กลับมาจากบ้านตัวอย่างแล้วละ”

“สงสัยคุณจะมีไข้แล้วละ และในป่าก็ค่อนข้างหนาวด้วย แถมคุณก็มีแค่เสื้อคลุมอาบน้ำแค่ตัวเดียวเอง”

“อ๋อ!” เธอร้องด้วยความตกใจก่อนขยับเสื้อคลุมให้มิดชิดกว่าเดิม เธอลืมไปเลยว่าขณะเกิดเหตุถึงกัน เธอยังสวมเสื้อคลุมอาบน้ำอยู่เลย

“คุณเอาเสื้อผมไปใส่ก่อน” นายขวดบอกขณะถอดเสื้อแจ็คเก็ตยื่นให้

เธอรับเสื้อมาใส่โดยไม่เกียจจนก่อนมองหน้านายขวด

“คุณพอจะเดินทางต่อไปไหวไหม”

“ขอฉันพักสักครู่หนึ่ง” เธอตอบก่อนถามคำถามที่อยากรู้

“คุณพอจะรู้ว่าใครเป็นคนมาทำร้ายคุณ แต่ฉันรู้สึกว่าคุณหูกับเสียงของผู้ชายในกลุ่มที่มาทำร้ายเรานะ”

“ผมก็พอจะรู้แล้วว่าใคร” นายขวดตอบโดยไม่ยอมบอกว่าใครเป็นคนทำร้ายเขา

“ใครเธอ” เธอถามด้วยความอยากรู้ แต่นายชวตก็เลือกที่จะไม่ตอบ

“ฉันคิดว่าต้องเป็นหัวหน้าคนงานที่นายไล่ออกไปแน่ๆ เลย ต้องใช้แน่ๆ เพราะว่าเสียงเขานั่นแหละ ฉันจำได้ เห็นใหม่ เขาแค้นนายจริงๆ ด้วย นายไล่เขาไปโดยไม่มีเหตุผล เขาก็เลยแค้น ดุชิทำให้ฉันต้องมาลำบากด้วยเลย เพราะคุณมันบ้าอำนาจ ฉันก็เลยต้องมาลำบากอย่างนี้แหละ โธ่แพนเค้ก” เธอต่อว่านายชวตทั้งที่ตัวเองก็ไม่ค่อยสบาย

“คุณไม่รู้อะไรหรอก มันไม่ใช่แค่ที่คุณเห็น แต่พูดไปมันก็ไม่มีความประโยชน์” นายชวตพูดน้ำเสียงไม่พอใจ

“ถ้านายไม่บอกเหตุผลแล้วฉันจะรู้ได้ยังไงล่ะ แต่ก็ตามใจนายเถอะ รีบเดินทางกันต่อเถอะ ฉันไม่อยากอยู่กับนายนานๆ กลัวโรคบ้าอำนาจจะติดตัวฉันมาด้วย” เธอบอกนายชวตด้วยความโมโหเช่นกัน

ระหว่างเดินทางมาด้วยกัน ทั้งเธอและนายชวตต่างก็ไม่มีใครคุยกันเลย จนกระทั่งนายชวตหันมาพูดกับเธอน้ำเสียงดีใจ

“ผมจำทางได้แล้วล่ะ แต่ไม่ใช่ทางกลับไปที่พักของเราหรอกนะ เป็นทางไปบ้านผมที่อยู่บนภูเขาสูงนี่เองแหละ”

“บ้านคุณเธอ” เธอแปลกใจที่รู้ว่านายชวตมีบ้านอยู่บนภูเขาด้วย เพราะเท่าที่จำความได้ ไรม่านตะวันตกไม่ได้อยู่ที่นี้ แต่เธอก็ไม่กล้าถามเพราะกลัวว่าเขาจะจับได้ว่าเธอเป็นใคร

“ใช่ บ้านผมเอง บ้านหลังแรกที่ผมออกแบบและสร้างเองกับมือ ค่ะนี่เราไปพักที่นั่นกันก่อน ตอนเช้าเราค่อยเดินทางกลับที่พักกัน”

เธอเดินตามนายชวดมาได้ระยะหนึ่งก็มองเห็นทางเดิน เกาตะคุ่มซึ่งมีลักษณะคล้ายบ้านทำให้เธอเร่งฝีเท้าเดินเร็วขึ้น ภาพซ้อนที่เห็นอยู่ข้างหน้าทำให้เธอรู้จักคำว่าเป็นลม และภาพสุดท้ายที่เห็นคือภาพบ้านสีขาวชั้นเดียว

ตอนที่ 13

แพนเค้กไม่รู้ตัวเลยว่าหลับไปนานแค่ไหน รู้ตัวอีกทีก็มานอนอยู่บนที่นอนนุ่มๆ เธอกวาดตามองรอบตัวก็รู้ว่าไม่ใช่ตู้คอนเทนเนอร์ของเธอแน่ เพราะไม่ว่าจะเป็นเตียงไม้สีเบิ้ลีครบราวน์ขนาด 5 ฟุตพร้อมด้วยตู้เสื้อผ้าบานสไลด์เข้าชุดกัน กระจกใส่แทนที่ด้วยผนังกำแพงเหมาะแก่การนอนชมดาวยามค่ำคืน แม้ว่ายามเช้าจะไม่มีดาวให้ชม แต่ความงามของภูเขา ต้นไม้และท้องฟ้าก็สวยงามจนยากที่จะละลายตาได้ เธอเผลอแอบคิดว่าตัวเองนอนอยู่บนสวรรค์เพราะก้อนเมฆที่ลอยอยู่ไม่ห่างทำให้คิดเช่นนั้น เธอลุกขึ้นนั่งเพื่อทบทวนเรื่องราวก่อนหน้านี้ เธอวิ่งหนีลูกปืนของผู้ร้ายกับนายชวด แล้วหลังจากนั้นเธอก็จำอะไรไม่ได้เลย นอกจาก....เธอก็มองตัวเองก่อนเบิกตากว้างด้วยความตกใจ ‘ฉันสวมเสื้อผ้าผู้ชาย’ เธอคิดด้วยความตกใจ ‘แล้วใครเปลี่ยนให้ฉัน ถ้าไม่ใช่ นายชวด’

กรี๊ด กรี๊ด กรี๊ด เธอกกรี๊ดเสียงร้องสุดเสียงเท่าที่จะทำได้

“เป็นอะไรไปคุณ หรือว่าคนร้ายมันตามมา” นายชวดเข้ามาในห้อง กวาดตามองโดยรอบ

“ไม่มีใครตามมาทั้งนั้นแหละ ฉันแค่อยากรู้ว่านายเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ฉันใช้ไหม” เธอตะโกนถามนายขวดเสียงดังลั่น

“โธ่สิกันว่าอะไร ทำเอาตกอกตกใจหมด” นายขวดบ่นพึมพำพาลางสายหน้า ก่อนตอบคำถามที่ทำให้คนฟังแทบกรี๊ดออกมาอีกรอบ

“ใช่ ผมเปลี่ยนให้คุณเองแหละ หรือว่าคุณอยากจะนอนไป ผมไม่อยากดูของคุณทรอกหน้า เสียสายตาเปล่าๆ ไม่ต้องกลัวว่าผมจะดูทรอก ผมไม่ได้เปิดไฟ ใช้มือคลำแทน ดีกว่าไหมล่ะ” นายขวดตอบท่าทางยียวนกวนประสาทที่สุด

“ไอ้คนบ้า ออกไปเลยนะ” เธอตะโกนไล่ นายขวดพร้อมกับเอาหน้ามุดเข้าไปใต้ผ้าห่ม

เธอได้ยินเสียงปิดประตูพร้อมกับเสียงนายขวดหัวเราะเบาๆ

เธอซ่อนตัวอยู่ใต้ผ้าห่มเพื่อควบคุมสติก่อนลุกขึ้น เธอเซเล็กน้อยจากการลุกเร็วไปหน่อย เธอเดินสำรวจรอบห้อง รอยยิ้มผุดขึ้นด้วยความพอใจ ‘ข้างในสวยขนาดนี้ ข้างนอกจะสวยขนาดไหนเนี่ย’ เธอคิดขณะยืนกอดดอกชมพูวิวด้านนอก เธอเปิดกระจกออกไปยืนที่ระเบียงไม้ด้านนอก โຕะไม้ไผ่วางอยู่ด้านในสุด เธอทิ้งตัวนั่งชมวิวและดื่มด่ำกับความสดชื่นของธรรมชาติด้วยความสบายใจ

“ทำไมออกมานั่งตากลมแบบนี้ล่ะ เดี่ยวก็ไม่สบายไปหรอก เข้ามากินข้าวข้างในเถอะ ผมต้มข้าวมาให้แล้ว”

“นั่งทานตรงนี้ดีกว่า ฉันค่อยยังชั่วแล้ว ข้างในมันอุดอู้ล่ะ” เธอต่อรองนายขวดทำเสียงราวกับเด็กกำลังอ้อนผู้ใหญ่

“ตามใจ แต่ถ้าป่วยขึ้นมาแล้วผมต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าให้คุณอีกสักก้อ อย่ามาว่าแล้วกัน”

“เข้าไปกินข้างในก็ได้” เธอตะคอกใส่ นายชวดพร้อมกับมองตาขวาง

“ผมล้อเล่น ทานข้างนอกก็ได้ เสร็จแล้วจะได้กินยา” นายชวดพูดพร้อมกับยกชามข้าวต้มและถ้วยกาแฟของเขาออกมาที่ระเบียง

นายชวดนั่งมองเธอกินข้าวต้มจนทำให้เธอเริ่มอาย เพราะตั้งแต่เติบโตมาจนปานนี้ ยังไม่เคยอยู่กับชายแปลกหน้าตามลำพังแบบนี้เลย

“นายมองฉันทำไม กินของตัวเองไปสิ”

“คุณรู้ไหมว่าบ้านหลังนี้ผมเป็นคนสร้างเองกับมือเลยนะ เลือกว่าวัสดุก่อสร้างเอง ลงเสาเข็มเอง ทาสีเอง ทุกอย่างผมลงมือทำเองหมด และบ้านหลังนี้ก็เป็บ้านหลังแรกที่ผมสร้างขึ้นหลังจากผมเรียนจบ ผมสร้างบ้านหลังนี้ตามจินตนาการของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ผมอยากทำให้มันเป็นจริงขึ้นมา ถ้าผมเจอเด็กคนนั้น ผมจะมอบบ้านหลังนี้ให้เขา เพราะว่าผมตั้งใจสร้างมันเพื่อเขา” นายชวดพูดน้ำเสียงนุ่มนวลอย่างที่เขาไม่เคยได้ยินมาก่อน เธอนึกอยากรู้ว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นของนายชวดเป็นใคร เพราะตอนที่เธอเป็นเด็ก เธอก็ไม่เห็นนายชวดสนิทสนมกับใคร หรือว่าเขาจะรู้จักกันหลังจากที่เธอย้ายไปแล้ว

“อ้าวอิมแล้วเหอ ทานยาก่อนนะ จะได้พักผ่อนต่อ” นายชวดบอกเมื่อเธอวางชามข้าวต้ม

“ไม่ละ ฉันค่อยยังชั่วขึ้นมากแล้ว เราจะกลับที่พักกันวันนี้เลยหรือเปล่า” เธอถามนายชวดหลังจากทานยาเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“อย่าเพิ่งเลย หน้าตาคูณยังดูซีดๆ อยู่นะ พักที่นี่อีกสักวัน พรุ่งนี้เราค่อยเดินทางกลับกัน” นายชวดให้เหตุผลซึ่งเธอก็ไม่ได้หักท้วงอะไร เพราะเธอเองก็ยังไม่รู้สึกเพลียๆ อยู่เหมือนกัน

หลังจากกลับเข้าห้อง เธอก็เข็ดตัวก่อนเดินออกมานอกห้องเพื่อออกมาดูบรรยากาศภายนอกบ้าง เธอเดินออกจากห้องนอนผ่านห้องโถงโดยไม่ทันเห็นนายชวดยืนอยู่

“อ้าวคุณ ออกมาทำไมเนี่ย” นายชวดถาม

“ฉันอยากออกไปเดินเล่นข้างนอกนะ”

“ถ้าฉันจะไปเป็นเพื่อน เพื่อว่าจะเป็นลมเป็นแรงไป”

“ตามใจ” เธอพยักหน้าโดยไม่ได้ปฏิเสธเพราะตอนนี้ก็ไม่มีใครนอกจากเธอกับเขาเพียงแค่สองคนเท่านั้น

เธอออกมาข้างนอก เดินสำรวจรอบบ้าน ดอกกุหลาบถูกปลูกอยู่รอบบ้าน มีทั้งสีขาว สีแดง สีเหลือง สีชมพู หลากสีเต็มไปหมด แต่สีขาวดูเหมือนจะมีมากกว่า เธอเหลือบมองต้นไม้ใหญ่ด้วยความสนใจ เธอเดินตรงไปที่ต้นไม้ใหญ่ซึ่งมีชิงช้าผูกแขวนไว้ เธอนั่งลงก่อนแกว่งเล่นเบาๆ เธอยิ้มออกมาด้วยความสุข บ้านหลังนี้ราวกับบ้านในฝันของเธอ

“คุณรู้ไหมว่าซึ่งข้าตัวนี้สามารถมองเห็นพระอาทิตย์ตกดินได้ดีเสียวนะ และที่นั่นก็เป็นมุมโปรดของผมอีกมุมด้วย” เขาชี้ไปที่ระเบียงที่ยื่นออกมาจากห้องนอนอีกด้านหนึ่ง

“คุณคงไม่รู้สิว่ามีระเบียงอยู่ด้านนั้นด้วยเพราะว่ามีม่านบังอยู่ ผมจะเปิดใช้เฉพาะเวลาต้องการดูพระอาทิตย์ตกเวลาที่ผมขี้เกียจออกมาที่ซึ่งข้างนี้”

แวตตาที่ทอดมองไปเบื้องหน้าอ่อนโยน เธอไม่คิดเลยว่าผู้ชายไร้มารยาทและหยาบกระด้างอย่างเขาจะชอบอะไรที่โรแมนติกแบบนี้ด้วย เธอเผลอจ้องมองเขาอยู่นานจนเขาสั่งเกตเห็น

“เข้าบ้านกันดีกว่า”

เธอเดินตามหลังเขามาติดๆ ทำที่กำลังจะก้าวเดินหยุดชะงักเมื่อเหลือบเห็นป้ายที่แขวนอยู่เหนือขอบประตูหน้าบ้าน “**บ้านทะเลดาว**” เธอหันมองหน้าเขา

“ชื่อบ้านของผมเอง เด็กผู้หญิงคนนั้นเป็นคนตั้งชื่อไว้ และบ้านหลังนี้ก็มาจากจินตนาการของเด็กคนนั้นนั่นแหละ ผมยังเก็บภาพวาดที่เด็กผู้หญิงคนนั้นวาดไว้เลยนะ คุณอยากดูไหม แต่มันอาจจะดูไม่ค่อยสวยเท่าไรหรอก เพราะมันเป็นฝีมือของเด็กอายุเก้าขวบ”

ทันทีที่นายขวิดเล่าจบ เธอก็แทบซ็อก ‘นายขวิดคิดอะไรของเขากันแน่’ เธอคิดด้วยความสงสัยก่อนรีบเดินเข้าบ้านเพื่อไปดูภาพวาดไปนั้น

“นั่นไงรูปบ้านหลังนี้ แต่ไม่ใช่ฝีมือของเด็กผู้หญิงที่ผมพูดถึงหรอกนะ รูปนี้ผมไปจ้างให้ช่างเขาวาดใหม่ล่ะ เอาจุฬารัตนของเด็กคนนั้นเป็นต้นแบบ นี่ไงรูปต้นฉบับ” นายขวดบอกขณะเดินไปหยิบรูปที่ใส่กรอบไว้อย่างดียื่นให้เธอดู แพนเค้กตกใจ มือสั่นเล็กน้อย นี่คือภาพวาดของเธอ แม้ว่ารอยเปื้อกน้ำจะทำให้ภาพดูไม่ค่อยชัดนัก แต่ลายมือไ้ย้ที่เขียนอยู่เหนือภาพวาด มันคือลายมือของเธอเอง ‘บ้านทะเลดาว’ น้ำตาเริ่มขึ้นมาทันทีเมื่ออ่านข้อความที่เธอเขียนไว้

“เป็นอะไรไปคุณ หรือว่าไม่สบายขึ้นมาอีกแล้ว ไป ไป ไปพักผ่อนเถอะ”

นายขวดพุงพาเธอเข้ามาในห้องก่อนเดินออกไปทิ้งเธอไว้เพียงลำพัง เธอจะทำอย่างไรดี เธอควรจะบอกเขาดีไหมว่าเธอเป็นเด็กหญิงถึงอุ้งคนนั้น และมันเกิดอะไรขึ้น ทำไมเขาต้องมอบบ้านหลังนี้ให้เธอทั้งที่ไม่ได้เป็นอะไรกัน

ตอนที่ 14

เธอคิดเรื่องของตัวเองและนายชวดจนกระทั่งเพลอหลับไป ตื่นขึ้นมาอีกทีก็เย็นเสียแล้ว เธอเดินออกมานอกห้องก็ได้กลิ่นหอมของข้าวต้ม

“ตื่นแล้วหรือ ผมทำข้าวต้มให้แล้วนะ ทนกินอีกมือแล้วกัน” นายชวดบอกขณะตักข้าวต้มใส่ชาม

“อยากทานข้างนอกหรือจะทานข้างในดีล่ะ” นายชวดถาม

“ทานข้างนอกดีกว่า” เธอตอบก่อนช่วยนายชวดยกอาหารออกมาที่ระเบียงด้านนอกเพื่อชมพระอาทิตย์ตกด้วยกัน

“คุณรู้หรือเปล่าว่าคุณชื่อเหมือนเด็กผู้หญิงคนนั้นเลย เด็กคนนั้นก็ชื่อแพนเด็กเหมือนคุณนะแหละ แต่เขาต่างจากคุณหน่อยตรงที่เขาเป็นเด็กอ้วน ไม่รู้ว่าปานนี้จะเป็นยังไงบ้าง แต่ผมว่าเขาน่ารักดีนะ แก้มยุ้ยๆ ปากแดงๆ แต่ก่อนผมชอบแก้มขามากเลย เพราะผมไม่ยอมให้คนอื่นไปแก้มเขา ผมรู้ว่าถ้าเขาถูกคนอื่นแก้มมันจะแรงกว่าที่ผมแก้มเขาเสียอีก เพราะฉะนั้นผมจึงขอเป็นคนแก้มเขาเสียเองจะดีกว่า และคุณรู้ไหมว่าทำไมผมต้องสร้างบ้านบนเขา เพราะว่าบ้านทะเลดาวก็ต้องเป็นบ้านที่อยู่ใกล้ดวงดาวที่สุดเพื่อเราจะได้เห็นดวงดาวอย่างได้ชัดเจนถึงแม้ว่าจะ

เป็นคืนเดือนมืดก็ตาม และอีกเหตุผลก็คือ ภูเขาภูนี้สูงและเป็นจุดที่สวยแห่งหนึ่ง
เลยที่เดียว วันนั้นคุณโชคดีที่ท้องฟ้าเปิด เห็นใหม่ว่ามีแสงดวงดาวระยิบระยับเต็ม
ท้องฟ้าเลย เออ ผมเลยพูดอยู่กับคนเดียวเลย คุณเมื่อเรื่องที่ผมเล่าให้ฟังหรือเปล่า
เห็นเงียบไปชะชานเขียว” นายชวดถามหลังจากเธอนิ่งเงียบไปนาน

“ไม่หรอก เล่าต่อสิ ฉันอยากฟัง” เธอบอกน้ำเสียงนุ่มนวลลง จะด้วยเพราะ
บรรยากาศหรือเพราะอะไรก็ตาม แต่เธอรู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“มีอยู่วันหนึ่ง ผมแก๊งเด็กคนนั้นจนกระดาษาวาดรูปตกลงไปในน้ำ ก็รูป
เดียวกับที่ผมให้คุณดูนะแหละ ผมตกใจมากเลยที่เห็นเด็กคนนั้นร้องไห้เสียใจใหญ่
เพราะปกติผมก็แค่แก๊งให้งอนเล่นๆ เท่านั้น ผมเห็นเขาไม่มีเพื่อนก็เลยอยากให้เขา
ได้พูดคุยอะไรกับใครบ้าง ถึงแม้จะเป็นแค่คำดำก็ก็ตาม วันนั้นผมตกใจมากรีบ
กระโดดลงไปเก็บรูปขึ้นมาให้ แต่เขาก็ไม่เอาเสียแล้ว คงจะโกรธผมมาก ผมก็เลย
เก็บภาพนั้นมาจนถึงทุกวันนี้ นับตั้งแต่นั้นมาผมคิดว่าผมจะไม่ทำให้เขาเสียใจอีก
แต่ก็สายไปเสียแล้ว เพราะเขากับแม่ย้ายไปอยู่กรุงเทพฯ แล้ว ในตอนนั้นผมคิด
อยากที่จะปกป้องและดูแลเขาตลอดไป แต่มันคงจะเป็นแค่ความรู้สึกของเด็กๆ
ละมั้ง กินอิ่มแล้วใช่ไหมคุณ ทานยาเสร็จแล้วจะได้นอนพักผ่อน พรุ่งนี้เราต้องออก
เดินทางกัน” เขาพูดตัดบทก่อนยื่นยาส่งให้

เธอนึกอยากจะถามเขาว่า ตอนนี้เขายังรู้สึกว่ายากจะปกป้องและดูแล
เด็กผู้หญิงคนนั้นอยู่อีกหรือเปล่า เธอยากจะบอกเขาว่าเด็กผู้หญิงอ่อนแอคนนั้นก็
คือเธอเอง แต่ปากของเธอมันหนักเกินกว่าที่จะบอกออกไป อาจเป็นเพราะเธอกลัว

ว่าเขาจะเกลียดเธอเมื่อรู้ว่าเด็กอ่อนแอกคนนั้นเปลี่ยนไปแล้ว และสาเหตุก็มาจากตัวเขาเองที่ทำให้เธอต้องเปลี่ยนแปลงไปขนาดนี้

“ทำไมหน้าตาคุณซีดอีกแล้วละ รีบไปนอนเถอะไป” นายชวดพุงพาเธอเข้าไปในห้องนอน

“อู๊ย ไฟดับอีกแล้ว” เธอร้องด้วยความตกใจก่อนสิ้นลมลงบนเตียง

“อ้าวคุณ” นายชวดรีบคว้าตัวเธอไว้แต่ไม่ทัน ชายหนุ่มพลาดล้มลง เขาใช้มือค้ำยันตัวเองไว้ ใบหน้าของเขาห่างอยู่เพียงแค่มือทั้งสองต่างสบตากันนิ่งนานราวกับถูกแรงดึงดูดกันและกัน แพนเค้กใจเต้นแรงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน นัยน์ตามและอ่อนโยนคู่นี้ตริ้งเธอไว้ ใบหน้าที่ห่างเพียงแค่มือ ไกลเข้ามาจนเธอต้องหลับตาปี

“สงสัยเครื่องปั่นไฟจะทำงานหนัก ผมขอตัวไปดูก่อนนะ” นายชวดบอกก่อนลุกขึ้นเดินไปเปิดม่าน

“คืนนี้เปิดม่านนอนแล้วกัน จะได้ใช้แสงจันทร์แทนแสงไฟ”

‘ตาบ้า ทำเอาตกใจหมด’ แพนเค้กแอบคิดในใจก่อนปิดเปลือกตาลงช้าๆ แต่สุดท้ายเธอก็นอนไม่หลับ เพราะแม้ว่าแต่ครุ่นคิดถึงเรื่องราวที่ได้ยินมา เธอสับสนไปหมด เธอควรปล่อยให้ นายชวดตรวจเด็กหญิงอ้วนคนนั้นต่อไปหรือควรจะบอกกับเขาไปเลยดีนะ และระหว่างที่กำลังนอนคิดอะไรเพลินๆ เธอก็ได้ยินคนเปิดประตูเดินเข้ามา ซึ่งก็คงจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากนายชวด เธอแก้มปิดตาลงอีกครั้ง

เธอได้ยินเสียงฝีเท้าที่ขยับเดินเข้ามาใกล้ สัมผัสได้ถึงลมหายใจแผ่วเบา

‘นี่เขาคิดจะทำอะไรกับฉันนะ แล้วฉันจะทำยังไงดีล่ะ’ เธอคิดด้วยความ
ตื่นตันทันก่อนโผล่อกหรือเสียดายก็ไม่แน่ใจตัวเองเมื่อได้ยินประโยคต่อมา

“หลับแล้ว” เขาพูดก่อนหยิบผ้าห่มขึ้นมาคลุมให้ หลังจากแก้งนอนหลับ
สุดท้ายเธอก็หลับไปจริงๆ

เธอตื่นนอนขึ้นมาอีกครั้งเมื่อแสงเข้าตา วันนี้เธอรู้สึกสบายตัวกว่าเมื่อวานนี้
อย่างมาก เธอลุกขึ้นอาบน้ำและเตรียมตัวไปจากบ้านทะเลดาว ขณะที่เธอกำลังพับ
ผ้าห่มและเก็บที่นอนอยู่นั้น นายชวดก็เดินเข้ามาในห้อง

“คุณพร้อมแล้วใช่ไหม” นายชวดถาม

“พร้อมแล้วเราจะไปกันเลยหรือเปล่า” เธอถามนายชวดด้วยน้ำเสียงธรรมดา

“คุณจะทานอะไรรองท้องก่อนไหม เพราะกว่าเราจะเดินทางไปถึงที่พักก็คง
ราวๆ เกียงนะแหละ” นายชวดถาม

“แล้วคุณทานอะไรหรือยังล่ะ”

“ยังเลย ผมก็รอคุณนั่นแหละ ถ้าคุณอยากทานผมก็จะทานเป็นเพื่อน แต่ถ้า
ไม่ เรายังจะเดินทางกันเลย”

“ถ้าฉันทานก่อนแล้วกันละ เป็นมือสุดท้ายที่จะทานร่วมกันที่บ้านทะเลดาว”

“คุณพูดซะน่ากลัวเชียว ถ้าวันหลังคุณอยากมาเที่ยวก็บอกผมได้นะ บ้าน
ทะเลดาวยินดีต้อนรับเสมอ”

เธอช่วยนายชวดเตรียมเครื่องดื่ม ถึงแม้วันนี้จะมีเพียงแค่กาแฟกับชาร้อน
แต่เธอก็รู้สึกว่าการมีมือนี้เป็นมือที่อร่อยที่สุดเท่าที่เคยกินมา

เธอและเขาต่างก็ต้องเดินไปตามถนนเพื่อติดต่อชาวบ้านขอติดรถลงไปข้างล่างด้วย เธอหยุดรอนายชวดที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง

“ไปกันเถอะ เราจะติดรถลงไปแล้วค่อยว่าจ้างรถไปส่งเราที่โครงการอีกที” นายชวดบอก

เธอและเขาเดินทางมาถึงในเมืองตอนบ่าย ทั้งสองเขมารถรับจ้างไปส่งที่โครงการ และทันทีที่เดินทางมาถึงโครงการ พี่กำปั้นก็วิ่งเข้ามาสวมกอดเธออย่างไม่อายใคร

“เป็นยังไงบ้าง พี่เป็นห่วงแทบแย่นะรู้ไหม” พี่กำปั้นดันเธอออกห่างเพื่อสำรวจทั่วตัวก่อนดึงเธอเข้ามากอดอีกครั้ง

“พอเถอะค่ะ อายคนเขา เคঁกปลดภัยแล้วค่ะ” เธอบอกพี่กำปั้น ก่อนหันมองหานายชวดแต่เขาก็ไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว

“แล้วพี่กำปั้นรู้เรื่องเคঁกได้ยังไงคะ ใครโทรไปบอก” เธอหันมาถามกำปั้นด้วยความสงสัย

“นายชวดโทรไปบอกนะ...”

“พวกเราไม่มีโทรศัพท์นี่คะ”

“มันบอกว่าเดินลงมาเยี่ยมโทรศัพท์ชาวบ้านแถวนั้นนะ” กำปั้นอธิบายก่อนถามอาการแพนเค้กด้วยความเป็นห่วง “ว่าแต่เคঁกไม่เป็นอะไรจริงๆ นะ”

“ค่ะ เคঁกไม่เป็นอะไรจริงๆ” เธอตอบก่อนขอตัวเข้าห้อง

เธอเข้ามานั่งในห้องพัก ทบทวนเรื่องราวต่างๆ และก็ได้อธิบายว่า ตั้งแต่ที่
ต่อไปเธอจะยุติสงครามระหว่างเธอและนายชวดเสียที เธอนอนพักผ่อนอยู่ในห้อง
โดยไม่ได้ออกไปข้างนอกอีกเลยจนกระทั่งเย็น

“แค้กตื่นได้แล้ว ออกมาจลองกันหน่อยเร็ว จันรอกแกอยู่นะ” เสียงพี่อ้วน
ตะโกนเรียกเธอเสียงดัง

“จันจะออกไปเดี๋ยวนี้แหละ” เธอบอกก่อนถอดเสื้อผ้าของนายชวดออก
เปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าของตัวเองแทน

เธอออกมาพบกับพวกพี่อ้วน พี่กำปั่น และนายชวด ซึ่งรออยู่ก่อนแล้ว
“วันนี้จะพาฉันไปเลี้ยงที่ไหนล่ะ” เธอถามพี่อ้วนด้วยน้ำเสียงว่าเรงที่สุด
“แล้วนายอยากไปไหนล่ะนายชวด” พี่อ้วนหันไปถามนายชวดแทนคำตอบ
“แล้วแต่นายเถอะ” นายชวดตอบด้วยน้ำเสียงที่ไม่เหมือนเดิม น้ำเสียงที่
ราบเรียบจนเธอรู้สึกใจหาย

และในที่สุด นักดื่มทั้งหลายก็เดินทางไปร้านเดิม ที่ๆ เคยมาด้วยกันครั้ง
แรก วันนี้ทุกคนพร้อมใจกันดื่มหนักกว่าเดิมโดยเฉพาะนายชวดถึงกับอาเจียน
ออกมาเลยทีเดียวน่า เธอจะพาทุกคนกลับมาที่พักได้ก็แทบแน่ เพราะแต่ละคน
นำหนักตัวก็ไม่ใช่ใช่น้อยๆ เธอต้องไปตามคนงานผู้ชายมาช่วยหามทุกคนลงจากรถ

ตอนที่ 15

เป็ง เป็ง เป็ง เธอใช้ไม้เคาะซามหม้อล้างกะสีที่ไปเยี่ยมมาจากแม่ครัวของ
โครงการปลูกเรียกทุกคน

“เฮ้ย อะไรเนี่ย แกเป็นบ้าอะไรยัยเคັก” พี่อ้วนลุกขึ้นมาถามเธอเสียงดัง

“ก็มันสายแล้ว ตื่นได้แล้ว” เธอยังไม่หยุดเคาะไม้

“โอ้โห แกเอาพวกฉันมานอนตากยุงทั้งคืนเลยหรอ ใจร้ายจังเลยนะแก” พี่
อ้วนต่อว่าก่อนหันไปปลูกพี่กำปั้นกับนายขวด พี่กำปั้นงัวเงียตื่นขึ้นมายกเว้นนาย
ขวดที่ยังไม่ยอมลุกขึ้น

“ท่าทางนายขวดจะหนักว่ะ มันไม่เคยเป็นขนาดนี้แหละ ปกติคอแข็งจะตาย
ครั้งนี้ทำไมเมาไม่ได้สติเลยวะ ไป พวกเราไปอาบน้ำกันก่อนแล้วกัน เออ พี่ฝากดูมัน
ด้วยนะ” พี่อ้วนหันไปคุยกับพี่กำปั้นก่อนหันมาบอกเธอทิ้งท้ายไว้ก่อนลุกจากไป

เธอนั่งเฝ้านายขวดโดยไม่ได้ลุกไปไหนจนกระทั่งพี่อ้วนเดินกลับมา

“มันยังไม่ลุกอีกหรอ” พี่อ้วนถาม

แพนเคັกส่ายหน้าพลางมองชายหนุ่มที่ยังนอนสลบไสลอยู่ข้างๆ

“เออ ถ้างั้น ช่วยกันหามันเข้าไปในห้องหน่อยเถอะวะ” พี่อ้วนหันไปชวนพี่
กำปั่น

สองหนุ่มช่วยกันหามนายชวดเข้าไปในห้องก่อนเดินกลับออกมาคุยกับเธอ

“ແจ้งความตำรวจหรือยัง” พี่อ้วนถาม

“ยังเลย พี่ก็เห็นว่าฉันเพิ่งจะกลับมาถึง จะไปແจ้งความตอนไหนล่ะ”

“ถ้างั้นวันนี้เราไปແจ้งความกัน แล้วແกส่งสัยใครเป็นพิเศษหรือเปล่า”

“ฉันไม่รู้เรื่องดีหรือก พี่ถามคุณชวดเองแล้วกัน” เธอตอบ

“เมื่อก็แก็เรียกนายชวดว่าคุณชวดเทรอ เหวะ ๆ ๆ ๆ ไปผจญอันตรายมา
ด้วยกันแค่สองคืนถึงกับเปลี่ยนไปเลยหรือแก็ สงสัยนายจะมีคู่แข่งแล้วมั้งเนี่ย” พี่
อ้วนหันไปพูดกับพี่กำปั่นซึ่งยังคงยืนสลิ้มสลิ้ออยู่ข้างๆ

“บ้าเทรอ ฉันไม่ได้คิดอะไรกับเขาเสียหน่อย” แพนเค้กปฏิเสธไม่ค่อยเต็ม
เสียงนัก

“อ้าวตื่นแล้วเทรอ นายชวด หน้าเกลยนะคราวนี้” พี่อ้วนหันไปเอ่ยทักทาย
นายชวดซึ่งเธอไม่รู้ว่เขาออกมาตั้งแต่เมื่อไหร่

“ตื่นมาทันได้ยินพวกพี่คุยกันนะแหละ” เขาตอบน้ำเสียงเรียบๆ ประจุกไม่มี
ความรู้สึกใดๆ

“ถ้างั้นแก็ไปอาบน้ำก่อน เราจะได้ไปແจ้งความกัน” พี่อ้วนบอก
ทั้งหมดรวมทั้งเธอก็นั่งคุยกันไปพกลางระหว่างนายชวดอาบน้ำเสร็จ ชาย
หนุ่มเดินออกมาสมทบหลังจากจัดการตัวเองเรียบร้อยแล้ว

เธอและนายขวดให้ปากคำกับเจ้าหน้าที่ หลังจากนั้นไม่นาน ทั้งหมดก็เดินทางกลับ

“นายรัฐเรื่องได้ยังไงจะว่าหัวหน้าคนงานมันโกง” พี่กำปั้นถามนายขวด

“ตอนแรกก็ยังไม่ค่อยแน่ใจนักหรอก แต่งานมีปัญหาบ่อย ฉันก็เลยสงสัยลองไปตรวจสอบเบาะแสของนายคนนั้นกับผู้รับเหมาคนอื่นดู เลยรู้ว่านายนั้นเอาวัสดุคุณภาพต่ำมาให้เรา ฉันเคยเตือนไปแล้วครั้งหนึ่ง ที่แรกก็รับปากว่าจะเปลี่ยนวัสดุให้ใหม่ แต่ไปๆ มาๆ ก็ยังไม่เปลี่ยนให้เลย และเมื่อวันนั้นก็เอาของไม่ได้สเปกมาอีก ฉันก็เลยไล่ออกไป มันคงเจ็บใจที่ฉันไปขัดผลประโยชน์มัน ก็เลยกลับมาแก้แค้น” นายขวดอธิบายให้ทุกคนฟัง

คำบอกเล่าของนายขวดทำให้เธอกระง่างวันนี้อย่างยิ่ง เธอเข้าใจคิดว่าเขาบ้าอำนาจแท้จริงแล้วเป็นความเข้าใจผิด ความจริงก็คือหัวหน้าคนงานโกงบริษัทนี้เอง เธอรู้สึกเสียใจแต่ก็ไม่กล้าเอ่ยคำขอโทษกับเขาจริงๆ

“เออ มันคงจะโกรธแค้นจริงๆ วะ” พี่อ้วนบอกก่อนพูดต่อเมื่อนึกอะไรบางอย่างได้ “ตอนนี้บริษัทรัฐเรื่องพวกแกแล้วนะ พี่ยุทก็เลยส่งให้ฉันมาอยู่กับพวกแกจนกว่าจะจับตัวคนร้ายได้”

“ส่วนพี่ก็คงต้องกลับกรุงเทพฯ พู้งนี้แล้วละ” พี่กำปั้นหันมาบอกเธอน้ำเสียงเศร้า

ก่อนเดินทางกลับกรุงเทพฯ พี่กำปั่นก็เข้ามาลาเธอในออฟฟิศที่พวกเธอนั่งทำงานกันอยู่

“ช่วงนี้พี่คงจะไม่ได้มาอีกเพราะงานทางโน้นยุ่งมาก ดูแลตัวเองด้วยนะ พี่จะรอเคັกอยู่ที่กรุงเทพฯ พี่มีอะไรอยากจะบอกเคັกด้วย ตั้งแต่พี่รู้ว่าเคັกถูกลอบทำร้าย พี่ก็รู้ว่าพี่ขาดเคັกไม่ได้จริงๆ ดูแลตัวเองนะจ๊ะ” พี่กำปั่นพูดขณะกุมมือเธอตลอดเวลา แพนเคັกอดไม่ได้ที่จะลอบชำเลื่องมองนายขวด แต่ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้สนใจเธอสักเท่าไร

“ค่ะ เคັกจะดูแลตัวเอง ขอขอบคุณพี่กำปั่นที่เป็นห่วงเคັกนะคะ” เธอบอกก่อนเดินออกไปส่งพี่กำปั่นที่รถ

เธอโบกมือลาพี่กำปั่นก่อนเดินกลับเข้าออฟฟิศ

“แหม ลากันชะหวานซึ่งเลยนะ จะดูแลตัวเอง” พี่อ้วนลากเสียงล้อเลียน

“ยุ่งนำ ทำงานต่อไปเถอะ” เธอค้อนพี่อ้วนก่อนกลับไปทำงานของตัวเองต่อ

หนึ่งอาทิตย์หลังจากเหตุการณ์หวาดเสียวผ่านไป ทุกคนต่างก็ทำงานอย่างหนัก และตอนนี้บ้านของโครงการก็สร้างเสร็จไปแล้วเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ ซึ่งส่วนหนึ่งก็มาจากการช่วยเหลือของพี่อ้วนด้วย ส่วนเธอและนายขวดก็ไม่เคยต้องทะเลาะกันอีก ความจริงเธอน่าจะพอใจ แต่แท้จริงแล้วเธอกลับไม่ได้รู้สึกเช่นนั้น นายขวดเหมือนมีอะไรบางอย่างที่ทำให้เธอไม่กล้าเข้าไปคุยด้วย เขาดูห่างเหินและไม่ค่อยมาทักทายเธอเหมือนเคย

และวันนี้ก็เป็นอีกวันที่เธอไม่ได้คุยกับนายชวด ทั้งที่พบเจอกันในบ้านหลังหนึ่งโดยบังเอิญ เธอกลับจากการออกไปดูรอบๆ โครงการก็พบพี่อ้วนซึ่งกำลังรอบอกข่าวเรื่องที่ตำรวจจับคนร้ายได้แล้วและต้องการให้พวกเธอไปชี้ตัว พี่อ้วนจึงออกไปตามนายชวดเพื่อไปชี้ตัวคนร้ายด้วยกัน

เธอ นายชวดและพี่อ้วนเดินทางไปถึงสถานีก็พบว่าคนร้ายคือหัวหน้าคนงานคนนั้นจริงๆ

“ตอนนี้ทุกอย่างก็เรียบร้อยแล้ว พี่คงจะต้องเดินทางกลับกรุงเทพฯ ๗ พุ่งนี้แล้วละ จะได้เข้าไปรายงานผู้ใหญ่เขาจะได้ไม่ต้องเป็นห่วง” พี่อ้วนบอกเธอและนายชวดระหว่างนั่งรถออกมาจากสถานีตำรวจ

พี่อ้วนกลับไปแล้ว บรรยากาศระหว่างเธอและนายชวดยิ่งแย่งลงกว่าเดิม เธอแทบจะไม่ได้เจอหน้านายชวดอีกเลย ต่างคนต่างทำงาน ต่างคนต่างกินซึ่งเธอเองก็ไม่ว่าที่นายชวดตั้งใจหลบหน้าเธอหรือเปล่า

โครงการคืบหน้าไปได้มากทีเดียว งานก่อผนังบ้าน งานติดตั้งระบบ เสริมไปแล้วเกินกว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ เหลือเพียงงานตกแต่งภายนอกกรอบโครงการที่ต้องทำและเก็บรายละเอียดมากกว่าส่วนอื่น

แต่ละวันของเธอผ่านไปพร้อมกับการทำงานหนัก จนสุดท้ายโครงการก็เสร็จสมบูรณ์ ทุกคนต่างมารวมตัวเพื่อเลี้ยงฉลอง

คนงานบางส่วนต้องเดินทางกลับกรุงเทพฯ ในวันรุ่งขึ้นเพื่อรอทำโครงการใหม่ต่อไป ส่วนเธอกับนายชวดคงจะเป็นกลุ่มสุดท้าย เพราะต้องรอตรวจงานอีกครั้งหนึ่ง

“อ้าวคุณมาก็ดีแล้ว ผมกำลังรอคุณอยู่พอดีเลย วันนี้เราต้องออกไปตรวจงานและก็ต้องถ่ายรูปเพื่อทำรายงานส่งสำนักงานด้วย” นี่เป็นครั้งแรกที่นายชวดพูดกับเธอเป็นครั้งแรกหลังจากที่ไม่ได้คุยกันเลยนับจากเหตุการณ์ครั้งนั้น

“เราจะเริ่มที่ไหนก่อนดีล่ะ” เธอถามนายชวด

“เราเริ่มตรวจงานจากด้านหลังโครงการก่อนแล้ว” นายชวดบอกก่อนพาเธอนั่งรถกอล์ฟไปที่ท้ายโครงการ

แพนเค้กมองรอบโครงการ ระบายยิ้มด้วยความภูมิใจ

“ฉันภูมิใจกับโครงการนี้มากเลยนะ คุณรู้ไหม” เธอหันไปบอกนายชวด

“รู้สิ ก็คุณดูแลเองแทบทุกอย่างราวกับจะเข้ามาอยู่เองอย่างนั้นแหละ”

“ทุกสิ่งที่คุณออกแบบเป็นความต้องการโดยส่วนตัวของฉันเอง โดยเฉพาะห้องดูดาวใต้หลังคา ฉันชอบมากเลย คุณทำได้ดีกว่าที่ฉันคิดไว้อีกนะ ฉันเป็นคนชอบดูดาว เพราะฉะนั้น....ฉันจึงอยากให้คุณได้ดูดาวแม้กระทั่งอยู่ในบ้านของตนเอง” เธอบอกขณะหันมายิ้มอ่อนหวานให้ชายหนุ่มเป็นครั้งแรก

ตอนที่ 16

“แม่คะหนูกลับมาแล้วค่ะ” เธอตะโกนบอกแม่หลังจากรถของนายชวด
เรียบริ้วแล้ว

หลังเสร็จจากการตรวจงานโครงการ ไม่นานเธอและนายชวดยกเดินทางกลับ
กรุงเทพฯ

“แห่มไปเสียนานเชียว ไหนบอกแม่ว่าจะกลับมาทุกอาทิตย์ ตั้งแต่ไปก็
กลับมาแค่เดือนละครั้งเองนะ” แม่พูดด้วยน้ำเสียงน้อยใจ

“โธ่แม่ หนูขอโทษ แค่นี้ก็กว่าๆ เอง แต่ว่าตอนนี้หนูก็กลับมาแล้วไงล่ะ” เธอ
บอกขณะเข้าไปกอดประจบแม่

“หนูขึ้นไปเก็บของก่อนนะ แล้วจะลงมาคุยด้วยนะจ๊ะ” เธอบอกแม่พร้อมกับ
ขึ้นห้องไปทันที

เธอนึกทบทวนสิ่งต่างๆ ที่ผ่านมาหลังเจอเหตุการณ์หัวหน้าคนงานไต่ถึง เธอ
ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับนายชวด ขนาดเดินทางกลับเข้ากรุงเทพฯ เขาก็ไม่ยอม
พูดจากับเธอเลย นอกจากถามว่า หิวไหม เข้าห้องน้ำไหม แค่นั้นเอง มันเกิดอะไร
ขึ้นกับเขากันแน่ะ เธอถามทั้งที่ไม่สามารถหาคำตอบให้ตัวเองได้

เธอกลับไปทำงานที่ออฟฟิศตามปกติ ซึ่งตอนนี้เธอก็ยังไม่มีงานใหม่เข้ามาให้ได้รับผิดชอบมากนัก ช่วงนี้จึงเป็นช่วงที่เธอต้องช่วยงานพี่ๆ เสียส่วนใหญ่ และหลังกลับมาจากโครงการ เธอก็ไม่ได้ข่าวคราวนายชวดอีกเลย แม้กระทั่งออฟฟิศ เธอก็ไม่เคยเห็นเขามาทำงานเช่นกัน เธออยากถามพี่อ้วนว่าเขาหายไปไหนแต่ก็ไม่กล้า เธออยากเจอหน้าเขา อยากบอกว่าเธอเป็นใคร เธอคิดถึงเขาเหลือเกิน

“แค้ก ตอนนี้มีโครงการใหม่แล้วนะ ใหญ่กว่าเดิม ทางบริษัทให้เราเป็นคนรับผิดชอบ เดี่ยวแกเข้าไปคุยกับพี่ในห้องหน่อยแล้วกันนะ” พี่อ้วนเดินมาบอกเธอที่โต๊ะ

“ได้สิ” เธอตอบก่อนเดินตามพี่อ้วนเข้าไปคุยรายละเอียดเรื่องงาน เธอดีใจมากที่จะได้ทำงานโครงการใหญ่กว่าเดิม และก็แอบคิดในใจว่าเธออาจมีโอกาสร่วมงานกับนายชวดอีก เพราะถ้าเป็นโครงการใหญ่ บริษัทก็คงจะมอบหมายงานให้วิศวกรมือหนึ่งอย่างนายชวดเป็นคนรับผิดชอบ

“พี่จะให้ฉันเริ่มงานเมื่อไหร่หรือ” แพนเค้กบุทางถามคำถามที่จะนำไปสู่อีกคน

“อาทิตย์หน้าจะมีนัดประชุมทีมงานเรื่องคอนเซปต์ของโครงการ”

“เออ.....แล้ว...ใครเป็นคนคุมงานโครงการนี้หรือ” เธอถามอย่างไม่ค่อยเต็มเสียงนักเพราะกลัวว่าพี่อ้วนจะจับความรู้สึกของเธอได้

“ถ้าออกไปแกต้องดีใจแน่เลย” พี่อ้วนหยุดพูดเพื่อเว้นจังหวะให้เธอตื่นตัว เธอแอบยิ้มดีใจก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นยิ้มเฉื่อยๆ เมื่อได้ฟังคำตอบ

“ก็นายกำปั้นไงล่ะ ดีใจใช่ไหม” พี่อ้วนบอกเธอว่า พี่กำปั้นจะเป็นคนดูแลโครงการนี้ ทำให้ไม่เป็นแบบนี้ไปได้ เธอได้แต่แอบคิดในใจเพราะไม่กล้าพอที่จะถามออกไปว่าทำไมบริษัทไม่ให้นายชวดเป็นคนดูแลโครงการนี้

หลังจากนั้นเธอก็ยุ่งกับการประชุมและออกแบบโครงการตามคอนเซ็ปต์จนทำให้ลืมนายชวดไปได้บ้าง และวันหนึ่งแม็กก็เดินเข้ามาบอกเธอว่าจะไปดูบ้านที่ต่างจังหวัดเสียหน่อย

“แม่ว่าจะกลับไปดูบ้านเราหน่อยนะ อยากกลับไปดูว่ามีส่วนไหนต้องซ่อมแซมบ้าง ปล่อยทิ้งไว้ไม่มีใครดูแลนานแล้ว”

“จ๊ะแม่ แม่ไม่ต้องเป็นห่วงทางนี้หรอกนะ ตอนนี้อยู่ที่ลูกตาลเขาเก่งจนจะสูบกิจการแม่ได้แล้ว” เธอล้อแม่ยิ้มๆ

หลังจากนั้นแม็กก็หายไปเป็นอาทิตย์ ๆ ก่อนกลับมาพร้อมกับข่าวของมากมาย

“กลับมาแล้วเธอจ๊ะแม่ บ้านเราเป็นยังไงบ้าง” เธอถามแม่ทันทีที่พบหน้า “บ้านเราทรุดโทรมไปมากเลย คงต้องซ่อมแซมขนานใหญ่ ไม่ก็ผูกเกือบหมด” แม่เล่าให้ฟังน้ำเสียงธรรมดา ก่อนหันมาเล่าบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้เธอตกใจ

“แม่ไปเยี่ยมแม่ของคู่อริเก่าลูกมาด้วยนะ”

“แล้วคุณลุง คุณป้า เป็นยังไงบ้างล่ะคะ สบายดีไหม”

“คุณตะวันก็สบายดี มีแต่คุณมานั้นแหละที่แกไม่ค่อยสบาย แกป่วยเป็นโรคหัวใจ เหนื่อยง่าย และแม่ก็เจอ.....” แม่เว้นจังหวะจนทำให้เธอต้องมองอย่างสนใจ

“เจออะไรคะแม่”

“ก็เจอพีชวดของลูกไงล่ะ ตอนเจอกันแม่ตกใจมากเลย เขาเป็นคนเดียวกับที่มาล้างชื้อเค้กที่ร้านเราแล้วทะเลาะกับลูกไงล่ะ จุดใต้ตำตอจริงๆ เลย ไม่ถูกกันมาตั้งแต่เด็ก โตขึ้นมาก็ยังไม่ถูกกันอีก ตอนแรกพีชวดเขาก็จำแม่ไม่ได้หรอกนะ จำได้แต่ว่าเขาเคยมาล้างเค้กที่ร้านเรา คุณตะวันเขาต้องแนะนำให้รู้จัก พีชวดเขาถึงจำได้ ลูกรู้ไหมเขาตกใจหน้าเปลี่ยนสีเลยนะ แต่จู่ๆ ก็หน้าบึ้งลุกเดินออกไปเลย ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น”

แพนเค้กนั้นงันไปด้วยความตกใจ ตอนนี้เขารู้แล้วว่าเธอเป็นใคร เขาคงโกรธเธอมากถึงขนาดลุกหนีไปโดยไม่รักษามารยาท

วันนี้เธอมาถึงออฟฟิศแต่เช้าเพราะนอนไม่ค่อยหลับ

“โอ้โฮ มาแต่เช้าเลยนะ ชยันจริงๆ เลย เอ้าคนไหนก็มาเร็วเหมือนกันเหอ” พี่อ้วนส่งเสียงทักทายเธอก่อนหันไปทักทายพี่กำปั้นที่กำลังเดินผ่านประตูเข้ามา เธอยกไหล่ก่อนเดินไปซังกาแฟและทรุดกายนั่งลงบนโซฟาข้างพี่อ้วน พี่กำปั้นซังกาแฟเสร็จก็เดินมาทักตัวนั่งข้างๆ

“แกรู้หรือเปล่าว่านายชวดมันลาออกจากบริษัทแล้ว”

“อะไรนะ นายขวิดมันลาออกจากบริษัทแล้วหรือ” พี่กำปั้นถามน้ำเสียงตกใจซึ่งก็คงไม่ต่างอะไรจากเธอ

“ก็ใช่ชะซิวะ มันออกไปโดยไม่บอกใครเลยนะ ฉันก็เพิ่งจะรู้เรื่องเมื่อวานนี่เอง”

“มิน่าล่ะ ผู้ใหญ่ถึงเรียกให้ฉันไปดูแลโครงการใหม่แทนมัน แล้วแกรู้สาเหตุที่มันลาออกหรือเปล่าวะ” พี่กำปั้นถามพี่อ้วน

“ได้ยินว่าเขาพูดกันว่ามันลาออกไปดูแลไร่แทนพ่อมันนะ เห็นว่าพ่อมันทำไม่ไหวแล้ว เออ วันหลังเราไปเยี่ยมมันที่บ้านดีไหมวะ แล้วเราจะจะไปกับพวกพี่หรือเปล่า” พี่อ้วนหันมาถามเธออย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยทำเอาเธอตกใจเลยทีเดียว

“ไปไหนคะพี่” เธอแก้มถามพี่อ้วนด้วยกลัวว่าพี่อ้วนจะรู้ว่าเธอสนใจฟังเรื่องของนายขวิด

“อ้าวแกไม่ได้ฟังฉันคุยกันหรือหะ ฉันบอกว่าจะไปเยี่ยมนายขวิดกันเพราะว่ามันลาออกแล้ว” พี่อ้วนแทบจะตะโกนใส่หูเธอด้วยความหมั่นไส้เลยทีเดียว

“ถ้าว่างก็จะไปนะพี่” เธอตอบพี่อ้วนเหมือนไม่สนใจแต่ในใจกลับรู้สึกใจหายอย่างบอกไม่ถูก

ตอนที่ 17

เธอนั่งทำงานอย่างไม่มีสมาธิเพราะทั้งวันมัวแต่นั่งคิดเรื่องนายชวดจนทำงานเสร็จล่าช้า เธอนั่งถอนใจก่อนเสียงโทรศัพท์ภายในดังขึ้นชัดเจน

“ฮัลโหล เค้กพูดค่ะ” เธอตอบน้ำเสียงเนือยๆ

“เค้กเธอ เย็นนี่ย่าลิมที่นัดกันไว้ล่ะ” เสียงพี่กำปั้นตอบมาทางโทรศัพท์

“นัดกันเธอ” เธอออกอาการงุนงง

“ก็เมื่อเช้าเรานัดกันว่าจะไปทานข้าวเย็นด้วยกันไงล่ะ จำไม่ได้เธอ”

“อ้อ เออ ที่ไหนค่ะ” เธอถามทั้งที่ไม่แน่ใจว่าได้รับปากพี่กำปั้นไปตอนไหน แต่คงจะเป็นตอนที่เธอกำลังหมกมุ่นครุ่นคิดเรื่องนายชวดอยู่แน่ๆ

พี่กำปั้นบอกสถานที่นัดพบกับเธอ แพนเค้กรับคำก่อนรีบทำงานและเดินทางไปตามเวลาที่นัดไว้หลังจากกำปั้นโทรมาบอกว่าเขามีธุระด่วนต้องออกไปก่อน

“พี่ขอโทษนะที่ไม่ได้รอกับน้องเค้ก เผอิญว่าพี่มีธุระพอดี” พี่กำปั้นบอกเธอทันทีที่เธอเดินมาถึงโต๊ะ

“ไม่เป็นไรค่ะ ร้านสวายนะคะ ดูสงบดี” เธอตอบก่อนเอ่ยชมร้านเมื่อกวาดตามองวิวทิวทัศน์ยามค่ำคืนของกรุงเทพฯ

กำปั่นนัดพบเธอที่ร้านอาหารไทยที่ตั้งอยู่บนชั้นดาดฟ้าของโรงแรมแห่งหนึ่ง
ใจกลางเมือง ร้านอาหารเล็กๆ รองรับแขกได้ราว 60 คนเป็นอย่างมาก แขกต่างชาติ
ที่นิยมอาหารไทยกำลังนั่งทานอาหารขณะมองความงามของกรุงเทพฯ ด้วยความ
สบายใจ

“สิ่งอะไรทานกันก่อนแล้วกันนะ ทานเสร็จแล้วพี่มีเรื่องจะบอก”

เธอขมวดคิ้วนึกสงสัยแต่ก็ไม่ได้รีบร้อนอยาการู้เพราะหลังทานเสร็จก็คงรู้
เรื่องแล้ว เธอทานอาหารไปเรื่อยๆ พุดคุยเรื่องทั่วไป ทั้งที่ในใจยังคงวอกแวกไม่ค่อย
อยู่กับคู่สนทนาสักเท่าไร

“ฟังพี่อยู่หรือเปล่า”

แพนเคັกดะดุ้งก่อนรีบรับคำ “ฟังค่ะฟัง พี่กำปั่นอิมแล้วหรือคะ” เธอถาม
เมื่อเห็นกำปั่นรวบซ้อน ยกน้ำเย็นขึ้นดื่ม

“อิมแล้วจะ น้องละอิมหรือยัง ถ้าอิมแล้วจะสั่งของหวานเพิ่มก็ได้นะ”

“อิมแล้วละคะ แต่ของหวานไม่เอาดีกว่า” เธอตอบก่อนถามยกน้ำขึ้นดื่มบ้าง
เธอเหลือบมองพี่กำปั่นก่อนถามด้วยความสงสัย “พี่กำปั่นมีอะไรกับเคັก
หรือเปล่าคะ เห็นจ้องหน้าเอา จ้องหน้าเอา”

พี่กำปั่นหัวเราะก่อนหยิบกล่องเล็กๆ ส่งให้ ซึ่งเธอก็พอจะได้ว่าเป็นกล่องใส่
เครื่องประดับ เธอได้แต่ภาวนาว่าอย่าให้เป็นสิ่งที่เธอคิดไว้เลย เพราะมันอาจทำให้
เธอต้องลำบากใจ

“เออ พี่เอามาให้เค้าทำไมคะ ยังไม่ถึงวันเกิดสักหน่อย” เธอพยายามพูดเพื่อยืดเวลา

“ไม่ใช่ของขวัญวันเกิดหรอก พี่รู้ว่าเค้าเกิดวันไหน แต่สิ่งที่พี่จะมอบให้เค้า มันเป็นของที่ผู้ชายคนหนึ่งเพิ่งจะมอบให้กับคนที่ตนรัก และคนคนนั้นของพี่ก็คือเค้า รับมันไว้เถอะนะ เค้าอาจจะคิดว่าพี่ไม่ให้เกียรติที่ไม่ทำต่อหน้าผู้ใหญ่ แต่สิ่งนี้คือสิ่งที่พี่อยากมอบให้ก่อน เพื่อเค้าจะได้มั่นใจในตัวพี่ แล้ววันหลังเราค่อยทำต่อหน้าผู้ใหญ่เมื่อเค้าพร้อม” พี่กำปั้นพูดจบพร้อมกับดึงมือเธอไปกุมไว้

“เออ คือเค้า คือ.....” คำพูดเหมือนจะขาดหายไปเอาดี้อๆ เธอสูดลมหายใจก่อนดึงมือออกจากการเกาะกุม

“เค้า.....เค้าปฏิเสธพี่เธอ” พี่กำปั้นพูดน้ำเสียงสั่นเครือราวกับจะร้องไห้ ออกมาเดี๋ยวนั้น แววตาเศร้าหมองของเขาทำให้รู้สึกราวกับว่าเป็นฆาตกรที่ได้ทำร้ายจิตใจของคนหวังดีกับเธอเสมอมา

“พี่ชอบเค้าตั้งแต่เห็นครั้งแรก วันนั้นเค้าถูกรุ่นพี่แกล้ง พี่อยากจะเข้าไปปกป้องเค้าจากการทำโทษของรุ่นพี่ หน้าตาของเค้าเวลาโดนแกล้งช่างน่าสงสารอย่างมาก แต่แล้วเค้าก็เปลี่ยนไปหลังจากที่รุ่นพี่ยังคงทำโทษหนักขึ้นเรื่อยๆ เค้าทวาดและดำรุ่นพี่ทุกคน แต่ละคนหนึ่งก็ถอดสีเลย คงจะงว่าตอนแรกก็ดูหิมๆ ตอนหลังกลับแปร่งร่างเป็นนางเสือดาวเฉยเลย หลังจากนั้นพี่ก็เฝ้ามองเค้าตลอดมาจวบจนทุกวันนี้ พี่ก็ยังคงอยากที่จะอยู่ข้างๆ เค้าตลอดไป”

คำพูดของพี่กำปั้นทำให้เธอนึกถึงผู้ชายอีกคนที่บอกว่าเขาไม่ยากให้ใครรังแก เขาจึงต้องมารังแกเธอเสียเอง เพื่อกันไม่ให้คนอื่นแก้งเธออีก ปานนี้เขาคณันจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ ทำไมไม่ติดต่อเธอกลับมาบ้างที่รู้แล้วว่าเธอเป็นใครอยู่ที่ไหน

“เคັก เคັก ฟังที่อยู่หรือเปล่า” พี่กำปั้นเรียกเธอเสียงดัง

“ฟังค่ะ” เธอสะดุ้งตกใจพร้อมกับตอบพี่กำปั้นไป

“แล้วเคັกจะให้คำตอบพี่ว่าอย่างไร” พี่กำปั้นยังถามคำถามที่เธอไม่ยาก

ตอบ

“แต่ก่อนเคັกเคยถามตัวเองว่าชอบพี่หรือเปล่า ตอนนั้นเคັกรู้ว่าตัวเองคิดอย่างไร แต่เพราะพี่ดีกับเคັก เคັกจึงคิดว่าที่เคັกไม่ได้คิดอะไรกับพี่อาจเป็นเพราะเคັกยังเรียนอยู่ เลยไม่ได้คิดเรื่องรักๆ ใคร่ๆ แต่หลังจากเรียนจบ ทุกอย่างก็ไม่ได้เป็นอย่างที่คิด เคັกไม่ได้รู้สึกอะไรกับพี่เลย จนกระทั่งตอนนี้เคັกก็ยังรู้สึกกับพี่ไม่แตกต่างจากเมื่อก่อนเลย เคັกไม่รู้ว่าเคັกรอใครอยู่หรือเปล่า หรือว่าเคັกอาจจะไม่ได้สมหวังกับใครเลยก็ได้ เคັกก็ไม่รู้ใจตัวเองเหมือนกัน แต่สำหรับพี่ เคັกมีความรู้สึกดีๆ ให้พี่เสมอ ยกเว้นความรักแบบชั่วสาว เคັกให้พี่ไม่ได้ เคັกขอโทษจริงๆ ค่ะ” เธอบอกความรู้สึกของตนเองกับพี่กำปั้นด้วยใจที่โล่งอก ไม่เหมือนตอนแรก เธอรู้สึกราวกับจะหายใจไม่ออกเอาเลยทีเดียว เขาบอกกันว่าความจริงเป็นสิ่งไม่ตายไม่ใช่หรือ ถ้าเธอปล่อยให้พี่กำปั้นเข้าใจผิด เธอก็ดูจะเป็นคนเห็นแก่ตัวเกินไปที่ไม่ยอมปล่อยให้พี่เขาได้เจอกับคนที่รักเขาในสักวันหนึ่ง

“ขอบคุณที่เค็ก็ยังมีความรู้สึกดีๆ กับพี ถ้าพีจะขอรอเค็จนกว่าเค็จะรักพีได้ไหม” พีกำปั้นยังคงพูดอ้วนวอนเธออีก

“ถ้าพีมีความสุขในสิ่งที่พีทำ เค็ก็ไม่ห้ามหรือคะ แต่ถ้าพีมีคนที่ดีๆ ก็ไม่ต้องรอเค็หรือคะ” เธอย้ำกับพีกำปั้นอีกครั้งหนึ่ง

พีกำปั้นหน้าเศร้าจนเธอต้องเหมินมองไปทางอื่น แม้วันนี้พีกำปั้นจะเจ็บปวด แต่เธอเชื่อว่าความเจ็บปวดจะค่อยๆ จางหายไปเฉกเช่นสายหมอกยามเช้าที่จะจางหายไปเมื่อได้รับแสงแดดอบอุ่นจากดวงอาทิตย์ คนเรานี้ก็แปลก คนที่รักเรา เรากลับไม่รัก แต่คนที่เราคิดว่าเรารักเขา เขากลับหนีเราไป

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา พีกำปั้นก็ดูหม่นเศร้า แต่เธอและพีกำปั้นก็คงยังคุยกันเช่นเดิม แม้ว่าทุกอย่างจะไม่ได้ดีเพียงแค่ข้ามวัน แต่เธอเชื่อว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอและพีกำปั้นจะดีขึ้นเรื่อยๆ และดียิ่งกว่าความสัมพันธ์เช่นคนรักเสียอีก พีกำปั้นก็ยังคงห่วงใยเธอเหมือนเดิม แต่เธอขอยากที่จะไปหาใครคนนั้น ขอยากจะไปเห็นหน้าเขา เพราะเธอก็ไม่ได้เจอเขามาเกือบครึ่งปีแล้ว ถึงแม้เธอจะรู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน แต่เธอก็ไม่กล้าพอ

วันเวลาล่วงเลยผ่านไปจวบจนสิ้นปีใกล้ หน้าเทศกาลแบบนี้ทำให้เธอต้องช่วยแม่ทำเค้กทุกวันหลังกลับมาจากทำงานยกเว้นวันนี้เธอต้องไปร่วมงานเลี้ยงฉลองส่งท้ายปีเก่ากับทางบริษัททำให้เธอกลับบ้านดึก และทันทีที่เธอเดินเข้าบ้าน ลูกตาลก็ถือกล่องใส่ขนมเค็มาให้

“มีคนฝากมาให้คุณค่ะ เขาโทรมาสั่งให้แม่คุณทำเค้กให้และตอนเย็นก็มีคนมาจ่ายเงินแต่ไม่ได้เอาของไปด้วยบอกว่ามีคนฝากให้คุณอีกทีหนึ่ง หนุงงมากเลยคะ คุณลองเปิดดูซิค่ะ”

เธอค่อยๆ เปิดดูด้วยความสงสัยก่อนตกใจเมื่อพบว่าหน้าเค้กถูกตกแต่งด้วยรูปบ้าน ดอกกุหลาบขาวรอบบ้านและมีชิงช้าใต้ต้นไม้ และมีข้อความเขียนไว้ว่า บ้านทะเลดาว เพียงแค่นี้เธอก็รู้แล้วว่าใครเป็นคนส่งมาให้ เธอไม่ได้พูดอะไรออกมาสักคำมีเพียงน้ำตาเท่านั้นที่ไหลออกมาไม่หยุด

“น้ำ น้ำ มาดูคุณเค้กคะ ร้องไห้ไม่หยุดเลย” ลูกตาลตะโกนเรียกแม่ของเธอ

“เป็นอะไรลูก ร้องไห้ทำไม ไม่ชอบเค้กที่แม่ทำหรือไง กว่าแม่จะทำได้ยากมากเลยนะลูก” แม่เข้ามาสวมกอดเธอไว้

แพนเค้กไม่ได้พูดอะไรได้แต่กอดแม่ไว้แล้วร้องไห้ออกมา

ตอนที่ 18

แพนเค็กพยายามตั้งสติก่อนใช้หลังมือปาดน้ำตาทิ้ง

“แม่ทำเค้กหน้าแบบนี้ได้อย่างไรจ๊ะ”

“ก็คนที่โทรมาสั่งเขาบอกรายละเอียดให้แม่ฟังทุกอย่าง ตอนแรกแม่ก็บอกว่าจะไม่รับทำให้เพราะว่าไม่มีแบบให้ดู แต่เขาขอร้องแม่ให้ทำให้เขาหน่อย เขาจะมอบสิ่งนี้ให้กับคนที่เขารัก และเขาก็บอกว่าแม่เก่งยังไงก็ต้องทำได้แน่นอน แม่ก็เลยตัดสินใจทำให้เขาละ เออ แล้วมันมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง เขายังไม่มารับหรือไงลูกตาล”
แม่หันไปถามลูกตาล

“ไม่ใช่หรอกจ้ะ คนที่เขาต้องการจะให้กินนั่งอยู่ตรงหน้าหน้านะแหละ” ลูกตาลตอบพลางมองอมยิ้ม

“อะไรนะ เขาเอามาให้แพนเค็กหรือลูก เอ หรือว่าตากำปั้นจะทำเซอร์ไพรส์ปีใหม่” แม่ทำท่าทางล้อเธอยิ้มๆ

“ไม่ใช่พี่กำปั้นหรอกค่ะ”

“ไม่จริงมั้ง แหมm อายแม่ละซี แม่รู้หรอกำปั้นว่าคบกับพี่เขาอยู่” แม่ยังคงล้อเธอไม่เลิก

“หนูไม่ได้เป็นอะไรกับพี่เขานะคะ” เธอปฏิเสธแม่เสียงอ่อน

“จริงหรือ” แม่ถามเธอพลางหรีตตามอง

“จริงซีจ๊ะ” เธอตอบพลางพยักหน้าเพื่อยืนยันคำตอบตัวเอง

“อ้าวตายแล้ว น่าอายจริงเลย แม่บอกคุณตะวันไปแล้วละซิว่าลูกมีแฟนแล้ว และก็คงจะแต่งงานกับคนนี้นะแหละ เอ้อแม่นี้แย่จริง น่าจะถามลูกก่อนไม่หน้าคิดเอาเองเลย” แม่บ่นออกมา

“แม่ว่าไงนะ แม่บอกหน้าตะวันเธอว่าฉันเป็นแฟนพี่กำปั้น แล้วตอนที่แม่บอกมีใครอยู่บ้าง” เธอถามแม่หน้าเสียงตกใจ เพราะเธอกลัว กลัวว่าเขาคนนั้นจะเข้าใจผิด

“ก็มีคุณตะวัน คนใช้ แล้วก็พี่ชวดของลูกนี่แหละ” ทันทีที่แม่พูดจบเธอก็เข้าใจทันทีว่าทำไมนายชวดไม่มาหาหรือติดต่อเธอกลับมาเลย เขากำลังเข้าใจเธอผิดนี่เอง เธอแน่ใจแล้วว่าเขจะต้องรักและให้อภัยหากเธอไปสารภาพกับเขา ความคิดสว่างวาบขึ้น เธอตัดสินใจที่จะไปหาเขาและบอกความจริงทุกอย่างให้เขารับรู้ รวมถึงความรู้สึกของตัวเองด้วย

“แม่หนูจะไปต่างจังหวัดนะ อีกสองวันก็จะถึงปีใหม่แล้ว หนูจะไปเที่ยวสักหน่อย” เธอบอกแม่หน้าเสียงร่าเริงเมื่อตัดสินใจทุกอย่างได้

“แล้วหนูจะไม่บอกแม่เธอว่าใครเป็นคนส่งเค้กมาให้”

“ไม่บอก กลับจากต่างจังหวัดแล้วหนูจะบอกนะ” เธอบอกพร้อมกับตรงเข้าไปหอมแก้มแม่ฟอดใหญ่

เธอนอนคิดถึงบ้านทะเลดาว วาดฝันถึงความสุขที่มีเธอกับเขานั่งชมดาวที่ระเบียงด้วยกันพร้อมรอมเวลานับถอยหลังเข้าสู่ปีใหม่ด้วยกัน และเธอก็จะนั่งอยู่กับเขาทั้งคืนจนกระทั่งได้เห็นแสงอรุณของวันใหม่ด้วยกัน แววดาสุกสว่างเมื่อนึกได้ว่าที่บ้านทะเลดาวมีเตาอบ เธอนอนคิดถึงความสุขที่จะได้รับก่อนผล็อยหลับไปด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข

รุ่งเช้าเธอก็รีบออกจากบ้านตั้งแต่เช้ามืดเพราะรู้ว่าที่สถานีขนส่งต้องมีคนมารอซื้อตั๋วมากมาย และก็เป็นอย่างที่เธอคิดไว้จริงๆ คนมากมายมารอซื้อตั๋ว แต่โชคดีที่จังหวัดบ้านเกิดของเธอไม่ใช่เป็นแหล่งท่องเที่ยวจึงมีคนไปไม่มาก เธอได้ตัวเร็วกว่าที่คิด แต่ที่ว่าเร็วก็คือเธอต้องรอมถึงหกชั่วโมง เธอเดินทางมาถึงจุดหมายปลายทางก็เป็นเวลาที่พระอาทิตย์กำลังทอแสงสีส้มสดใสเต็มท้องฟ้าเพื่อรอลาจากและกลับมาพบกันใหม่ในวันพรุ่งนี้

ทันทีที่เท้าแตะพื้นดิน เธอก็รีบมุ่งตรงไปที่โรม่านตะวันตกทันที แต่ทันทีที่ไปถึงก็ไม่พบใครสักคน เธอรออยู่เป็นนานก็ยังไม่พบใคร จนในที่สุดเธอก็ตัดสินใจเขียนโน้ตสอดใส่ไว้ในตู้รับจดหมายก่อนรีบไปซื้อของที่จะทำเค้กในวันพรุ่งนี้

เธอรีบซื้อของให้เสร็จก่อนรีบเหมารถขึ้นไปบนภูเขาสูงนั้น ที่ๆ มีบ้านทะเลดาวอยู่ เธอคลี่ยิ้มออกมาด้วยความสุข ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม เธอความหาบุญแก่ที่เคยเห็นนายชวดซ่อนไว้ และก็เจอจริงๆ ด้วย ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม

เธอรีบเข้าบ้าน เดินสำรวจความเรียบร้อยของบ้าน ทุกอย่างเหมือนเดิมเว้นแต่รูปวาดฝีมือของเธอหายไป เธอนึกแปลกใจ

“ไว้ถามนายชวดพรุ่งนี้ดีกว่า” เธอบนพืมพังก่อนหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้านำไปเก็บไว้ในห้องที่เคยมาพัก เธอรีบอาบน้ำก่อนออกมานั่งดูดาวที่ระเบียงด้านนอก เธอแหงนหน้ามองฟ้า รู้สึกใจหายเมื่อไม่เห็นดวงดาวเช่นคืนนั้น ทำให้มันเงียบสงบและวังเวงจังเลย เธอคิดก่อนกระซิบอ้อมกอดเมื่อลมเย็นพัดมา ความมืดทำให้เธอเริ่มกลัว แพนเค้กจึงตัดสินใจเข้านอน

เข้านี้เธอตื่นขึ้นมาดูพระอาทิตย์คนเดียว แต่พรุ่งนี้เถอะ เธอจะไม่ได้อยู่คนเดียวอีกต่อไปแล้ว เธอจะมีเขาอยู่ด้วย เธอคิดด้วยความสุขใจก่อนเตรียมตัวทำขนมเค้กอย่างที่ตั้งใจไว้

“คราวนี้ฉันจะไม่ใส่ความแค้นลงไปแล้วนะ ฉันจะใส่ความรัก ความคิดถึงไว้ในขนมเค้กก้อนนี้ด้วย” เธอพูดกับตัวเองขณะฮัมเพลงด้วยความสุข

เย็นแล้วทำไมเขายังไม่มา หรือว่ายังไม่มีการเห็นจดหมาย หรือว่าเขาจะเตรียมของขวัญมาให้เรานะ รอก่อนแล้วกัน เธอคิดก่อนนั่งรอ ๆ ๆ อย่างใจจดจ่อ เธอมองเข็มนาฬิกาที่เดินผ่านไปชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า จนสุดท้ายอดทนรออยู่ในบ้านไม่ไหวจึงตัดสินใจออกไปนั่งรอที่ระเบียงเพื่อรับลมเย็นๆ คืนนี้มีดาวสุกสกาวเต็มท้องฟ้าไปหมด เธอแหงนหน้ามองด้วยความสุข พระจันทร์ก็สุกสว่างสดใส แต่ถึงพระจันทร์จะงามอย่างไรก็ยังไม่เท่าดวงดาวนับพันดวงที่ช่วยกันเปล่งแสงเพื่อแข่งกับแสงของดวงจันทร์

ระหว่างที่กำลังนั่งเพลินๆ เธอก็ล้มผัสลมเย็นนวบหนึ่งซึ่งทำให้เธอขนลุกได้เลยทีเดียว เธอรีบเข้าข้างในเพราะเกรงว่าจะป็นหวัดไปเสียก่อน

ขณะที่เธอกำลังเคลิ้มหลับอยู่นั้น เธอก็รู้สึกคล้ายกับว่ามีคนเดินเข้ามาหา และก้มลงกระซิบข้างหูว่า ผมรักคุณ ผมจะอยู่ข้างคุณตลอดไป

“พี่ชวด ะ” เธอสะดุ้งตื่นเหลือวมองรอบกาย

“ฝันไปหรือหรือ” เธอพิมพ์เสียงเบา ก่อนหยิบนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู อีกไม่ถึงสามสิบนาทีก็จะเที่ยงคืนแล้ว ทำไมเขายังไม่มาหาเธออีกหรือเป็นเพราะว่าเขายังโกรธเธออยู่ เธอคิดก่อนสะดุ้งตกใจเมื่อได้ยินเสียงลูกบิดประตู

“ใครคะ พี่ชวดหรือ” เธอเรียกเขาว่าพี่เป็นครั้งแรก

“ไม่มีเสียงตอบ

“พี่ชวดหรือ” เธอถามอีกครั้งก่อนวิ่งออกจากห้องนอน

“อ้าว คุณหน้า สัวส์ดีอะ” เธอทักทายแม่ของชวดก่อนยกมือไหว้

“อ้าวหนู หนูเป็นใคร เข้ามาที่นี่ได้ยังไง” แม่ของนายชวดถามด้วยความตกใจ

“หนูชื่อแพนเค้กเป็นลูกแม่ศรีอะ” เธอตอบแม่ของนายชวด

“หนูเองหรือที่ชื่อแพนเค้ก แล้วหนูก็ยังเป็นลูกของแม่ศรีด้วยหรือ ฮือๆ” แม่ของนายชวดพูดเพียงแค่นั้นแล้วก็ร้องไห้ออกมาไม่ยอมหยุด

ตอนที่ 19

เธอเริ่มใจคอไม่ดีเพราะว่าแม่่นายขวิดร้องไห้ไม่หยุด เธอต้องรอให้แม่่นายขวิดหยุดร้องไห้จึงถามขึ้นว่า “มีอะไรหรือเปล่าคะ ทำไมคุณน้ารู้ว่าหนูเป็นใคร แล้วร้องไห้ทำไมคะ” พอถามจบแม่่นายขวิดก็เริ่มร้องไห้ขึ้นมาอีก

“นี่คุณทำไมเข้ามานานจังเลย เรามีธุระต้องทำอีกนะ” เสียงผู้ชายที่ฟังดูมีอายุตั้งขึ้น

“อ้าวแล้วใครเนี่ย” ชายสูงอายุถามเมื่อเห็นเธอยืนอยู่ในบ้าน

“ก็หนูแพนเค้กไงล่ะคุณ หนูคนนี้เป็นลูกของคุณศรี” หลังจากแม่่นายขวิดบอก เธอก็ร้องไห้ออกมาอีก

“หนูคือหนูแพนเค้กเองหรอเนี่ย ถ้าฉันลุงมีจดหมายจะให้ เป็นจดหมายของตาขวิดที่เขียนทิ้งไว้ให้หนู” พ่อของนายขวิดยื่นจดหมายส่งให้ เธอขมวดคิ้วมองจดหมาย สายตาของผู้สูงวัยทำให้เธอเริ่มใจคอไม่ดี ทำไมเขาไม่มาบอกเธอเองเอาจดหมายมาให้เธอทำไม

“แล้วเขาไปไหนล่ะคะ ทำไมเขาไม่มาหาหนูเอง” เธอถามพ่อของนายขวิด

“เขาจากเราไปแล้ว...เมื่อสองชั่วโมงนี่เอง” พ่อของนายชวดบอกเธอพร้อม กับน้ำตาที่เริ่มเอ่อล้นออกมาขณะพยายามกลั้นไม่ให้ไหลออกมา

“เขาจากเราไปไหนหรือคะ เขาจากเราไปไหน” เธอตะโกนถามรู้สึกเสียขวัญ เล็กน้อย

“เขาเสียแล้วด้วยโรคเนื้องอกในสมอง หมอทำการผ่าตัดแต่ว่าเนื้องอกก้อน ใหญ่มากจนไปกดทับเส้นเลือดใหญ่ ทำให้เลือดไหลไม่หยุด เขาจึงสิ้นลม ก่อนเขาจะ เสียเขาถอดภาพวาดนี้ไว้กับบอกตลอดเวลา แล้วบอกว่าให้อาภาพนี้มาเก็บไว้ที่เดิม หลังจากที่เขาเสียแล้ว เขابอกว่าต้องมีคนมาที่นี่ เขาให้อาจดหมายที่เขาเขียนไว้ มาไว้ที่นี่ด้วย พ่อกับแม่จึงนำภาพและจดหมายมาไว้ที่นี่ ไม่นึกว่าคนที่เขาเขียน จดหมายถึงก็คือหนูนี่เอง นี่จะจดหมาย” พ่อนายชวดมอบจดหมายให้เธอ

“ทำไมหนูเขาเป็นโรคนี้ได้ล่ะคะ หนูไม่เคยเห็นอาการเขาเลย”

“พ่อกับแม่ก็ 모르เรื่องนี้เหมือนกัน ตัวชวดเองก็ 모르 รู้ตัวอีกทีก็ปีทีแล้ว และ นี่ก็เป็นสาเหตุที่เขาลาออกจากบริษัท พ่อกับแม่ขอร้องให้เขาผ่าตัด แต่เขาก็ไม่ยอม จนกระทั่งเขาจากเราไป” พ่อของนายชวดอธิบายให้เธอฟังก่อนพุงแม่ของนายชวด ออกไปหิ้งเธอไว้เพียงลำพังคนเดียว คนเดียวจริงๆ

เธอถอดภาพไว้และเดินออกมาที่ระเบียงด้านนอกค่อยๆ แกะจดหมายออก อ่าน ตัวหนังสือมันพล่าเลื่อนไปด้วยน้ำตาที่รินไหลออกมาเรื่อยๆ

ลัวส์ดีจีจะ น้องแพนเค้กที่รักของพี

พีไม่คิดว่าผู้หญิงที่พีเจอ และมีความรู้สึกแปลกๆ ที่ไม่สามารถบอกได้ในตอนนั้นว่าเป็นความรู้สึกแบบไหน และพีก็ไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นจะเป็นคนเดียวกับเด็กผู้หญิงที่เคยอ่อนแอ และมักจะถูกใครๆ แกล้งเสมอจะกลายเป็นสาวสวยที่เก่งทั้งปากและสมอง พีเริ่มมีความรู้สึกดีๆ กับผู้หญิงเก่งคนนั้น แต่มันเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง พีรีบถอนตัวออกมาโดยให้อยู่ห่างน้องมากที่สุด เพราะน้องเป็นคนมีเจ้าของแล้วและพีเองก็ไม่อยากที่จะทรยศหัวใจตนเองที่มีให้กับเด็กผู้หญิงตัวอ้วนคนนั้น พีไม่เคยมองใคร พีคิดถึงแต่เด็กหญิงอ้วนคนนั้นมาตลอด แต่ผู้หญิงเก่งคนนั้นเกือบทำให้พีเพลอใจ พีพยายามตัดใจแต่ยังตัดใจก็เหมือนจะยังคิดถึงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

แล้ววันหนึ่งพีก็รู้ว่า ผู้หญิงที่ทำให้พีหวั่นไหวเป็นคนเดียวกับเด็กหญิงอ้วนคนนั้น พีทั้งโกรธและเสียใจที่น้องไม่ยอมบอกความจริงกับพีตั้งแต่วันที่พีเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง พีไม่เข้าใจว่าทำไมน้องไม่ยอมบอกพี จนวันนี้พีก็ยังไม่เข้าใจ แต่วันนี้พีกำลังจะจากไป และต้องจากน้องไปตลอดกาล พีจึงให้คนโทรไปส่งเค้กที่บ้านของน้องและมอบให้น้องเพื่ออยากจะทำบ้านทะเลดาวยังรอคอยให้น้องกลับมาพัก พิงยามที่เหนื่อยล้ากับการต่อสู้บนโลกใบนี้ ขอจงรู้ว่าบ้านหลังนี้จะเป็นที่สำหรับให้น้องได้เติมพลังชีวิตเพื่อจะกลับไปต่อสู้กับทุกๆ สิ่งไม่ว่าดีหรือร้ายต่อไป

พีไม่รู้ว่าน้องจะเสียใจหรือเปล่าที่ไม่เห็นหน้าพีแล้ว แต่พีอยากให้น้องคิดถึงพีบ้าง เวลาที่น้องมองขึ้นไปบนฟ้า เห็นดวงดาวที่กำลังส่องแสงระยิบระยับ โปรดจรรู้ไว้ว่าพีอยู่ที่ดวงดาวดวงไหนสักดวงหนึ่งบนฟากฟ้า ถ้าน้องเหนื่อยล้าโปรดมองขึ้นไปบนฟ้า น้องจะเห็นแสงของดวงดาว นั่นแสดงว่าพีกำลังยิ้มเพื่อให้กำลังใจน้องอยู่เสมอ พีขอมอบบ้านทะเลดาวหลังนี้เป็นของขวัญวันแต่งงานของน้องกับชายที่น้องรักและรักน้อง

พีขอโทษที่พีแกล้งน้องเสมอ พีไม่มีโอกาสได้แก้ตัวแล้ว อภัยให้พีด้วยกับทุกสิ่งที่พีทำ พีขอโทษ

รักมานานและจะรักตลอดไป
พีชวดน้ำปลา

เธอยิ้มออกมาด้วยน้ำตาก่อนแหงนหน้ามองท้องฟ้า ในที่สุดวันนี้ก็มีเพียงเธอคนเดียวที่ยืนอยู่ตรงนี้ มองดวงดาวจากที่นี่และรอเวลาที่จะเริ่มวันใหม่ในวันนี้ เพียงลำพัง เธอจะไม่มีเขาคอนนั้นอยู่ข้างกายอีกแล้ว เธอจะไม่มีเขาอีกแล้วจริงๆ ใช่ไหม เธออยากร้องถามดวงดาว ดวงไหนก็ได้ช่วยตอบเธอที่ 'ทำไมคุณต้องพรากเขาไปจากฉัน ทำไมไม่ให้เขาได้รับรู้ว่าฉันรักเขาเช่นกัน ทำไม' ฮือ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ

ในคืนที่เงียบเหงา

ส่องแสงประกายเจิดจ้า

มีดาวล้านดวงบนฟากฟ้า

ให้ฉันรู้ว่าเธออยู่ข้างกาย

ตอนนี้ถ้ามีใครกำลังมองดาวบนฟากฟ้า โปรดจงรู้ไว้ว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งอาจกำลังมองดวงดาวดวงเดียวกันกับคุณ ผู้หญิงคนนี้ไม่มีโอกาสที่จะได้เอ่ยคำว่ารักกับชายที่ตนรักเลยแม้สักครั้งเดียวจนกระทั่งชายคนรักจากไป เธอก็ยังไม่มีโอกาสที่จะได้เอ่ยคำคำนั้นออกไปเลย แล้วคุณล่ะคุณแสดงความรักที่คุณมีให้กับคนที่คุณรักแล้วหรือยัง ก่อนที่มันจะสายเกินไป

“พีชวด เห็นดาวตกไหมคะ แพนเค้กเห็นหลายดวงเลยคะ” เธอพูดพร้อมกับกอดรูปภาพไว้แน่น เธอรู้สึกถึงรสสัมผัสของพีชวดที่ยังไม่จางหายไปจากภาพนี้เลย เธอกอดภาพนี้ไว้กับอกก่อนคลีอี้มออกมาเมื่อรู้สึกคล้ายกับมีอ้อมแขนของพีชวดโอบกอดเธอไว้เช่นกัน เธอรู้สึกอบอุ่นแต่น้ำตาเจ้ากรรมลึทำไม่มันไม่หยุดไหลเสียที

คุยกันท้ายเรื่อง

สวัสดีค่ะ ถึงตอนนี้ทุกคนคงอ่านจบแล้วนะคะ ขอโทษหากต้องทำให้เสียใจกับจุดจบของเรื่องนี้ ผู้เขียนขอสารภาพว่า ณ ตอนที่เขียนตอนจบแบบนี้ ผู้เขียนเองก็ร้องไห้เสียใจกับการจากไปของพี่ชวดนะคะ เสียใจที่ต้องทำให้ละครของตัวเองต้องจากไปแบบนี้ แต่เมื่อสิ่งนี้คือความตั้งใจแรกตั้งแต่เขียนเรื่องนี้แล้ว ผู้เขียนจึงต้องซื่อสัตย์กับพล็อตเรื่องของตัวเองค่ะ สุดท้ายก็เลยต้องจบแบบนี้

แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม พี่ชวดกับน้องแพนเค้กจะได้พบกันใหม่ในเรื่องต่อไป ซึ่งผู้เขียนคิดไว้แล้ว แต่ยังไม่มีโอกาสได้เขียน แล้ววันหนึ่งผู้เขียนอาจมีโอกาสดำเนินเรื่องราวของเขาสองคนอีกครั้ง

ขอบคุณสำหรับการไหลตมอ่านนะคะ

สุพรรณิการ์ไหนดามเจ้าช่อสะบันงา